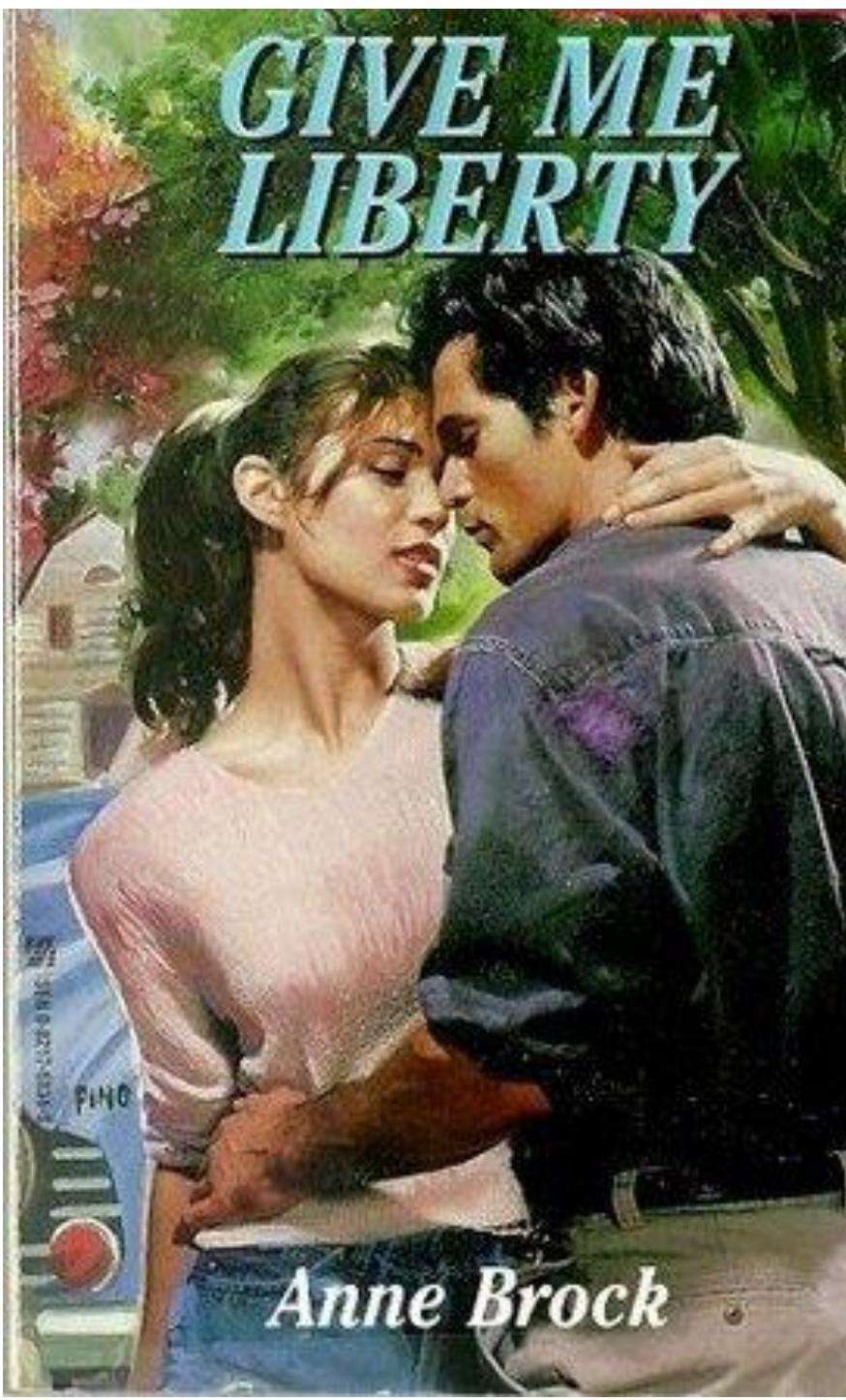

GIVE ME LIBERTY

Anne Brock

ANNE BROCK

DĂRUIEȘTE-MI LIBERTATEA

Titlu original: *GIVE ME LIBERTY*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: 2 decembrie 2002

Pentru Liberty Jones, viața e o șosea liberă pe care o străbate la volanul mașinii sale Triumph Spitfire, trăind intens fiecare clipă. Până când mașina i se strică în Sterling – orașul din Vermont unde și-a petrecut verile, în copilărie. Nu numai că vechea casă lăsată moștenire de mătușa ei îi declanșează un torent de amintiri, dar există și nu bărbat care-i atrage

atenția și e destul de fierbinte pentru a supraîncălzi motorul oricărei femei...

Luke Fulton are un vis – să răscumpere pământurile familiei pe care le-a pierdut în favoarea unor antreprenori de schi și să găsească femeia potrivită cu care să-l stăpânească împreună. Liberty pare dispusă să-i facă acest vis să se adevărească, dar când află despre planurile ei de a-și vinde moștenirea, Luke se teme că o altă poveste de dragoste estivală se apropie de sfârșit. Acum, Luke are un nou vis: s-o convingă pe Liberty că neașteptatele drumuri ocolite ale vieții pot nu numai să abată inima pe alte căi, ci și să ducă la fericire și iubire veșnică...

Pentru Melanie și Jason

Capitolul 1

A năvălit în oraș cu forța și impactul unui meteorit – și aproape la fel de zgomotos.

Toba de eșapament a elegantei sale mașini sport străine plesnise și, când a trecut prin dreptul magazinului lui Luke Fulton, acesta a auzit vacarmul și s-a uitat afară prin vitrina mare de plexiglas.

A parcat vizavi, pe Strada Principală, în fața băcăniei. Mașina era un Triumph Spitfire vechi, vopsit într-un albastru aproape electric. Iar șoferul era...

Luke miji ochii, ca s-o vadă mai bine pe femeia care se dăduse jos din mașină.

Înaltă. Era foarte înaltă. De peste un metru optzeci, presupuse el, după lungimea picioarelor. Blugii îi veneau ca o a doua piele. Luke își dădea seama după nuanța lor decolorată că erau originali, albiți de muncă și uzură, nu în baia cu acid. Mai purta un tricou, deloc fantezist, alb și simplu, cu mâneci lungi, suflecate. Îi stătea strâns pe trup, dezvăluindu-i silueta zveltă și bine proporționată.

Extrem de bine proporționată, își spuse Luke. Își dădea seama că se holba la ea, dar nu putea să se stăpânească. La naiba, cu hărmălaia pe care o cauzase, nu încăpea nicio îndoială că jumătate din oraș stătea cu mutrele lipite de geamuri, privind-o.

Fata își puse mâna streășină la ochi, privind în susul și-n josul străzii, ca și cum ar fi căutat ceva.

Părul îi era lung și drept, castaniu deschis, și și-l purta legat într-o coadă de cal, cu un breton răzleț pe frunte. Deși n-o vedea bine, fața ei părea drăguță, în formă de inimă, cu trăsături drăgălașe. Era prea departe ca să fie sigur, și nu-i distingea nici culoarea ochilor.

În timp ce Luke o privea, fata se lăsă pe vine lângă mașină, privind toba de eșapament. Deschise portbagajul și scoase o trusă de scule. Apoi, fără să-i pese că-și murdărea hainele, se întinse pe spate și se târî sub mașină.

Luke reveni cu privirea la documentele pe care le etalase pe tejghea. Ceea ce se întâmpla pe strada

principală nu-l putea ajuta să-și pregătească declarațiile financiare. Totuși, în timp ce privea hârtiile și cifrele, constată că nu putea să se concentreze.

Exasperat, închise în cele din urmă casa și se duse la ușă, punând pe geam cartonul cu inscripția „Vin imediat”. În timp ce ieșea, clopoței de deasupra ușii scoaseră un clinchet, parcă pentru a-l avertiza că făcea o greșală. Încuie ușa în urma lui.

Făcea o greșală. Mai avea cam șapte ore de muncă și cinci ore în care să termine actele financiare, iar el ieșea pe stradă, fără niciun motiv.

Era o după-amiază de marți în iulie, iar temperaturile ridicate îi alungaseră pe majoritatea localnicilor la lac. Nicio mașină nu trecea pe Strada Principală când Luke traversă, îndreptându-se spre Spitfire-ul albastru.

De sub mica mașină ieșeau o pereche de cizme prăfuite de cowboy și două picioare suple. Luke se ghemui și bătu ușor cu pumnul în capacul roții.

— Hei, ai nevoie de ajutor?

Era doar prietenos, își spuse el. Își făcea numai datoria de membru al Camerei de Comerț din Sterling.

Faptul că necunoscuta aceea aprinsese în el un foc cum de mult nu mai simțise nu însemna nimic. Și-n plus, își acorda maximum două minute până când avea să-l inhibe complet. Mai jucase rolul jucăriei de weekend pentru tinere bogate și, sincer vorbind, îl plictiseau – și rolul, și femeile.

— Poți să-mi dai cheia aia cu coadă roșie?

Vocea străinei era joasă și muzicală, iar Luke știu dintr-odată că nu făcea doar o greșală. Făcea o *enormă* greșală. De ani de zile păstrase distanța față de femeile caea. Orășence bogate care se repezeau în orașel pentru o scurtă vacanță la schi, în stațiunea elegantă de pe Gate's Mountain. Erau frumoase, pline de bani și dornice de distracții, și multe păreau să considere că Luke, chipeș în stilul lui negricios, le putea oferi tocmai genul de distracție temporară pe care o doreau. Totuși, niciuna dintre ele n-ar fi riscat

vreodată să-și rupă unghiile cu o cheie mecanică. Acum i se întâmpla pentru prima oară când vedea o turistă bogată târându-se sub mașină.

Căută cheia cu mâner roșu, zărind-o pe fundul trusei de scule.

— Ai găsit-o? întrebă fata.

— Mda. Sigur nu vrei să-ți repar eu mașina?

— Aproape am desfăcut-o, răspunse ea. Mai am nevoie doar de cheia aia.

De sub mașină apărură o mână, iar Luke puse în ea cheia. Degetele feței erau lungi și înguste, cu unghiile scurte, dar bine îngrijite. Nu purta inele – cel puțin, nu pe mâna dreaptă. Luke nu putea ști dacă era căsătorită, până nu-i vedea și cealaltă mână.

Dacă avea puțin noroc, era căsătorită. Nu că asta ar fi contat neapărat pentru *ea*, dar conta cu siguranță pentru Luke. Nu făcea niciodată excepția de la *această* regulă.

— Cât să fie azi, un milion de grade, sau două? întrebă ea.

În ciuda hotărârii sale de a rămâne cât mai detașat, Luke râse.

— Ceasul de pe fațada băncii arată numai nouăzeci și patru.

— *Numai?* Nu credeam că-n Vermont e voie să fie așa de cald, comentă ea. Desigur, n-ar trebui să mă plâng. *Eu*, cel puțin, stau la umbră.

Luke auzi scârțâitul cheii alunecând pe metal.

— Au! exclamă fata, înjurând apoi pestriț printre dinți. Scuză-mă, probabil nu se cade să vorbesc așa până nu ne prezentăm cum se cuvine. De unde să știu eu, s-ar putea să fii pastor la biserica locală congregaționistă.

— Liniștește-te, râse Luke. Nu sunt preot.

— Știi de ce am nevoie? întrebă ea.

— Ei?

— N-am spațiu de mișcare...

O auzi foindu-se sub mașină, în căutarea unei poziții mai potrivite.

— Tare bine mi-ar mai prinde un suc rece și un

loc unde să-mi schimb blugii ăștia.

„Nu-i oferi camera din fundul magazinului”, își spuse ferm Luke. *Nu* face asta.

— Există o toaletă, două străzi mai încolo, la *Bob's Bar and Grill*, spuse el.

„N-a fost prea greu, nu-i așa?”

— Desigur, poți folosi și camera din fund a magazinului meu. Suc n-am, dar se găsește vizavi.

Ce se întâmpla cu el?

O plăcea, asta se întâmpla. Nici măcar n-o privise în ochi, dar deja o plăcea.

— N-ai un nume? îl întrebă ea. Sau preferi să-ți spun Sir Galahad, știi, fiindcă pici la țanc ca să salvezi demoazele la ananghie?

— Ce să spun, grozavă salvare – ți-am dat și eu o cheie din trusă...!

— Am reușit! exclamă triumfătoare fata.

Și împinse toba de eșapament afară de sub mașină.

Luke apucă toba cu marginile cârpei cu care o

mânuiise fata. Într-un capăt avea o gaură cu creștături în jur. Nu era de mirare că făcuse atâta zgomot. O puse pe jos și se ridică în picioare, privind-o pe tânăra care se târa afară.

Tricoul i se ridicase, dezvăluindu-i abdomenul neted și bronzat. Lui Luke i se uscă gura. Nu-și mai amintea când se simțise ultima oară astfel, la vederea pielii unei femei. Materialul alb era mânjit cu praf și năclăit de sudoare, stându-i lipit pe sâni rotunzi, plini. Se agăța de bara mașinii cu mâinile unsuroase și ieși complet.

Doamne ferește, drăguță mai era! Nu frumoasă, nu uluitoare, dar neîndoielnic drăguță. Ochii-i erau de un violet uluitor, înconjurați cu gene dese și închise la culoare. Avea nasul drept, de mărimea ideală pentru fața ei, și spuzit cu pistrui. Gura îi era poate puțin cam prea lată, dar avea buze pline și senzuale.

În clipa următoare, fata zâmbi. Surâsul îi transforma complet fața, făcând-o să arate de-a dreptul răpitoare.

N-ar fi trebuit să iasă din magazin.

— Luke Fulton, spuse ea zâmbindu-i, încă așezată pe loc. Extraordinar, nu știam că mai ești în Sterling.

Îl cunoștea. Luke n-o ținea minte. Era posibil să fi fost amanți cândva? Nu, trecuseră ani de zile de când nu mai avusese nicio aventură, iar fata arăta mult prea tânără pentru așa ceva.

Nu purta inel nici la mâna stângă. Deci, nu era căsătorită. Se putea mai rău de-atât?

Fata își șterse mâna de blugi, înainte de a i-o întinde.

— Eu sunt Lib Jones, nepoata lui Harriet. Nu-ți mai amintești de mine, așa-i?

Harriet? Nu cunoștea nicio Harriet. Ajutând-o să se ridice, Luke trase prea tare și se pomeni cu fermecătoarea Lib Jones în brațe.

De aproape, nas în nas, era și mai frumoasă. O privi lung, sperând să-i găsească vreun cusut, să distingă lentinele de contact care ar fi dovedit că

uluitoarea culoaie a ochilor ei era falsă.

— Nu, răspunse el.

Avea trupul atât de moale... Luke își scobi mințile aproape disperat, dar nu-și amintea nimic. Nicio Lib Jones, nicio Harriet. Nimic.

— Îmi pare rău, dar nu-mi mai aduc aminte.

— Nu face nimic... răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Ultima oară când am fost în Sterling, eram mică. M-aș și mira să mă recunoști...

Îl privi câteva momente, apoi zâmbi din nou.

— Ai de gând să-mi dai drumul, sau îți trece cine știe ce prin minte?

Luke îi privea gura ca hipnotizat. Lib îi simți brațele strângându-se împrejurul ei o fracțiune de secun, chiar înainte de a-i da drumul.

— Îmi pare rău, se scuză el din nou, retrăgându-se cu câțiva pași. De obicei nu sunt atât de... bădăran.

O privea cu o scăpărare focoasă în ochii lui negri. Numai în cele mai avântate vise ale ei Lib și

l-ar fi imaginat pe Luke Fulton uitându-se la ea ca și cum i-ar fi venit s-o sărute.

Se schimbase binișor de când fusese ea ultima dată în Sterling. O, încă mai avea părul acela ondulat. Îi era la fel de des ca pe vremuri, și negru ca pana corbului, deși acum și-l purta tuns mai scurt peste urechi și în față. Era la fel de înalt ca întotdeauna, cu aproape zece centimetri mai mult decât statura ei de un metru și optzeci, și avea aceeași constituție musculoasă a unui baschetbalist de colegiu.

Chipul lui prelung era tot slab, cu pomeți lați și bărbie fermă, puternică. În copilărie, Lib își spusese întotdeauna că Luke Fulton ar fi putut să pozeze pentru fotografiile color din cartea ei despre războiul între francezi și indieni. Desigur, nu era niciun secret că prin venele lui curgea atât sânge francez, cât și de piele-roșie, ceea ce-l făcea să arate cu atât mai atrăgător și romantic.

Ochii lui aveau aceeași culoare ciocolatie închisă pe care și-o amintea, atât de închisă încât

părea aproape neagră, și erau încadrați de gene dese și sprâncene arcuite elegant. Culoarea ochilor nu i se schimbase, dar Lib își dădu seama, doar privind în acei ochi, că omul acela își trăise din plin viața de când îl văzuse ultima oară.

Parcă dându-și seama că putea să vadă prea mult în ochii lui, Lib își mută privirea.

— Ce fel de magazin e? întrebă ea, întorcându-se să-și pună trusa de scule în portbagajul mașinii. Lucrezi de mult timp acolo?

Luke întârzie cu răspunsul câteva secunde, dar Lib îl aștepta cu răbdare, deschizându-și valiza aflată tot în portbagaj. Căută prin ea până găsi niște blugi tăiați și o pereche de teniși.

— Video, spuse el. Închirieri de casete, filme, înțelegi? Și nu lucrez acolo. Magazinul e al meu, dar băiatul care vinde după-amiaza avea azi un meci de tenis, îi explică el, ridicând din umeri.

— Ei, da' știu că ești un patron îngăduitor, comentă Lib zâmbind, în timp ce-și vâra șortul sub

braț și trântea capacul portbagajului.

Luke ridică iar din umeri.

— E doar o slujbă de vară, spuse el, vorbind încet cu glasul său britonal, care o făcu pe Lib să se întrebe dacă știa să cânte. Viitorul lui nu depinde de munca în magazinul meu video, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Lib se gândi un moment, ștergându-și cu mâneca murdară a tricoului sudoarea care-i șiroia de pe frunte.

— Nu știu... spuse ea. Cred că ai clienți destui, când vin schiorii în oraș.

Apoi îi zâmbi.

— Deci, mă conduci în camera din dos a magazinului tău, sau mă dezbrac aici, în mijlocul străzii?

Zâmbetul îi deveni mai larg, ca și cum s-ar fi așteptat la efectul acestor cuvinte asupra lui. Trecuse atât timp de când Luke nu mai flirtase cu o femeie frumoasă, încât aproape uitase sistemul.

Dar nu voia să flirteze cu Lib Jones, nepoata lui Harriet – cine-o mai fi fost și Harriet aia. Voia doar s-o ducă în magazin, s-o lase să se schimbe, iar apoi să-și ia rămas-bun de la ea. Și nimic mai mult.

Făcu un semn cu capul:

— E vizavi.

Luke simțea zecile de ochi care-l urmăreau cum traversa strada prăfuită, împreună cu femeia aceea superbă care era aproape la fel de înaltă ca el. „Ia uite-l și pe Luke al nostru”, parcă-i și auzea zicându-și, „s-a întors la vechile lui năravuri...”

— Am auzit că a trebuit să vinzi ferma, spuse Lib, în timp ce Luke descuia ușa.

Chipul lui Luke rămase lipsit de orice expresie.

— Mda, am vândut-o, confirmă el. Acum aproape cinci ani.

Magazinul video avea aer condiționat, iar Lib găsi o gură de ventilație și se opri chiar în dreptul curentului răcoros. Închise ochi.

— Ce bine e... murmură ea. N-aș mai pleca

niciodată de-aici.

Apoi, ochii i se deschiseră.

— Mai există vreun magazin de piese auto în oraș?

— Mai încolo, vizavi de brserie.

Luke se retrase la adăpostul tejghelei și începu să-și mute hârtiile de colo-colo. Orice, *orice*, numai să nu se uite la ea.

— Știi, tipul cu atelierul service de la colț lucrează foarte bine. În esență, e demn de încredere, n-o să te taxeze prea scump. Ar fi mai bine să te duci la erl...

— Și eu lucrez foarte bine, spuse Lib. Și eu sunt *absolut* demnă de încredere și n-am să-mi taxez niciun cent. Târg mai bun ca ăsta nu se poate.

Luke îi aruncă o privire.

— Mda, cred că așa e.

— Ești căsătorit?

Îl întrebase fără ocolișuri, privindu-l drept în ochi. Nu încăpea nicio îndoială cu privire la motivul

pentru care voia să știe. Era atrasă de el. I se citea în ochi, în felul cum stătea, în zâmbet...

— Nu, răspunse el scurt.

— Te vezi cu cineva?

Nu putea s-o mintă.

— Nici.

O aștepta o dezamăgire, dar Luke nici nu se gândea s-o invite în oraș. Nu putea. Nu *voia*...

— Atunci, iei cina cu mine diseară?

Luke ridică ochii, surprins. Era un procedeu nou. *Ea* îl invitase *pe el* în oraș.

O privi cum se rezema de tejghea, cu bărbia proptită în palmă și privirea în ochii lui, zâmbind. Doamne, drăguță mai era, și atât de sigură pe sine!

— La ce oră? întrebă el aproape fără voia lui.

Apoi se reculese și clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău... Nu pot.

Lib zâmbi, nedescurajată.

— Ba sigur că poți!

— Sunt ocupat, insistă el, evitându-i privirea.

Râsul lui Lib era la fel de muzical ca vocea ei.
Luke scrâșni din dinți.

— Ce, tre' să te speli pe cap? întrebă ea pe un ton amuzat.

În pofida propriei voințe, Luke râse.

— Vrei să fii sincer? întrebă el, privind-o în sfârșit.

Lib continua să-și țină bărbia proptită în palmă, privindu-l lung.

— De ce simt oamenii nevoia să întrebe, înainte de a vorbi sincer? se întrebă ea, meditativ. Nu-și dau seama că din asta reiese că-n cea mai mare parte a timpului mint?

— ăsta a fost un da?

Lib zâmbi.

— Un da din toată inima.

— Ai venit aici în vacanță, aș-i?

Îndreptându-se de spate, Lib răspunse:

— De fapt, am... ei bine... mda, s-ar putea numi și vacanță.

„O vacanță pe viață”, adăugă ea în gând, cu un nou zâmbet.

— Am o regulă foarte strictă – să nu accept niciodată întâlniri cu femei care vin aici în vacanță.

Pentru a-și atenua efectul cuvintelor, Luke zâmbi.

— Deci, după cum vezi, nu pot lua cina cu tine.

— A, dar orice regulă – și mai ales una atât de strictă – nu e bună de nimic dacă nu lași loc și pentru unele excepții care s-o confirme, replică Lib.

— Îmi pare rău.

După un moment, susținându-i privirea acelor ochi mari și violeți, Luke simți că într-adevăr îi părea rău, în timp ce preciza:

— Nu fac nicio excepție.

Lib îl studia lung, de la creștetul cu păr negru până la cămașa de bumbac subțire cu nasturi vârată în pantalonii Bermude kaki și bascheții scâlciați. Privirea îi reveni spre ochii lui. Lib făcu un efort să-și păstreze expresia cât mai fermă, rugându-se să nu-și dea de gol

dorința care-l ardea pe dinăuntru.

— Ei, spuse ea atunci cred că va trebui să mă lipsesc de întâlnire și să atac direct esențialul.

Sprâncenele lui Lib se înălțară.

— Ca... de pildă?

Lib zâmbi.

— Ca de pildă: vrei să te însori cu mine?

Luke izbucni în râs. De ani de zile nu mai râsese atât de bine.

Plăcându-i cum suna râsul lui, Lib zâmbi și ea. Acel Luke Fulton pe care-l cunoscuse în copilărie era vestit pentru umorul lui și atitudinea jucăușă. Era clar că apucăturile jucăușe îi trecuseră, dar Lib se bucura să vadă că nu-și pierduse și simțul umorului, indiferent ce anume îi făcea ochii să arate atât de serioși.

— Sau, continuă ea, ca alternativă, ai putea să mă ajuți să-mi instalez o tobă nouă de eșapament la mașină. Deși, în unele țări, e considerat scandalos ca un bărbat și o femeie necăsătoriți să instaleze

împreună o tobă de eșapament la mașină.

Luke clătină din cap.

— Mai bine du-te să te schimbi, îi spuse el, și pe urmă te voi ajuta să-ți instalezi toba nouă.

Lib se aplecă ușor spre el, peste tejghea:

— S-ar putea să fie mult mai ușor să te căsătorești.

Luke se pomeni privind în ochii aceia incredibil de violeți. Lib Jones flirta cu el fără rușine, dându-i foarte clar de înțeles că era interesată de el. Un moment, își aminti ce simțise când o cuprinsese în brațe. Nu era necesar un efort prea mare de imaginație pentru a și-o închipui în casa lui, în patul lui...

Nu, asta nu se putea să se întâmple. N-avea timp.

— Baia e în spate. Singura ușă, spuse el întorcându-se, fără să-i mai dea atenție.

Lib îi mai privi câteva secunde spatele lat, înainte de a se duce să se schimbe. Știa să recunoască un refuz, dar refuzul lui Luke Fulton fusese cel mai

straniu pe care-l întâmpinase vreodată. Flirtase cu ea, asigurând-o prin căldura din ochi că atracția era reciprocă, iar în clipa următoare se răcise și-i întorsese spatele.

Lib Jones cunoștea viața doar de douăzeci și trei de ani, dar călătorise departe și întâlnise mulți oameni. Iar dacă învățase ceva, era felul de a înțelege mesajele exprimate de ochii oamenilor. Cuvintele puteau să mintă, dar majoritatea oamenilor nu aveau puterea de a ascunde complet adevărul, iar Lib învățase să caute acel adevăr în priviri.

Zâmbi. Dacă ar fi putut crede numai *jumătate* din adevărul pe care-l văzuse scris clar în ochii lui Luke Fulton, o aștepta o vară de neuitat.

* * *

Lib ieși de sub mașină și începu să caute în trusa de scule.

— De ce ai nevoie? o întrebă Luke. Cere-mi

numai, și am să-ți dau eu.

Îl privi nehotărâtă, apoi se încruntă.

— Nu ești îmbrăcat pentru așa ceva.

— Ai nevoie de o mână de ajutor, spuse el cu răbdare. Ți-am spus că te voi ajuta, așa că lasă-mă să te ajut.

— Ai să-ți faci praf cămașa.

Dintr-o mișcare scurtă, Luke își scoase cămașa și o aruncă pe capota mașinii.

— Ba uite că n-am să mi-o fac.

Avea un trup fabulos. Mușchi tari, acoperiți cu piele netedă și lucioasă. Umerii îi erau lați, brațele puternice...

Lib și-ar fi dorit să simtă iar brațele acelea înprejurul ei. Își mută privirea, dregându-și vocea și căutând aproape cu disperare ceva de spus. Dar era amuțită. Luke arăta pur și simplu prea al dracului de sexy, când se uita așa la ea.

Luke se lăsă pe vine lângă mașină, uitându-se sub șasiu.

— A trecut ceva timp de când nu m-am mai băgat sub o mașină, recunosc el zâmbind. Cu ce începem?

Momentul trecuse. Nu avea s-o îmbrățișeze.

Lib trase adânc aer în piept, pentru a-și regăsi echilibrul.

— Mai întâi, trebuie să vedem dacă încăpem amândoi sub mașina asta, spuse ea. Nu suferi de claustrofobie, sper.

— Numai în spații strâmte, răspunse el cu un zâmbet ironic.

— Perfect. Am să intru eu prima, pentru că am nevoie de mai mult spațiu de mișcare.

Nu glumea, își dădu seama Luke, când se strecură lângă ea, sub mica mașină sport. Era o tortură. Lib stătea lipită de el de la umeri și până la coapse. Luke își acordă cam cinci minute până avea să-și piardă complet mințile și s-o sărute.

— Ce vrei să faci? întrebă el, făcând un efort să se concentreze asupra tobei de eșapament. Deși nu

sunt sigur că-s în stare de cine știe ce, de vreme ce nu pot să-mi mișc brațele...

Lib îi aruncă o privire, cu ochii ei violeți luminați de amuzament.

— E comod aici, hmm?

Apoi îi arată un anumit loc.

— Ține aici, bine...?

Schimbându-și cu greu poziția, Luke ridică mâna stângă.

— În timp ce... eu strâng... aici...

Pe când Lib încerca să manevreze, Luke o simți încordându-se din tot trupul. Capul și umerii i se ridicaseră puțin de la pământ și, deși știa că n-ar fi trebuit s-o atingă și mai mult, își strecură brațul drept pe sub gâtul ei, ajutând-o să strângă piulița.

— În *regulă*! exclamă ea. Una e gata.

Se relaxă, cu capul pe brațul lui.

— Și acum, ține aici! comandă ea după o clipă.

Luke ridică din nou mâna stângă.

— Mulțumesc.

— Nu pot continua jocul ăsta cu tine, Lib, spuse Luke pe neașteptate. Chiar dacă aş vrea să avem o relație – ceea ce nu vreau – n-am de când să mă încurc cu cineva care nu stă mai mult pe-aici.

— Foarte înțelept, replică Lib, în timp ce strângea și a doua piuliță. Dar cine spune că n-am să stau pe-aici?

— De unde ești? întrebă Luke.

Lib râse.

— De pretutindeni. De nicăieri.

— Atunci, să formulez altfel întrebarea. Unde ai locuit ultima oară?

— În Los Angeles, răspunse ea. Iar înainte de asta, în New York City.

— Știam. Porți cuvântul *city* scris pe tine cu litere de-o șchioapă. N-ai rămâne nici moartă în Sterling. Nicio șansă.

Lib îl privi cu coada ochiului.

— Ba s-ar putea să rămân, fie și numai ca să-ți fac în ciudă, replică ea.

— Îți acord șase săptămâni, maximum, spuse el. După care ai să dispari.

— Nu se știe niciodată... Dar n-aș crede. Mai ține aici o dată, bine?

Luke ridică din nou mâna, și imediat îi simți trupul încordându-se și trăgând.

— Dracu' s-o ia, e ruginită...

Lib întoarse capul spre el.

— Ia ajută-mă și tu. Poate că, dacă ne unim forțele, reușim să învingem rugina.

Învăluită astfel de brațele lui Luke, îi simțea pe spate mușchii tari ai pieptului și abdomenului. Încă doar câteva secunde, și aveau să termine de instalat toba de eșapament. Apoi, nu le mai rămânea decât să se târască afară de sub mașină. Ce păcat...

— Ești gata?

— La trei, îi murmură Luke la ureche. Unu... doi... trei!

Lib își simți propriii mușchi încordându-se. Îi simți și pe ai lui Luke.

— Hai, hai! strigă ea la piuliță – care, supusă, se răsuci. Gata! exclamă Lib, relaxându-se la pieptul lui Luke. Încă o întoarcere, și am strâns-o bine.

Luke își simți buzele atingându-i obrazul și se opri, șocat. Ce naiba făcea? Femeia aceea era o străină, n-o cunoștea aproape deloc...

Dar trupul lui o cunoștea. Trupul lui o recunoscuse imediat. Se potrivea perfect lângă el, ca și cum ar fi fost croită anume după măsurile lui.

— Să nu adormi sub mine, spuse Lib, dându-i un cot. Haide, Luke, hei-rup!

Își potriviră din nou mâinile pe coada cheii. Degetele lui Lib erau suple, puternice și răcoroase, în pofida căldurii, a sudorii și a unsorii. Mirosea atât de plăcut...

— Gata? întrebă ea.

Cumva, Luke reuși să dea din cap.

— Din nou la trei, spuse Lib. Unu... doi... trei!

Luke trăgea atât de tare, încât brațele începură să-i tremure. Lib stătea lipită strâns de el, astfel că

aproape nu mai putea să respire.

Cu o smucitură, piulița se răsuci și se strânse.

Luke nu mai putea să aștepte nicio secundă. Lib zăcea în brațele lui, privindu-l veselă cu ochii ei violeți. Buzele ei păreau atât de moi...

Își ridică spre el fața și, cu toate că ar fi putut să se ferească, Luke n-o făcu.

Încă o greșeală. Dar ce mai greșeală! Buzele ei erau atât de moi pe cât arătaseră, iar gura îi era dulce și răcoroasă... Îi întâlni repede limba cu a lui și o strânse mai tare, cât putea de tare, gândindu-se la bancheta din spate a mașinii și la... O, Doamne! Ce făcea?

Se smulse repede, lovindu-se cu capul de șasiul mașinii.

Înjurând sonor, ieși de sub mașină, departe de Lib, departe de ispiră. Lib îl urmă mai încet.

— E totul în regulă? întrebă ea încet.

Luke se scutură de praf și-și luă cămașa de pe capota Spitfire-ului. Nu se întoarse spre ea, nu-i

întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Cred că acum merge, spuse el, în timp ce Lib se ridica în picioare.

Lib își încrucișă brațele pe piept.

— Chiar ești în stare să mă săruți așa, iar apoi să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

În sfârșit, Luke o privi în ochi.

— Da.

Pe Lib o străbătu un junghi de dezamăgire, urmată imediat de stânjeneală. Pesemne se înșelase. Probabil i se păruse doar că vedea acea atracție în ochii lui Luke.

— Bine, spuse ea. E-n regulă.

Trase adânc aer în piept, sperând ca obrajii să nu-i fie *prea* roșii.

— Mii de mulțumiri petru că m-ai ajutat.

Luke o privi cum stătra lângă mașina ei sport. Avea picioare lungi, bronzate și armonios formate. Părul i se desprinsese din coada-de-cal, iar pe obraz avea o pată de unsoare. Niciodată nu văzuse o femeie

pe care s-o dorească mai mult. Și, pentru prima oară în ani de zile, simți cu adevărat îndoiala.

Sub privirea lui, Lib se întoarse și intră în băcănie, lăsându-l în mijlocul străzii.

Capitolul 2

Drumul pe Forest Road, către ferma strămătușii Harriet, era ciudat.

Când fusese ultima oară acolo, Lib avea doar cincisprezece ani. Harriet o lăsase să conducă vechea camionetă pe pământul fermei, dar niciodată pe Forest Road, spre oraș. Așa că se deplasase pe jos, sau cu vechea bicicletă a lui Harriet.

Își petrecuse fiecare vară la fermă, de când avea șase ani și până împlinise șaisprezece – anul când Harriet suferise acea îngrozitoare criză de apoplexie.

În ultimii opt ani, vizitele lui Lib la Harriet fuseseră scurte, în weekenduri, la sanatoriul din Bellows Falls. Harriet nu mai putea vorbi foarte bine,

nu mai putea să umble, dar era perfect capabilă să asculte, așa că Lib stătuse cu ea, vorbindu-i.

Lui Harriet îi era la fel de dor de ferme ca lui Lib și, în ciuda dificultăților de comunicare, bătrâna dăduse clar de înțeles că proprietatea ei *nu* era de vânzare. Dar fusese închiriată, pentru a acoperi impozitele și alte cheltuieli.

Cu un an în urmă, la moartea lui Harriet, Lib nu fusese surprinsă să afle că era singura moștenitoare a proprietății. Între ea și Harriet existase întotdeauna o legătură specială, iar bătrâna știa că Lib iubea ferma. După douăzeci și trei de ani în care niciodată nu stătuse într-un anume loc mai mult de nouă sau zece luni, Lib era pregătită să se așeze la casa ei.

Se însera, când Lib opri mașina în fața vechii case a lui Harriet. Zugrăveala se cojea, iar una dintre fereștele din față era spartă – dar, pe toți sfinții, era casa ei!

Și mai era încuiată, ferecată bine. Richard Lowell, avocatul lui Harriet, îi spusese lui Lib că

cheia se afla la vecinul de peste drum.

Se întoarse și privi pe partea cealaltă a drumului. Pe o lungime de câțiva kilometri, nu mai exista decât o singură casă, la nici cincizeci de metri distanță. Era vechea casă Fulton. Încă de pe vremea Revoluției Americane, familia Fulton avusese în proprietate toate pământurile de la nord de Forest Road, iar familia Harlowe – a lui Harriet și a lui Lib – deținuse pământurile de la sud. Cu câteva sute de ani în urmă, doamna Fulton și doamna Harlowe își convinseseră soții să construiască cele două case la o zvârlitură de băț una de alta.

Lib își petrecuse aproape toate verile din copilărie uitându-se pe fereastra dormitorului, privindu-l pe Luke Fulton cum lucra în curtea de vizavi.

Încă de la șase ani îi plăcuse să se uite la Lib. La cei cincisprezece ani ai lui, era înalt și chipeș, și mereu cu zâmbetul pe buze.

Pe lângă munca de la fermă, mai avea o slujbă

în oraș, lucrând seara la toneta de înghețată de la Dairy Bee.

Lib zâmbi. Până în după-amiaza aceea, singurele cuvinte pe care i le spusese lui Luke vreodată fuseseră: „Una dublă de ciocolată, te rog”.

Și totuși, în aceeași după-amiază, petrecuse cu el câteva ore – ba chiar, îl sărutase.

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

Cu excepția acelor câteva secunde când gurile li se întâlniseră, Luke nu păruse deloc interesat s-o sărute *pe ea*.

Nu era mare lucru, încercă să se convingă Lib. Refuzurile nu erau niciodată prea plăcute, dar viața mergea înainte. Și *ea* mergea înainte.

Traversă drumul spre vechea casă Fulton și bătu la ușă. Se întrebă cine locuia acolo, acum când Luke vânduse ferma. Se uită pe ferestrele din față. În casă nu era nimeni.

Lib se așeză pe balansoarul de pe verandă. Era frântă de oboseală. Condusesse aproape toată noaptea,

după ce trăsesese doar un pui de somn la frontiera statului Vermont. Iar repararea acelei tobe de eșapament stricate o obosise, atât fizic cât și emoțional.

Lib se culcă în balansoar, cu picioarele petrecute peste brațul acestuia, și închise ochii. Mai devreme sau mai târziu, noii vecini aveau să apară, iar atunci urma să le ceară cheia.

* * *

Soarele cobora spre asfințit, când Luke opri pe alee. După ce o ajutase pe Lib Jones să-și instaleze noua tonă de eșapament, se întorsese în magazinul video. O privise pe fereastră cum ieșise din băcănie, cu două pungi în brațe. Nu era sigur dacă să se simtă dezmăgit sau ușurat, când Lib puse pungile în mașină și plecă.

Problema era că nu știa *ce* voia. Atâta vreme, nu-și dorise nimic altceva decât să-și primească

pământul înapoi. Muncise din greu, asumându-și riscuri financiare incredibile, dar reușise.

Era bogat – unul dintre cei mai bogați oameni din Sterling. Avea la bancă aproape nouă sute de mii de dolari și poseda o mare parte din firmele prospere ale orașelului. Iar în septembrie urma să aibă ocazia de a-și răscumpăra pământul, reabilitându-se în ochii spectrali ai strămoșilor.

Da, reușise.

Aproape reușise, se corectă el. Încă două luni și încă o tranzacție, și urma să aibă restul de bani necesari pentru a-și cumpăra înapoi pământul.

Și pe urmă?

Era un Fulton. Ultimul Fulton. Dacă nu avea copii – un fiu – numele lui urma să piară odată cu el. Probabil asta însemna că trebuia să înceapă să se gândească la căsătorie. Deși o femeie ca Lib Jones nu-i inspira imagini cu mătăsurile albe și inocență.

Mătase neagră, poate. Cearșafuri de mătase neagră, pe pat, lumină de lumânări...

Luke clătină din cap. Nu, era mai bine s-o evite.
Ceea ce n-avea să fie greu deloc.

Opri motorul camionetei și-și luă servieta de pe fotoliul din dreapta. Părea o seară plăcută ca să stea în balansoarul de pe verandă, cu un pahar înalt de băutură rece.

Urcă treptele.

Lib Jones dormea în balansoarul lui de pe verandă.

Îl izbiră simultan valuri de dorință, emoție și furie.

Ce naiba căuta acolo? Cum dracu' aflase unde locuia?

Arăta atât de tânără și vulnerabilă în somn... Doamne, tânără mai era! îi dăduse spre treizeci de ani, dar acum își dădea seama că avea mult mai puțin. Din ce în ce mai bine, își spuse el, neguros...

— Hei, rosti el cu glas aspru și sonor.
Trezește-te.

Lib se mișcă și pleoapele îi tresăriră, apoi se

deschiseră. Îl privi, după care deschise și mai larg ochii. Expresia ei surprinsă era sinceră – *era* uimită că-l vedea. Se adună pe picioare.

— Ce-i cu tine aici?

— Aici locuiesc, răspunse Luke.

Furia îi trecuse, o dată ce-și dăduse seama că Lib nu se ținea după el intenționat. Făcu un efort să-și ignore senzația de nervozitate din stomac.

— Credeam că ai vândut ferma.

Lib își dădu la o parte părul din față, greblându-și-l cu degetele, ca și cum ar fi încercau să și-l pieptene.

— Am vândut loturile din spate, răspunse el, nu și casa sau pământul de-aici, de lângă drum.

Era clar că Lib nu apucase să se spele de când o văzuse ultima oară. Arăta murdară și obosită – dar când îi zâmbi, lui Luke i se înmuiară genunchii.

— Atunci, cred că vom fi vecini, spuse ea.

Vecini? Luke aruncă o privire spre vechea casă Harlowe de vizavi.

— Tu ești noua chiriașă? întrebă el, fără să arate cât era de alarmat.

Lib clătină din cap.

— Snt noua proprietăreasă.

— Noua *proprietăreasă*? repetă el. Dar crezusem...

— Harriet Harlowe a murit anul trecut, în decembrie. A fost strămătușa mea.

— Îmi pare rău, spuse Luke. Nici măcar n-am știut.

O privi lung.

— *Harriet* Harlowe... Ai dreptate. Ai spus ceva despre ea, în oraș. N-am făcut legătura. Pentru mine, n-a fost întotdeauna decât bătrâna domnișoară Harlowe. Condoleanțele mele.

— Mulțmesc.

Lib se încruntă.

— Avocatul mi-a spus că a luat legătura cu tine, că tu ai cheia casei...?

Luke își puse servieta pe verandă și deschise ușa

de la intrare.

— Mda, am primit o scrisoare, confirmă el. Am fost foarte ocupat și cred că n-am citit-o prea atent. Am presupus că era anunțul despre noul chiriaș.

În timp ce deschidea ușa cu plasă, privirile li se întâlneau din nou.

— Vino în casă.

Lib o văzu din nou în ochii lui – toată atracția și căldura pe care i se păruse că le vedea și înainte. *Nu* fusese o iluzie. Erau reale.

Intră, conștientă de prezența lui Luke în spatele ei. Se uită în jur.

Casa Fulton era și mai frumoasă decât și-o amintea din copilărie, când fusese înăuntru cu câteva ocazii. Era mai mare decât casa lui Harriet, cu mai multe anexe și acareturi în jurul clădirii principale. Aceasta fusese construită în secolul al XVIII-lea, iar de-atunci fusese renovată de multe ori. Bucătăria mare și livingul se aflau încă în casa inițială, iar podelele late de lemn și grinzile groase de sub tavan confereau

acelor încăperi un farmec incredibil.

Lib îl urmă pe Luke într-un salon din față care fusese adăgat la sfârșitul secolului al XIX-lea, după cum arăta tavanul înalt, cu acoperiș de tablă. Luke aprinse lumina și se îndreptă spre un mic birou din colț.

— Aici e, spuse el, scoțând din sertar un plic care fusese deschis.

Sub privirea lui Lib, parcurse repede scrisoarea. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, și o privi.

— *Liberty* Jones? întrebă el. Deci, Lib vine de la *Liberty*?

— De la ce credeai că vine?

Luke clătină din cap.

— Nu știu, spuse el. De la Elizabeth, poate...
Totuși, Liberty ți se potrivește mai bine.

— S-o iau ca pe un compliment?

— Mda...

Ochii li se întâlniră, iar Luke întoarse repede privirea.

— Așteaptă să gădesc cheile.

Puse scrisoarea la loc în birou și căută printr-un sertăraș alăturat. Învârtind inelul cu chei pe deget, se întoarse spre Liberty.

— Cred c-am să te conduc, spuse el.

Lib văzu în ochii lui un amestec de ezitare și fascinație. Voia s-o conducă până la ea acasă – dar nici nu era prea hotărât. Ce avea de gând?

— Nu e nevoie, spuse ea încet.

— Știu, replică scurt Luke, pornind spre ușă.

Lib lungi pasul, pentru a nu rămâne în urma lui, în timp ce mergeau pe drum spre casa mătușii Harriet – acum, casa ei.

— N-am mai fost în casa asta de șase ani, spuse ea. Dar am iubit-o atât de mult, și...

Luke se opri brusc, întorcându-se s-o prindă de braț.

— Ultimii chiriași au produs unele stricăciuni, o preveni el. Va avea nevoie de reparații, înainte de a o putea vinde.

Lib zâmbi.

— Presupunând că aş vrea s-o vând, spuse ea.

— Mai devreme sau mai târziu, ai s-o vinzi.

Continua s-o țină de braț, iar Lib nu schița nicio intenție de a și-l desprinde. Simțea mirosul de iarbă tunsă în aceeași dimineață, auzea bâzâitul leneș al unui bondar, sunetul unei gaițe țipând prin tăcerea înserării. Știa că ajunsese în sfârșit acasă și nu conta dacă Luke Fulton o credea sau nu. Sau, cel puțin, nu conta prea mult.

Luke o studia cu o expresie ciudată.

— Îmi *amintesc* de tine, spuse el. Ai petrecut câteva veri la bătrâna domnișoară Harlowe, nu-i așa?

— Zece veri la rând.

Păru surprins.

— Atât de multe?

— Mda.

— Erai o puștoaică slăbănoagă. Cred că nu ți-am dat prea multă atenție.

Apoi zâmbi.

— Țin minte că încercai să-l convingi pe câinele nostru să te lase să-l plimbi în coșul de la bicicletă. Și îți plăcea înghețata de ciocolată, așa e?

— Eu eram.

— Cine-ar fi crezut...

Clătină din cap, eliberându-i brațul.

— Ce anume?

— Ești mult mai tânără decât mine.

Prea tânără. Nu era nevoie s-o spună.

Implicațiile erau clare.

— Sunt destul de matură ca să moștenesc o casă.

Printre altele.

— Douăzeci și unu?

Lib își încrucișă brațele pe piept.

— Douăzeci și trei.

Ochii lui Luke erau întunecați, cu o expresie indescifrabilă.

— Eu am aproape treizeci și doi.

— Aproape? Serios? Când e ziua ta? Ar trebui

să organizăm o petrecere.

Fu rândul lui Luke să-și încrucișeze brațele pe piept.

— Mă înțelegi greșit, și o faci intenționat.

Lib zâmbi.

— Iar tu continui să cauți motive pentru ca între noi să nu se întâmple nimic.

Privind-o cu ochi aprigi, Luke făcu un pas spre ea.

— Ce anume vrei de la mine?

Mai făcu un pas, continuând cu glas scăzut, amenințător:

— O noapte, Liberty, sau două?

Lib rămase pe loc, în timp ce Luke continua să înainteze spre ea.

— Ți-am spus ce vreau, răspunse ea, cu calmul din voce ascunzându-i bătăile puternice ale inimii. Vreau să iau cina cu tine.

— Și pe urmă?

Luke ajunsese atât de aproape, încât Lib abia

putea să mai respise fără ca pieptul să i-l atingă pe al lui. Dacă se înălța pe vârfuri, li s-ar fi întâlnit buzele.

— Pe urmă, am putea să facem o plimbare, poate și să ne uităm la stele.

Zâmbi, privindu-l în ochi cu o încredere de care nu era prea convinsă.

— Și, dacă ai noroc, te-aș putea lăsa să mă săruți la despărțire...

Privirea lui Luke coborî spre gura ei și, un moment, Liberty fu convinsă că avea s-o sărute, la fel ca în după-amiaza aceea, sub mașină. Dar n-o făcu. Întoarse capul.

Luke porni din nou spre casa Harlowe, șocat de junghiul ascuțit al dorinței pe care-l simțise, de felul cum îl ispitiseră cuvintele ei. Voia s-o invite la cină, iar apoi să se plimbe pe pajiște ținându-se de mână, până la eleșteu, să se așeze cu ea în întuneric și să privească cerul. Voia s-o sărute de noapte-bună, când o lăsa la ușa casei.

Lib îl urmă pe veranda veche. Era șubredă, cu

lemnul începând să putrezească. Luke deschise ușa cu plasă și o descuie pe cea din interior. Aceasta se deschise scârțâind, lăsând să iasă mirosul de mucegai din antreul întunecos.

Lib îl urmă îndeaproape. Toate jaluzelele erau trase, iar casa era cufundată în întuneric și umezeală. Luke apăsă pe comutatorul de lângă ușă, aprinzând luminile.

— O, Doamne...! exclamă Lib, privind șocată.

Scara mare de lemn care ducea la etaj arăta de parcă un obiect enorm, poate un pian, căzuse peste ea, sfărâmând-o. Cel puțin patru trepte erau sparte, iar balustrada atârna strâmbă într-o parte, cu stinghiile rupte.

Încet, Lib intră în living. Într-un perete se căsca o gaură, iar zugrăveala era acoperită cu funingine, ca și cum cineva ar fi aprins focul în șemineu fără să deschidă tirajul. Sau – Doamne ferește! – poate dăduseră foc perdelelor! Resturile carbonizate ale acestora atârnavu jalnic de galeriile din alamă care

cândva fuseseră elegante.

Grăbi pasul, trecând printr-un glasswand care spânzura în tâțâni, trecând prin sufragerie și prin cămara îngustă, până la fosta casă principală.

Bucătăria era devastată.

Dulapurile fuseseră smulse din pereți, iar cineva vopsise grinda aspră uriașă care străbătea tavanul într-un galben țipător. Podelele din lemn de esență tare erau zgâriate și perforate, iar în locurile unde fuseseră mașina de găsit și chiuveta se căseau găuri uriașe. Vechiul cuptor de cărămidă fusese folosit ca ghenă de gunoi, emanând o duhoare sufocantă. Dar cea mai îngrozitoare era gaura enormă din tavan. Sub ea, pe podea se formase o băltoacă.

De unde cursese apă? Din baie, sau de pe acoperiș?

Lib trebuia să afle.

Porni mai repede spre scara din dos.

Mocheta care acoperise palierul de la etaj era sfârtecată, de parcă o pisică gigantică și-ar fi ascuțit

ghearele pe ea.

Una dintre ușile dormitoarelor lipsea, iar cealaltă era găurită, ca și cum ar fi străpuns-o o ghiulea de tun. Lib privi în jur, încercând să se orienteze și să afle care cameră se afla deasupra găurii din tavanul bucătăriei.

Urmată de Luke, deschise ușa băii și aprinse lumina. Toaleta lipsea, iar vechea cadă cu gheare era spartă în două, dar nu se vedea nicio gaură în dușumea, iar țevile erau uscate.

Ușa următoare ducea în camera pe care o folosisese ea ori de câte ori venea în vizită. Înăuntru era întuneric. Obloanele erau închise, iar lumina nu se aprinse când Lib apăsă pe comutator.

Intră în cameră – și simți podeaua cedând. Lemnul vechi scârțâia și trosnea, iar în clipa următoare Lib își dădu seama că ceea ce se vedea prin tavan era direct *cerul*, prin pod și prin acoperiș.

— Luke, înapoi! strigă ea, încercând să sară înapoi spre ușă. Dar Luke se apropie de ea,

întinzându-i mâna.

Îi simți degetele puternice apucând-o de încheietură, tocmai când podeaua de sub picioarele ei se dezmembră, cu un trosnet asurzitor. Luke o trase în sus și înapoi, pe ușă afară, și căzură grămadă unul peste altul lângă peretele opus al holului.

— O, Doamne!

Lib tremura. Nu se mai putea opri din tremurat. Fusesse cât pe ce să...

— N-ai pățit nimic? întrebă Luke cu glas răgușit.

Ca prin ceață, deveni conștientă de brațele lui care o cuprindeau, ținând-o strâns. Îl simți dându-i părul la o parte de pe față și-i văzu în ochi o teamă reală.

— Doamne Dumnezeule, Lib, spuse el gros. Puteai să mori.

O ținea strâns, ca și cum, dacă-i dădea drumul, încă ar mai fi putut să cadă. Ochii lui Lib se umplură de lacrimi. Chiar dacă *ea* n-ar fi căzut, toate visurile ei

despre casa aceea, toate speranțele ei de viitor, i se năruiseră sub picioare, la fel ca podeaua putredă.

De unde putea găsi bani pentru a drege casa? Sau măcar ca s-o facă *locuibilă*. N-avea nici măcar o toaletă – nici chiuvetă la bucătărie nu avea!

Simți că lacrimile începeau să-i curgă pe obraji și-și înghiți un suspin, desprinzându-se din brațele lui Luke. Nu voia să plângă în fața lui. Își șterse fața cu brațul și făcu un efort să vorbească normal.

— Te rog, n-ai vrea să pleci acum?

Păși spre ușa camerei cu gaura din podea. Ochiul i se deprinseseră cu întunericul și putu să vadă ambele spărturi – una în pardoseală, cealaltă în tavan. Ce mizerie incredibilă... Ce mizerie *costisitoare*!

Îl auzi pe Luke ridicându-se și el.

— Lib...

— Pleacă, te rog, spuse ea, fără să se întoarcă. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, dar acum simt nevoia să rămân singură.

Luke nu se mișcă. La naiba, de ce nu pleca?

Privi spre cer, prin gaura din tavan. Acela fusese dormitorul ei. Acolo putuse să se repeadă înăuntru, trântind ușa, să se arunce pe pat și să plângă fără știrea nimănui. Privi și gaura din podea. Acum nu mai putea să se arunce decât pe dușumeaua bucătăriei.

Izbucni în răs. Nu se putea stăpâni. Extraordinar! Acum începea și să-și piard mințile.

— Liberty, vino la mine, spuse încet Luke.

— Probabil că Harriet a uitat să le interzică prin contract chiriașilor să tragă cu rachete prin casă, comentă Lib, râzând și mai tare.

Luke făcu un pas spre ea, atingând-o pe braț.

— Vino, Lib. Te rog.

O durea burta. Și, deodată, o luă cu amețeli. Lib se lăsă să alunece în jos, cu spatele rezemat de ușa, până când se așeză pe podea. Nu mai râdea. Plângea. Și, de data asta, nu mai putea să se oprească.

Luke se ghemui lângă ea.

— Te rog, pleacă, spuse Lib, întorcând capul. Nu vreau să mă vezi plângând.

Gura lui Luke se arcui într-un zâmbet trist.

— Prea târziu, spuse el. Haide, să ieșim de-aici. Poți sta la mine un timp. Până ne gândim cum să obținem destui bani din asigurare ca să punem măcar un acoperiș ca lumea.

Lib îl privi. Era atât de aproape, încât putea să-i simtă căldura trupului. Se uită în ochii lui negri. Știa că n-avea cum să poată locui în aceeași casă cu el, fără să se îndrăgostească până peste cap. Atracția aceea animalică dintre ei, magnetismul acela, cum s-o fi numit, n-avea să cedeze. Oricât putea fi Luke de altă părere, Lib nu-și dorea doar o noapte sau două cu el – sau o săptămână, nici chiar o lună... Dorea...

Clătină din cap, refuzând să se gândească.

— Nu cred că e o idee prea bună să locuiesc la tine, spuse ea.

— Unde-ai să te duci?

Lib trase adânc aer în piept.

— Am să stau în casa asta. Și am s-o repar.

Privirea pe care i-o aruncă Luke era atât de

neîncrezătoare, încât Lib izbucni din nou în râs. Se șterse la ochi.

— Mă crezi sau nu, am locuit în case care se prezentau și mai rău decât asta. Când mama mea trăia cu Howard, timp de cinci ani ne-am mutat tot în case ajunse în pragul demolării. Le cumpăram, le reparam și le vindeam din nou, ca să scoatem un profit. Poate reușesc să obțin chiar și un împrumut.

Luke nu răspunse nimic.

— Ți-aș mulțumi dacă aș putea folosi dușul tău din când în când, continuă ea. De multe ori pot să mă spăl și jos, la iaz, dar uneori nimic nu poate înlocui un duș cald.

Zâmbi nesigur.

— Ca acum, de pildă.

Luke fu nevoit să-și mute privirea. Imaginea lui Lib, curată și proaspătă, cu părul umed și un prosop înfășurat în jurul trupului, ieșind din baia lui, era insuportabil de ispititoare. Trase adânc aer în piept. Probabil că avea dreptate. Nu era o idee bună s-o

primească la el.

Sau poate, dimpotrivă, era cea mai bună idee care-i venise în viața lui.

Se ridică, întinzându-i mâna.

Lib ezită un moment întinde de a i-o accepta, dar Luke o ajută să se ridice în picioare, apoi îi dădu drumul imediat.

— Atunci, vino și fă un duș, spuse el, pornind spre scara din spate. După aceea, mergem undeva să mâncăm.

O auzi râzând, în timp ce coborau spre bucătărie.

— O invitație la restaurant, din milă, comentă ea. Halal. Asta chiar o să mă înveselească.

— Nu e din milă, spuse el.

— Da da, exact, insistă sceptică Lib.

— Să înțeleg că accepți?

Lib se uită spre grămada de lemne putrede care acoperea podeaua bucătăriei. Înjură încet printre dinți.

— Sigur, de ce nu? întrebă ea, cu un râs abătut.

Până și mie însămi îmi vine să-mi plâng de milă.

Capitolul 3

Lib îl privi pe Luke cum schimba vitezele camiontei, pentru lungul urcuș prin întuneric pe drumul de munte. Unghiurile chipului său slab erau exagerate de umbele nopții. Pomeții îi păreau mai poeminenți și mai exotici, iar forma elegantă a buzelor era mai pronunțată, în lumina verzuie a lămpilor de bord.

Luke îi aruncă o privire și-i zâmbi, cu ochii sclipindu-i când îi întâlnește spre ai ei, iar inima lui Lib făcu o tumbă.

Al naibii, că bine mai arăta!

Luke purta o pereche de blugi curați și o bluză polo roșie, iar părul negru îi era încă umed de la duș. Mușchii brațelor i se unduiră când schimbă din nou vitezele.

— Trebuie să las ceva la stațiune, spuse el, deci

m-am gândit că putem lua cina acolo.

— La Gate's Mountain Inn? întrebă Lib surprinsă. Nu suntem îmbrăcați foarte potrivit. Dacă știam, mi-aș fi despachetat rochia cu paiete și cerceii cu diamante.

— Suntem în afara sezonului, răspunse Luke. În perioada asta a anului, nu se poartă rochii cu paiete.

Lib îi surprinse privirea și-i zâmbi. Părul îi stătea despletit în jurul umerilor. Îi venea foarte bine așa – era lung, drept și des, cu fire lucioase. Sclipea în lumina farurilor de la mașinile care veneau din sens invers. Oare numai în dimineața aceea Luke își spusese că părul ei nu avea nimic deosebit?

Fără tragere de inimă, reveni cu ochii ladrum.

— Știi, întrucât e doar o cină de binefacere, poți să-mi cumperi un hot dog și o bere de rădăcini, de la tarabă, spuse Lib. La naiba, dacă tot e din milă, poți să mă duci până acolo și să mă lași să-mi cumpăr *eu* hot dog-ul.

— Nu e o invitație din milă. Și-n plus, în seara

asta n-am poftă de hod dogs, răspunse Luke. Și, dacă tot trebuie să mă duc până acolo...

— Ce trebuie să le duci?

— Calcule estimative de construcții. Ne gândim să extindem hanul.

— *Vă* gândiți?

Luke o privi zâmbind.

— Sunt proprietar în parte, îi spuse el. Așa n-am înțeles, când i-am vândut lui Ken Avery terenurile din spatele fermei.

Lib fluieră.

— Va să zică, ești bogat, murmură ea, nu doar burlac și seducător. Și ești *sigur* că nu vrei să te-nsori cu mine?

Râsul lui Luke fu scăzut și sexy ca toți dracii.

— Ce-ai face dacă aş zice că da?

— Aş plănuî o nuntă?

— Mai degrabă ai fugi mâncând pământul.

— Cred că-mi scapă ceva, comentă Lib, îngustându-și ochii violeti, în timp ce-l studia în

lumina slabă. Trebuie să ai vreun cusur fatal în caracter, sau vreun defect de personalitate pe care toată lumea îl știe, numai eu nu.

— Ei, ia să vedem, spuse meditativ Luke. Sunt încăpățânat, lipsit de considerație, și un maniac al muncii. Locuiesc într-un muzeu vechi și dărăpănat, unde trage curentul și, probabil, e bântuit de famtome. Sunt provincial și, probabil, consangvin, și, mda, n-am inimă. Un bărbat care-și iubește pământul mai mult decât iubește oricare altă ființă omenească nu poate fi în toate mințile. Sau, cel puțin, așa mi se spune.

Lib încercă să-și stăpânească râsul dar, când Luke o privi, cu ochii lucindu-i amuzați, fu nevoită să zâmbească.

— Țasta ce-i, un citat direct, sau parafrazezi de undeva? îl întrebă ea.

— Câte puțin din amândouă.

— Nu-mi spui și mie sursa?

Luke clătină din cap.

— Lista e prealungă.

— Foste iubite?

O privi din nou, cu o expresie de nepătruns.

— Cred că se pot numi și așa – în lipsa unei etichete mai potrivite.

Lib dădu din cap.

— Din vremurile tale de Don Juan, remarcă ea. Înainte de a-ți începe actualul stil de viață călugăresc.

Luke se strâmbă.

— Vorbești de parcă ar fi nemaipomenit de amuzant.

— Nu mă lua înseamnă, îi zâmbi ea, arătându-și dinții. Personal, mă atrag bărbații provinciali și încăpățânați care locuiesc în muzee bântuite de stafii și se spetesc cu munca. Dar ce-i povestea aia cu pământul pe careți-l iubești mai mult decât pe orice ființă omenească?

Luke se gândi câteva momente la întrebarea ei, înainte de a-i răspunde:

— Iubesc Vermont-ul. Iubesc viața în casa pe

care au construit-o strămoșii mei, cu mâinile lor. Iubesc faptul că fac parte din orașul ăsta la a cărei creare au contribuit și ei.

Făcu o pauză, apoi adăugă încet:

— Și-mi iubesc ferma.

Cel mai greu lucru pe care-l făcuse până atunci fusese să renunțe la cea mai mare parte din pământurile lui. Dar, după moartea tatălui său, Lib muncise din răspuțeri ca să achite facturile medicale, impozitele restante și toate datoriile. Muncise câte optsprezece, nouăsprezece ore pe zi – muncă grea, doborâtoare – încercând să întoarcă roata.

Dar nu reușise.

Orice-ar fi făcut, oricât de mult ar fi muncit, ferma continua să piardă bani.

Ani de zile, Ken Avery, proprietarul stațiunii Gate's Mountain Inn, îi presase pe Fultoni să-u vândă loturile din spate ale fermei lui, ca să poată extinde stațiunea.

Să vândă pământurile familiei.

Multă vreme, Luke nici nu se gândise. Dar, în cele din urmă, nu mai avusese încotro.

Nu-i fusese ușor să arunce prosopul. Luke Fulton fusese crescut ca un luptător, nu ca un om care abandonează. Dar, în lumina rece și crudă a realității, îi fusese clar că nu mai avea de ales. Să vândă pământul, sau să dea faliment – și, până la urmă, banca să vândă pământul în locul lui.

Era o situație fără ieșire, dar Luke îi forțase mâna lui Ken Avery cât putea de mult, negociind o proprietate parțială asupra elegantei stațiuni, ca parte din remunerarea prețioaselor pământuri ale familiei. De atunci trecuseră aproape cinci ani. Doamne, chiar atât de mult fusese?

Lib introduse mașina în parcare la stațiune. Clădirea în stil victorian era luminată ca un monument național. Reflectoarele făceau să lucească hanul vopsit în negru. Flori cu tulpini lungi se unduiau încet în adierea serii. Era un han grațios și elegant, iar Lib știa că, la lumina zilei, arăta răpitor.

* * *

Restaurantul de la Gate's Mountain Inn era exact așa cum și-l imaginase Lib. Luminos și aerisit, cu sala de mese principală având ferestre care dominau valea și orașul Sterling, jos. În întuneric, luminile orașului licăreau fermecător printre copaci.

Lib îl văzu pe Luke privind-o, în timp ce ospătarul le strângea farfuriile de salată. Desigur, nici priveliștea din cealaltă parte a mesei nu era de lepădat, își spuse ea cu un zâmbet.

Luke zâmbi și el, studiind-o pe sub pleoapele lăsate. Arăta relaxat și leneș, tolănit pe scaun, dar Lib își dădu seama că poziția lui era înșelătoare. Avea o privire pătrunzătoare și intensă. Ridică ochii, când chelnerul luă ultima farfurie, apoi se aplecă ușor înainte, privind-o din nou.

— Cum de ți-au dat un nume ca Liberty?
întrebă el.

Lib trăsă o linie în aburii de pe paharul cu apă.

— E... destul de ciudat, spuse ea, ridicând un moment ochii spre el. Înțelegeți, părinții mei nu erau niște oameni tocmai convenționali.

Luke continua s-o privească lung, cu un interes sincer în ochii lui întunecoși.

— Erau mari admiratori ai lui John Wayne? întrebă el. Sau, poate, le plăcea Jimmy Stewart?

Lib râse.

— Ca în „Cine l-a ucis pe Liberty Walance”? Nu tocmai. Vreau să zic, nu m-au botezat după un bandit al marelui ecran... Ci după un oraș.

O sprâneană arcuită elegant se înălță.

— Un... oraș?

— Liberty, Georgia, mai exact. Conform legendei, acolo am fost concepută.

Luke dădu din cap, sorbind din paharul cu bere. Ochii violeți ai lui Lib licăreau amuzați.

— Slavă Domnului că părinții mei nu s-au hotărât să înnopteze în Zebulon, spuse ea zâmbind

ironic.

Luke își îngustă ochii, studiind-o cu atenție.

— Nu știu ce să zic... Zebulon ți s-ar potrivi aproape la fel de bine ca Liberty.

— Mulțumesc mult! replică Lib, aruncând spre el cu o firimitură de pâine.

Luke o prinse din zbor și și-o vârî în gură.

— Mai ai frați sau surori? o întreabă el.

Lib dădu din cap.

— Trei. Doi frați și o soră.

— Mor să aud numele *lor*.

— California, Rain și Freedom, răspunse ea.

— Și trebuie să le ghicesc sexele? întreabă Luke, înghițind bucata de pâine.

— Freedom e sora mea. Numai pe jumătate, de fapt.

— Mai mică? Mai mare?

— Mai mică. Toți sunt mai mici. Eu sunt cea mai mare.

Luke se aplecă ușor înainte, ca și cum viața ei

de familie ar fi fost cel mai fascinant subiect din lume.

— California Jones, hmm? Parc-ar fi vărul lui Indiana. Cred că-l tachinau fără milă, bietul copil.

— Cal e fratele meu favorit. E ranger de parc, dacă-ți vine să crezi. Acum lucrează într-un parc de stat, un fel de sanctuar al vieții în sălbăticie, din Florida. Dar nu e un Jones, ci un Rodriguez. Eu sunt singura Jones, adăugă ea. Mă rog, eu și Drew.

— Drew?

— Tatăl meu.

— Deci, părinții tăi au divorțat.

Lib începu să deseneze din nou linii în aburii de pe paharul cu apă.

— Nu tocmai.

Ridică privirea spre Luke. Era vizibil nedumerit și aștepta o explicație.

— Clarissa, începu ea oftând, mama mea, nu credea în căsătorie. Era un fel de... în fine, un copil al florilor. Știi... o hippie. Și încă mai e.

Solemn, îl privi pe Luke cum digera această

informație. Nu spunea nimic. O privea doar, fără să zâmbească.

Lib se foi pe scaun.

— Ei?

Luke clipi din ochi.

— Ce „ei”?

— Mai vrei să fii văzut cu mine în public?

Glumea, dar în ochii ei se citea și o undă de seriozitate. Voia cu adevărat să știe.

— De ce n-aș vrea?

Întinzând mâna peste masă, Luke o luă pe a ei. Zâmbetul lui Lib se șterse de pe buze, când coborî privirea spre degetele lor înlănțuite, iar când se uită din nou la el, fu șocată să vadă vulnerabilitatea neașteptată care-i apăruse în ochi. Pentru prima oară de când se cunoșteau, Lib Jones arăta într-adevăr de douăzeci și trei de ani. Arăta tânără și speriată.

Speriată... De ce anume?

De el, își dădu dintr-odată seama Luke. Se temea *de el*, se temea că urma să aibă o părere mai

proastă despre ea din cauza lucrurilor pe care tocmai i le spusese. Se temea că avea s-o judece și s-o condamne pentru felul cum preferaseră părinții ei să trăiască.

Luke nu-i dădu drumul până nu-i simți mâna relaxându-se într-a lui.

Degetele ei erau suple și lungi, aproape la fel de lungi ca ale lui, dar palma îi arăta extrem de mică pe lângă a lui.

— Nu noi ne alegem părinții, Lib, spuse el încet. Poți fi sigură de asta.

— Dar... încercă ea să protesteze.

— Singuri și-au ales calea, continuă Luke, iar tu ți-o vei alege pe a ta. Asta-i tot ce voiam să-ți spun.

Îi trasa ușor linii cu vârful degetului mare pe dosul mâinii, iar când ridică privirea văzu că ochii lui Lib se umpluseră de lacrimi.

Lib își trase mâna brusc, pentru a se șterge la ochi.

— E doar o invitație din milă, spuse ea cu un

zâmbet nesigur. Trebuie să fii politicos și fermecător, nu să mă faci să...

— Să ce?

Privind șervetul de in pe care-l avea întins pe genunchi, Lib clătină din cap și râse. Nici pomeneală! Nici nu se *gândea* să se îndrăgostească de Luke Fulton. Nici nu intra în discuție, nu se punea problema, nu era posibil.

Dar de ce nu?

Ridică ochii spre bărbatul așezat în fața ei. Acesta îi susținea privirea ferm, așteptându-i răspunsul.

De ce să nu se îndrăgostească de el?

Pentru că, în pofida cuvintelor lui binevoitoare, n-ar fi luat-o niciodată în serios. Pentru că era mai vârstnic decât ea. Pentru că aproape o avertizase că-și iubea pământul mai presus decât price pe lume. Pentru că i se dusesse vestea că era un Don Juan.

— Să nu te fac să ce? întrebă el din nou.

— Nu trebuie să mă faci să vreau să te mai

revăd, răspunse încet Lib.

Chelnerul aduse felul întâi, iar Luke fu recunoscător pentru întreurpere. Într-adevăr, nu avea timp să se mai vadă cu ea. Iar dacă și când urmau să se revadă...

Îi trecu prin minte că timpul nu era de partea lui. Dacă așteptau până treceau acele două luni, până când își termina treaba pe care o avea de făcut, putea fi prea târziu. Lib avea să fi plecat de mult.

Coborî privirea spre puiul fript din farfurie și puse furculița jos.

— Știi, Lib, mă gândeam la casa domnișoarei Harlowe... la casa *ta*, vreau să zic.

Lib tăcea, așteptându-l să continue. Ochii lui erau foarte serioși, iar Luke zâmbi, parcă pentru a-și împlânzi expresia.

— Am ceva bani, continuă el, și sunt dispus să-i investesc. Dacă acea casă ar fi reparată, am putea scoate un profit decent din vânzarea proprietății. Am putea fi parteneri și...

În timp ce vorbea, văzu apărând în ochii ei o expresie rezervată.

— Îți displace ideea.

Liberty clătină din cap.

— Ești foarte generos, spuse ea.

— Dar...?

— Dar nu vreau s-o vând.

N-o credea. Lib putea să-i distingă scepticismul în ochi. Zâmbi. Nu peste mult, avea să-și dea seama că spunea adevărul.

— Ai să-mi împrumuți banii? îl întrebă ea. Voi putea să ți-i achit — cu dobândă — când conving compania de asigurări să acopere pagubele.

Luke făcu un calcul matematic rapid în minte. Cu vânzarea iminentă a magazinului video, și profiturile din mai multe investiții de-ale lui... ar fi trebuit să aibă cincizeci de mii de dolari de rezervă, cincizeci de mii cu care putea să facă tot ce voia.

— Pot să-ți împrumut treizeci, spuse el.

Lib, care tocmai sorbea din paharul cu apă, se

îneacă.

— De mii? întrebă ea. Treizeci de mii de *dolari*?

Clătină din cap.

— Compania de asigurări n-o să-mi dea mai mult de zece. Cincisprezece, dacă am mare noroc. Mai mult nu-ți voi putea plăti. Sau, cel puțin, nu imediat.

— Dacă te răzgândești, și te hotărăști să vinzi casă, continuă Luke, atunci îmi poți da un procentaj din profit.

— Știu că nu mă crezi, răspuse Lib cu seriozitate, dar *nu* voi vinde casa.

Luke zâmbi.

— Atunci, putem stabili un program de plată în rate, cu dobândă mică, spuse el.

— Dobândă mică? repetă Lib. Nu vreau să profit de bunăvoința ta. Am impresia că tranzacția asta te favorizează.

Luke își împinse farfuria spre mijlocul mesei.

— Evident, spuse el. Dacă vinzi casa și pleci,

mie îmi rămâne să câștig niște bani. Și chiar dacă nu pleci, voi obține totuși mai multe dobânzi împrumutându-ți ție banii, decât lăsându-i în contul meu din bancă.

Îi întrerupse o voce neașteptată:

— Ia te uită, Luke Fulton...! De mult nu ne-am mai văzut.

Primul lucru pe care-l observă Lib la posesoarea vocii fură briliantele. Blonda mignonă purta cercei cu briliante, un colier cu diamante și o brățară tot cu diamante. Degetele, însă, i se remarcă prin absența inelelor.

Lib aruncă o privire spre Luke. Acesta afișase o expresie închisă, reținută. O privi un moment în ochi, înainte de a se întoarce iar spre femeia blondă.

— Stacey, spuse el, pregătindu-se să se ridice în picioare.

— Nu, nu, îl opri femeia, punându-i pe umăr o mână cu manichiură impecabilă și ținându-l pe loc. Nu te ridica. Ce mai faci?

Mâna ei rămase acolo și, sub privirea lui Lib, Luke se foi în scaun, oblingând-o pe Stacey să-și desprindă mâna de pe umărul lui.

— Bine, răspunse el indiferent.

Privi peste masă, spre Lib. Făcu prezentările, scuzându-se că nu-și mai amintea numele de familie al lui Stacey.

În ochii blondei scăpără o străfulgerare de furie, dar Luke nu se lăsă intimidat.

— Au trecut cel puțin cinci ani, îi aminti el, ridicând din umeri.

— Nu sunt sigură că mi-ai știut *vreodată* numele de familie, se bosumflă Stacey.

— Foarte posibil, fu Luke de acord.

Lib profită de ocazie ca s-o studieze pe Stacey. Era încrezătoare în sine, cu ochi albaștri fardați meticulos. Părul blond îi era tuns la ultima modă, și purta o rochie neagră elegantă peste curbele opulente ale trupului.

Stacey, însă, nu-i aruncă lui Lib decât o privire

scurtă, după care n-o mai băgă în seamă. Se întoarse din nou spre Luke.

— Azi dimineață am sosit în oraș, spuse ea. Voiam să te sun, să văd dacă ai reintrat în circulație. După cum văd, da.

Luke întinse mâna peste masă, luând-o pe a lui Lib.

— Ba mă tem că nu.

Implicația era clară, iar ochii ca de porțelan albastru ai lui Stacey se întoarseră spre Lib, privind-o cu adevărat pentru prima oară.

„Te rog, fă-mi jocul” o rugă Luke pe Lib din priviri. Fata îi zâmbi cu seninătate.

Și, nu peste mult, Stacey și diamantele ei dispărură din preajma lor.

Pe Lib o smulse din reverie senzația buzelor lui Luke pe degetele ei, când îi sărută dosul mâinii. Stacey plecase.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat, ăă, știi... Să te țin de mână, spuse el. Așa, am dat impresia că e ceva

între noi.

— În seara asta mi-ai salvat viața, replică Lib, cu o licărire amuzată în ochii ei violeți. Tot ce-am putut face și eu în schimb a fost să-ți salvez fundul.

Lui Lib îi plăcea sunetul râsului lui Luke. Era bogat și plin, și foarte sincer. Îi plăcea să-l facă să râdă, să-l facă să se uite la ea cu o plăcere atât de evidentă în ochi. Își privi mâna, încă strânsă în degetele lui puternice.

— Cum rămâne cu afacerea noastră? întrebă el. Batem palma pentru împrumutul cu dobândă mică?

Lib ezită, apoi își retrase ușurel mâna. Ideea de a lua cu împrumut bani de la un bărbat cu care dorea să aibă o legătură intimă o deranja.

— Pot să mă mai gândesc? întrebă ea.

Luke păru surprins, dar își ascunse repede uimirea sub un zâmbet.

— Sigur că da. Însă nu cred că vei găsi o ofertă mai avantajosă în altă parte.

Privindu-l, Lib îi zâmbi.

— Crezi că sunt nebună dacă nu mă reped să profit de ocazie, nu-i așa?

— Prudența nu e nebunie, răspuse el. Nu mă cunoști cu adevărat. Ți-aș putea spune că târgul ăsta nu ascunde nicio șmecherie, până mă învinețesc la față, dar nu ai niciun motiv de a-mi acorda încrederea ta. Așa că hai să mergem la un avocat și să întocmim un document scris. Dacă primești totul în scris, nu va mai fi nevoie să ai încredere în mine.

Lib dădu din cap. Oricum, avea deja încredere în el. În sine însăși nu avea încredere.

* * *

Luna răsărise, când Luke o conduse pe Lib spre veranda de lemn putred a casei Harlowe. Fata își scoase cheia din buzunar și descuie ușa, înainte de a se întoarce spre el.

— Îți mulțumesc pentru cină, spuse ea. Și pentru că te-ai oferit să-mi împrumuți bani.

— Ești sigură că la noapte va fi totul în regulă?
o întrebă Luke, încruntându-se ușor. Nu ai mobilă...
N-ai nici măcar un pat în care să dormi.

Chipul lui era umbrit, cu luna luminându-i din spate, întunericul exagerându-i planele și unghiurile obrazilor și ale maxilarelor puternice.

— Am un sac de dormit în mașină, spuse ea.
Am să mă simt foarte bine.

Luke rămase tăcut, privind-o.

În sufletul lui se dădea o luptă. Voia să-i spună să rămână cu el, să-i ceară să se culce în patul lui. Era nebun? Se cunoscuseră abia în aceeași zi. O cunoștea de... cât timp? De opt ore. Nebunie curată.

Trebuia să plece. Trebuia să se ducă, să ia distanță, să intre în casa lui și să încuie ușa în urma sa.

Dar pielea lui Lib părea aproape translucidă în lumina lunii, și părul îi lucea, și ochii... Niciodată în viața lui nu mai văzuse niște ochi atât de frumoși.

— Ne vedem mâine, spuse ea, deschizând ușa cu plasă.

Perfect. Intra în casă. O mișcare deșteaptă, o mișcare mai sigură, o...

— Lib.

Nu se putea stăpâni. Voia s-o sărute de noapte-bună. Voia s-o tragă spre el și...

Își dresă glasul.

— Nu vrei să ieși cina cu mine mâine seară? se pomeni el întrebându-o.

Dacă întrebarea o surprinse și pe Lib la fel cât îl surprinsese pe Luke, n-o arătă prin nimic. Zâmbi numai, orbindu-l cu surâsul ei.

— Categorical, răspunse ea. Ne vedem mâine dimineață.

Capitolul 4

— Deci, tu cum te relaxezi? îl întrebă Lib din vârful acoperișului vechii case, unde era cocoțată.

Întinseseră o prelată peste gaură, prinzând-o cu greutate, iar cum Luke privea cu jind spre sol,

dorindu-și să nu se fi aflat pe o scară, la înălțimea a doua etaje.

— Vrei să zici, pe lângă că-mi risc viața ca membru al echipei de întins prelate Fulton și Jones?

Râsul melodios al lui Lib pluti prin aerul răcoros al dimineții. Arșița din ajun fusese risipită de adierile reci ale nopții, dar soarele de dimineață era fierbinte și se încălzea tot mai tare cu fiecare minut. Se anunța încă o zi caniculară.

— Asta nu te relaxează? Când mă uit în jur... comentă Lib desfăcându-și larg brațele și gesticulând spre pajiștile înconjurătoare, acoperite cu flori de câmp multicolore. E ulucior de frumos.

— Aș aprecia mai bine frumusețea dacă nu m-aș ține agățat cu unghiile pe peretele unei case, replică Luke.

Începu să coboare scara, cu părul negru fluturându-i în vânt.

— Nu știu, adăugă el. Poate o parte din mine știe că deja mi-am asumat prea multe riscuri.

— Mai schiezi? întrebă Lib, privind spre el peste marginea acoperișului.

La vederea privirii lui neîncrezătoare, izbucni în râs.

— Ce fel de întrebare e asta? ripostă Luke, clătinând din cap dezgustat. Sigur că mai schiez. Dar prefer s-o fac pe pârtii înzăpezite, nu pe acoperișuri vechi și putrede.

— Deci, iarna te relaxezi schiind. Și vara?

Luke ajunse jos și ținu scara, în timp ce Lib trecea peste streășină.

— Softball, răspunse el. În Sterling există o ligă. Joc și eu într-o echipă.

— În ce poziție joci?

Luke încercă să nu-i privească prea nerușinat fundul, în timp ce cobora scara spre el. Purta blugii tăiați și albiți, iar docul se întindea ca o a doua piele peste posteriorul ei.

— Aruncător.

— N-ai loc în echipă pentru încă un jucător?

întrebă Lib, șterându-și mâinile de pantaloni.

— Dacă te pricepi... zâmbi Luke.

— N-ai văzut filmul „Propria lor ligă”?

— Altă întrebare prostească. Am un magazin video, ai uitat? Ăsta-i alt lucru pe care-l fac ca să mă relaxez. Mă uit la filme.

— Perfect! se bucură Lib. Și mie-mi plac filmele.

Stăteau aproape nas în nas. Vântul ciufulea părul lui Liberty, iar Luke întinse mâna ca să-i dea la o parte o șuviță de pe obraz.

Voia s-o sărute. La altceva nu se putuse gândi, acolo sus, pe acoperiș. Dormise pe apucate, trezindu-se înainte de crăpatul zorilor. Tot vedea un zâmbet mai strălucitor decât soarele.

Făcuse o pasiune pentru Liberty Jones.

Dar nimic mai mult, își tot spune el. Se amoretzase, atâta tot.

Mai avusese asemenea pasiuni. Duraseră cam o săptămână, făcându-i capul să se învâртеască,

lăsându-l amețit de dorință, dar apoi sentimentele dispăreau ca și cum nici n-ar fi existat. Luke își impuse să facă un pas înapoi, îndepărtându-se de ea.

— Am făcut figurație în „Propria lor ligă”, spuse Lib, zâmbindu-i. Mai ții minte secvența când Geen Davis se duce la probe? Eram și eu acolo, în planul doi, aruncând o minge de baseball împreună cu un grup de alte femei.

— Nu pe bune! Ai fost figurantă?

— Mda, răspunse Lib. Am început când eram în liceu și locuiam în Los Angeles. Am încercat să obțin roluri, dar n-am reușit decât să lucrez ca figurantă. Am apărut în vreo duzină de filme.

— Sunt impresionat, spuse Luke. Mamă, o adevărată stea de cinema, la noi, în Vermont!

Lib își ridică nasul și întinse mâinile, ca pentru a ține pe loc o mulțime de admiratori.

— Vă rog, vă rog...! Fără autografe, fără fotografii...

Râse, în timp ce Luke o apuca de talie și o lua

pe sus, spre camionetă.

— Haide, Hollywood. Te duc la secția de poliție, ca să completezi plângerea aia pentru vandalism. Pe urmă, trebuie să ne apucăm de treabă. Poți să duci camioneta în oraș și să iei materialele de construcție de care ai nevoie.

O puse jos, dar nu-i dădu drumul.

— Spune-le să le treacă în continul meu, îi recomandă el, și pe urmă...

Încremeni un moment, uitând de toate, mai puțin de senzația trupului ei lipit de al lui.

— Mă lași să iau cu împrumut camioneta ta? întrebă Lib, încercând să se elibereze.

Luke îi dădu drumul, dându-și seama că se țină de ea ca un prost. O ajută să se urce în cabină.

— Mda. Treci să mă iei de la magazinul de articole sportive, pe la șase și jumătate, mai spuse el, întrebând-o apoi: îți convine așa?

Un moment, Lib crezu că avea s-o sărute. După cina din seara trecută, visase numai imagini romantice

cu Luke Fulton. Dumnezeu mare, avusese chiar și un vis în care mergea prin naosul bisericii congregaționiste, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă. Luke o aștepta la altar, și...

— De *unde* ziceai să te iau?

Dinții albi ai lui Luke străluciră, în timp ce se așeza la volan.

— În după-amiaza asta, lucrez la magazinul de articole sportive.

— Lucrezi? îl privi Lib lung, vizibil surprinsă. Nu-mi spune – ești și proprietarul magazinului de articole sportive...?

— Da.

Un moment, Lib tăcu, privind pe fereastră, în timp ce mergeau pe Forest Road spre oraș.

— Există în Sterling și ceva ce să *nu* fie proprietatea ta? întrebă ea într-un târziu.

— Of, haide, răs-șunse el. Doar nu-s un magnat al afacerilor. Am magazinele video – cărora tocmai le negociez vânzarea – magazinul de schi și bunuri

sportive, și pizzeria.

— Plus o parte în Gate's Mountain Inn, adăugă Lib. Știi, n-am mai fost niciodată prietenă cu un milionar.

— Bucură-te cât ai ocazia, replică Luke, pentru că n-am să mai fiu milionar decât încă două luni.

— Ei, *asta* are nevoie de o explicație...!

— Când i-am vândut lui Ken Avery pogoanele din spate ale fermei, i-am cerut să adauge în contract o clauză, spunând că peste cinci ani voi avea posibilitatea de a răscumpăra pământurile, pentru un milion de dolari. Cash.

Lib fluieră.

Luke zâmbi, dar fără ca veselia să i se regăsească și în ochi.

— Mda. În cincisprezece septembrie, voi avea la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să-mi cumpăr înapoi pământul.

Nu glumea. Expresia lui era extrem de serioasă. Dar ochii îi luceau de amuzament când o privi pe Lib.

— Crezi că-s nebun, așa-i?

— Pentru cât ai vândut pământul?

— Pentru două sute de mii.

Lib clătină din cap.

— Dumnezeuule, Luke, vrei să spui că ai luat două sute de mii de dolari și, în mai puțin de cinci ani, i-ai transformat într-un magazin video... nu, nu numai unul. Ai spus *magazinele*, nu? Magazine video, un magazin de bunawi sportive, o pizzerie și, pe deasupra, mai ai și aproape un milion de dolari, *cash*, care stau în contul din bancă?

— Mai puțin, spuse Luke.

Lib clipi din ochi.

— Poftim?

— Am început cu mai puțin. Jumătate din bani i-am dat surorii mele, după ce am plătit impozitele și datoriile rămase de la tatăl meu. Fiecăruia ne-au rămas cam șaizeci și una de mii.

— Și mai ai și o parte din Gate's Mountain Inn, adăugă Lib. Știi, Luke, nu e nevoie să răscumperi

pământurile. Ca proprietar în parte al hanului, sunt tot ale tale.

Îi văzu mușchii fâlcilor încordându-se.

— Pământurile aparțin Corporației Gate's.

— Iar Corporația Gate's îi aparține lui Avery, nu? întrebă Lib. Și <MIȚ>le

— Și unui grup de acționari inferiori, da.

— În sens tehnic, pământul e tot al tău.

— Ar trebui să fie proprietate Fulton. N-ar trebui să fie în proprietatea unei corporații. Așa, nu-l pot lăsa moștenire copiilor și nepoților mei.

— Dar le poți lăsa moștenire părțile tale din stațiune, spuse Lib. Gândește-te. Probabil că acelea sunt mult mai valoroase decât pământurile.

Frustrat. Luke clătină din ca.

— Nu, n-ai înțeles, insistă el. Pământul acela a aparținut familiei mele de generații.

— Și încă îi mai aparține.

— Pământul acela a fost revendicat de strămoșii mei, continuă el cu înverșunare. Când au

venit aici, n-au găsit decât sălbăticie. Dar au construit casa și au defrișat pământul, cu sângele și sudoarea lor. Au creat ceva ce le-a putut fi dat mai departe copiilor lor, și copiilor copiilor lor...

— Și exact același lucru îl poți face tu, cu părțile pe care le deții din Gate's Mountain Inn.

— Nu înțelegi.

Mâinile lui Luke se încleștaseră pe volan.

— Ba înțeleg...

— Ba nu-nțelegi. O străină ca tine nici n-ar avea cum să înțeleagă, declară el aspru.

Lib tresări, ca și cum ar fi lovit-o.

— I-auzi! exclamă ea, cu ochii sclipindu-i de furie. Mă bucur să aflu ce părere ai despre mine.

Luke se ocări în sinea lui, regretându-și cuvintele.

— Lib, n-am vrut să spun...

Lib râse, dar fără ca pe față să i se zărească urmă de umor.

— Scutește-mă, i-o reteză ea scurt. O străină *ca*

mine știe perfect ce-ai vrut să spui.

În oraș exista un singur semafor și, când Luke opri, Lib deschise portiera și sări jos din camionetă.

— Am să mă duc singură la secția de poliție, mulțumesc, spuse ea, trântind portiera în urma ei.

— Lanaiba, Lib, așteaptă!

Dar Lib pornise deja pe Strada Principală, cu umerii dreupți și capul sus. Luke înjură printre dinți și, când semaforul trecu pe verde, porni mașina și o urmă. Nu ajunsese departe, așa că trase repede pe dreapta în fața ei, derapând într-un nor de praf.

Când coborî din camionetă, observă că atrăsese nu puține priviri curioase. Sfinte, exact asta-i mai lipsea — o scenă în public, cu femeia pe care fără-ndoială că tot orașul i-o categorisise ca noua lui iubită. Perfect. Absolut perfect.

Lib trecu pe lângă camionetă cu pas rigid, ignorându-l complet, iar Luke uită imediat de oamenii care-i priveau.

— Liberty, așteaptă!

O prinse de braț, iar Lib se răsuci în loc, încruntată, smulgându-și brațul din mâna lui.

Ochii ei scăpărau de furie.

— Sterling e singurul oraș natal pe care l-am cunoscut vreodată și-l iubesc la fel de mult ca tine. Dar tu îți închipui că, fiindcă n-am crescut aici, fiindcă nu m-am născut în spitalul de comitat, fiindcă nu mi-am petrecut fiecare moment al vieții respirând afurisitul ăsta de aer, crezi că nu înțeleg ce înseamnă să ai rădăcini, să simți că aparții acestor locuri?

Îl împinse scurt înapoi, împungându-i piepul cu vârfurile degetelor.

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, domnule Părinte-Fondator Fulton. Tocmai pentru că *nu* am rădăcini, pentru că *nicăieri* nu există un loc căruia să-i aparțin, iubesc orașul ăsta mai mult decât ar putea să înțeleagă vreodată cineva ca *tine*.

Deschise gura ca să respire, iar Luke profită de ocazie pentru a strecura și el câteva cuvinte.

— Haide, Lib. Putem discuta despre asta în

mașină. Se uită toată lumea...

Lib aruncă o privire în jur, parcă atunci dându-și seama pentru prima dată că se aflau în centrul orașului. Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Nu mai e nimic de zis, spuse ea. Decât că poți să-ți iei împrumutul și să te speli pe cap cu el. N-am nevoie de banii tăi. Voi aștepta despăgubirea de la compania de asigurăr, mulțumesc foarte mult.

Se răsuci în loc și plecă din nou.

Simțind un val de panică îngrozitoare, Luke o urmă, lungind pasul.

— Cu cina cum rămâne? întrebă el încet.

Lib abia dacă-l învrednici cu o privire.

— De ce mi-aș pierde timpul cu cineva care nu mă ia în serios?

Pe neașteptate, coti și traversă strada, făcându-i cu mâna unei bătrâne care stătea pe trotuarul de vizavi.

— Doamnă Etherton! Bună ziua! Vă mai

aduceți aminte de mine? Lib Jones, nepoata lui Harriet!

Luke rămase privind după ea, șocat de disperarea cu care dorea s-o vadă în aceeași seară. Ce Dumnezeu se întâmpla cu el?

O văzu pe Lib îndepărtându-se, braț la braț cu doamna Etherton. Trebuia să aibă grijă ce spunea, când vorbea cu Liberty Jones. Clătină din cap, amintindu-și forța de uragan a furiei ei, intensitatea și convingerea din cuvintele ei. Era clar că se simțea ca o străină în Sterling – și la fel de clar era că vorbele lui n-o ajutaseră cu nimic.

Luke oftă, urcându-se înapoi în camionetă. La drept vorbind, *era* o străină. O fiimță ca Liberty Jones nu putea să dea buzna nitam-nisam într-un orașel somnoros ca Sterling, Vermont, într-o decapotabilă albastră-electric, arătând ca o stea de la Hollywood, și să se-aștepte să fie acceptată cu una, cu două.

* * *

Lib văzu mașina lui Luke întorcând în U pe Strada Principală. Excelent! își spuse ea, luându-și rămas-bun de la doamna Etherton, în timp ce aceasta intra la biblioteca publică. În sfârșit, îl întâlnise pe bărbatul visurilor ei – și ea ce făcuse? La primul semn că Luke nu era perfecțiunea întruchipată, își pierduse cumpătul și-i administrase o doză dublă din celebrul ei temperament inflamabil.

Iar acum Luke o considera dușmancă, laolaltă cu sezoniștii, turiștii și schiorii care-i invadau munții iubiți și speriau sălbăticiunile, aprindeau focuri în pădure și lăsau gunoi în locurile de camping.

Luke era un om inteligent. Făcuse avere, pe seama acelor sezoniști, turiști și schiori. Însă nici chiar acest lucru nu muta hotarul dintre orășeni și cei care, pentru el, erau „ăia”.

Dacă nu-l putea convinge că avea de gând să rămână pe loc, n-avea să-i câștige încrederea. Iar până nu-i câștiga încrederea, n-avea nicio șansă de a-i

cuceri inima. Și, așa să-i ajute Dumnezeu, asta era tot ce-și dorea!

* * *

După ce depuse reclamația de vandalism, Liberty dădu un telefon din secția de poliție, sunându-l pe Richard Lowell, avocatul lui Harriet și executorul ei testamentar. Convorbirea îi consumă aproape tot mărunțișul pe care-l avea, dar secretara lui Lowell răspunse de la primul apel.

Lib se prezentă, iar femeia o recunoscuse imediat.

— A, bravo! o felicită secretara. Deci, ai ajuns în oraș. Rich are niște documente pe care trebuie să le semnezi și...

Se întrerupse, ascultând pe cineva care-i vorbea din apropiere.

— Te-ai putea întâlni cu el în oraș azi după-amiază? Are o întâlnire în Sterling, la ora cinci. Poți să te întâlnești cu el la patru și jumătate?

— Sigur, răspunse Lib. Unde?

— La cafenea, îi spuse fără ezitare secretara.

— Voi fi acolo.

Lib închise și se uită la ceas. Era abia ora nouă. Stomacul îi ghiorăia, dar nici nu se uită spre brutărie, ci porni către casă. În ajun își cumpăraseră niște pâine și unt de arahide, le avea în portbagajul mașinii. Un timp, banii aveau să fie o problemă – nu-și putea cumpăra alimente scumpe. Grăbi pasul, luând-o la trap. O aștepta o perioadă de regim sănătos.

* * *

Spre seară, Luke stătea pe trotuarul din fața magazinului de articole sportive, încercând să nu adoarmă, în timp ce administratorul îi citea o listă de argumente pro și contra stivuirii bărcilor sau în stânga, sau în dreapta ușii de la intrare.

Spitfire-ul albastru al lui Lib apăru de după colț, cotind pe Strada Principală, iar Luke se deșteptă

imediat. O privi cum conducea încet în lungul străzii, spre el, și-și aranjă părul cu degetele, asigurându-se că și cămașa îi era vârată în pantaloni. Poate că venea să-și prezinte scuzele...

Lib trecu prin dreptul lui, fără să-l învrednicească nici cu o privire.

— Deci, ce zici, Luke?

Chet, administratorul magazinului, aștepta un soi de sentință divină cu privire la afurisitele alea de bărci.

Sub privirea lui Luke, Lib parcă la două magazine distanță și traversă strada, spre cafenea. Purta un șort safari verde și o bluză fără mâneci de un verde mai închis, care părea să fie de mătase, moale și netedă la atingere. Părul îi era legat într-o coadă de cal și încă umed, ca și cum tocmai ar fi ieșit de sub duș.

Atâta numai că nu avea duș. Nu avea apă curentă în casă.

Luke și-o imaginea dintr-odată făcând baie în eleșteul izolat din spatele casei Harlowe. Parcă o și

vedea ieșind din iaz, cu apa șiroindu-i pe trupul gol, pășind pe iarbă, aplecându-se să-și ia prosopul...

— Luke?

Luke își drese glasul, ridicând privirea spre Chet. Bărcile. În regulă.

— Cum vrei tu, spuse el, întorcându-se s-o vadă pe Liberty cum deschidea ușa cafenelei. Mie mi-e totuna.

* * *

În cafenea era doar un singur bărbat, îmbrăcat cu costum și cravată. Lib se apropie de separeul lui, iar avocatul ridică privirea, apoi se sculă în picioare.

— Domnul Lowell? întrebă ea.

Lowell îi întinse mâna.

— Rich, se prezentă el. Dumneata trebuie să fii Liberty Jones. Simpatice nume. Ia loc, te rog.

Avea spre cincizeci de ani și era chipeș încă, în pofida constituției cam supraponderale. Ochii-i erau

de un albastru sclipitor, zâmbetul sincer, iar Lib îl simpatiză imediat.

Rich bătu cu mâna în dosarul pe care-l pusese pe masă, lângă plăcinta cu mere și înghețata pe care le comandase – dând de înțeles că termenul „dietă” nu intrase niciodată în vocabularul lui.

— Hârtoage. Trebuie să discutăm despre unele lucruri, cum ar fi impozitele pe moștenire. Dar nu ți-e foame? Să-ți ofer ceva de mâncare?

Și-i făcu semne ospătăriței să se apropie.

— Mi-ar plăcea un ceai cu gheață, răspunse Lib.

Ridică privirea spre chelneriță.

— Fără zahăr, și cu cât mai multă lămâie, te rog.

Ospătărița se retrase, iar Rich deschise dosarul.

— Harriet ți-a lăsat ceva bani, începu el, dar ca să-ți spun adevărul, nu acoperă nici pe *departe* impozitele pe casă și proprietate.

Lib se aplecă înainte, încercând să citească

cifrele.

— Când a fost evaluată ultima oară casa? întrebă ea. Nu știu dacă ai văzut-o recent, dar ultimii chiriași au avariat-o îngrozitor.

Și îi expuse pe scurt reparațiile care erau necesare.

Rich dădu din cap, ridicând privirea când ospătărița aduse ceaiul lui Lib.

— Nu e bine. Îmi pare rău de ce aud. Ai dreptate, trebuie s-o reevaluăm.

— Rich, ce s-a întâmplat cu mobila lui Harriet? întrebă Lib, luând o sorbitură de ceai rece. Când eram mică, toată casa era plină de lucruri. Toate au fost vândute?

— Ajungem și acolo, răspunse Rich, răsfoind prin dosar. Aici e. Auto-Depozitare Triplu A, „Conținutul casei de la numărul 2, Forest Road”.

Și începu să citească:

— Canapea victoriană, birou de scris, masă de sufragerie cu opt scaune cu spătar înalt, masă de

toaletă, etc., etc...”

Îi dădu lui Lib inventarul.

— Există un detaliu, adăugă el. Am plătit taxele de depozitare trimestrial, din economiile lui Harriet. Termenul limită e marțea asta. Atunci va trebui să iei lucrurile – sau să plătești pentru încă un trimestru.

— Cât? întrebă Lib.

— O mie o sută de dolari.

Lib se rezemă de peretele separeului, cu respirația tăiată.

— *O mie o sută?*

Clătină din cap.

— Harriet a plătit *patru mii patru sute de dolari pe an* ca să depoziteze lucrurile alea? Au trecut opt ani de atunci!

— Eu i-am recomandat să vândă mobila, spuse Rich. Dar ea a insistat s-o păstreze pentru tine. Voia să-ți rămână ție. Se pare că pentru ea prețuia foarte mult.

Lib răsfoi invcentarul. Ocupa trei pagini pline,

scrise la un rând.

— Și trebuie să mut toate lucrurile astea până marțea viitoare? întrebă ea, privindu-l pe Rich. Azi e miercuri. Nu mai am nici măcar o săptămână. *Unde* să le pun pe toate? Nu le pot băga în casă – curge acoperișul.

— Anunță-mă până luni dacă vrei să eliberezi banii din contul lui Harriet, spuse Rich.

Se uită la ceas.

— Ascultă, îmi pare rău că trebuie să te grăbesc, dar peste câteva minute am întâlnire cu alt client și...

— O întrebare scurtă, insistă Lib.

Rich dădu din cap.

— Zi.

— Asigurarea. Am nevoie de numele și adresa companiei de asigurări ca să depun cererea și...

Se întrerupse, văzând expresia de pe chipul avocatului.

— Ce?

Rich clătină din cap. Ochii lui albaștri erau nespus de triști.

Lib simți că i se făcea rău. O'Rourke, nu... Avu grijă să-și păstreze vocea calmă și stăpânită.

— N-ai să-mi spui că Harriet nu-și asigurase casă, nu-i așa?

Rich împinse din fața lui plăcinta cu mere, ca și cum dintr-odată i-ar fi pierit pofta de mâncare.

— Harriet nu avea ipotecă, așa că nu i s-a cerut nici asigurare. Am *încercat* s-o conving să-și facă, măcar o poliță pe strictul esențial, dar ea nici nu voia s-audă, și... Îmi pare rău.

Nu exista asigurare. Lib se agăță de marginea mesei, parcă încercând să se țină de realitate. Datora mii de dolari pentru impozitele pe moștenire. Acoperișul trebuia să fie reparat imediat, la un preț de aproape cinci mii de dolari, altfel casa s-ar fi avariat iremediabil. Dar nu exista nicio asigurare care să acopere cheltuielile, în schimb avea depozitată mobilă pentru opt camere, pe care trebuia s-o ridică până

marțea viitoare, sau să plătească încă o mie o sută de dolari...

— Regret că trebuie să-mi mai dau și alte vești proaste, spuse Rich, dar se apropie termenul impozitelor pe proprietate, și vei avea de plătit ca două mii cinci sute. Desigur, după reevaluarea casei, s-ar putea să mai scadă...

Tremurând, Lib se ridică în picioare. Trebuia să iasă de-acolo. Trebuia să se întoarcă la fermă, să se așeze pe malul iazului, să se gândească bine, să găsească o soluție pentru a rezolva toate acele probleme financiare insurmontabile. Dar, pentru prima oară în viața ei, pe Lib o lua efectiv cu leșin. Se ținu de masă, iar Rich sări în picioare, îngrijorat.

— Aoleu, ești palidă! Stai jos. Nu te ridica.

Lib, însă, clătină din cap. *Trebuia* să iasă de-acolo. Toate scenariile ei pentru cea mai proastă situație cu puțință nici măcar nu se apropiaseră de acel dezastru.

— Ascultă, nu-i chiar atât de rău pe cât pare,

spuse Rich. Pot vorbi cu oamenii de la bancă, pentru a obține un fel de împrumut pe termen scurt, pentru repararea casei. Poți să dregi stricăciunile, apoi să vinzi proprietatea, să achiți împrumutul și tot să-ți mai rămână un profit. Nu unul mare, dar măcar e un profit. După cum vezi, e singura soluție.

Orbește, Lib trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ușă, unde dădu piept în piept cu Luke Fulton.

Mirosea a transpirație și a săpun, cu un iz de ceară de schiuri – ciudat, având în vedere căldura de-afară. Lib îl privi în ochi și-i veni să se arunce în brațele lui, să-l roage s-o țină strâns și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Luke o prinse de coate, cu ochi îngrijorați.

— Stai, Lib, ce s-a întâmplat?

Lib, însă, se smulse. Luke Fulton nu avea o baghetă magică, pentru a-i face toate problemele să dispară ca prin farmec. Și, mai mult ca sigur, n-avea s-o ridice în brațe și s-o ia cu el ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, *atâta* lucru era al dracului de

sigur.

Aproape se împiedică, în graba ei de a ieși din cafenea. Luke dădu s-o urmeze, dar Richard Lowell îl apucă de braț.

— Las-o să plece, spuse avocatul cu un zâmbet trist. Mă tem că tocmai i-am dat niște vești foarte proaste.

Privind pe fereastră, Luke o văzu pe Lib intrând în mașină. Avea mișcări încete, smucite, ca și cum i s-ar fi consumat toată energia.

— Ce vești proaste? între el.

Rich clătină din cap.

— Luke, știi că nu-ți pot spune. Confidențialitatea clienților, știi și tu cum e.

Reveni în separeu și începu să-și adune hârtiile și servieta.

— Tocmai mă pregăteam să pornesc spre biroul tău – doar dacă nu cumva vrei să vorbim aici...?

— Merge și aici, spuse distrat Luke, privind-o pe Lib în continuare. Ești sigur că e totul în regulă cu

ea?

Rich ridică ochii, urmărind privirea lui Luke spre Lib, care-și scotea mașina din locul de parcare.

— Ar fi trebuit să mă aștept s-o cunoști, spuse el. E în oraș de – cât? Două zile, cel mult? Și deja ți-a apărut expresia aia în ochi.

Lib dispăru, iar Luke se întoarse pentru prima oară spre Rich.

— Ce expresie în ochi?

— Aia, a lupului mre și rău, răspunse avocatul. Pot să-ți dau un sfat, amice?

Luke se așează în fața lui, pe locul eliberat de Lib cu câteva minute în urmă.

— Ești avocatul meu, spuse el. Te plătesc ca să-mi dai sfaturi.

— Las-o mai moale cu fata asta.

Din ochii lui Rich dispăruse orice undă de tachinărie.

— E drăguță. E prea delicată pentru jocurile tale. O să se îndrăgostească de tine – la fel ca toate –

dar e genul care va crede că e ceva de durată.

Luke strângea din dinți atât de tare, încât făcu un efort să-și descleșteze maxilarele.

— Nu te lăsa prostit, spuse el, privindu-l din nou pe Rich. Lib are un temperament, ceva de speriat. Și știe ce se întâmplă în jurul ei. Nu-i o fetiță inocentă de care aș avea de gând să profit.

Luă o sorbitură din ceaiul ei cu gheață și râse.

— La drept vorbind, am senzația *că eu* stau pe nisipuri mișcătoare. Ba mă invită *ea pe mine* la cină, ba mă acuză că am concepții înguste și-mi spune să-mi înfig banii unde nu luminează soarele.

— Banii tăi? întrebă Rich, cu o privire interesată în ochi.

Luke ridică din umeri.

— I-am oferit cu împrumut banii de care are nevoie ca să repare casă, spuse el.

— Iar e ți-a spus să ți-i bagi în fund, înțelese Rich, încercând fără succes să-și ascundă un zâmbet. N-ar strica să-i mai oferi o dată.

— De ce?

Rich, însă, clătină din cap.

— Na-na-na! făcu el. Știi că nu-ți pot spune asta.

Scoase un alt dosar din servietă.

— Hai să vorbim despre tranzacția asta cu magazinul video. M-am uitat peste contract.

Luke încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui Rich, în timp ce avocatul citea contractul punct cu punct. Dar nu se putea gândi decât la felul cum arătaseră ochii violeți ai lui Liberty în clipa când ieșise din magazin. Văzuse acolo mai mult decât tristețe. Văzuse disperare, înfrângere... Nici chiar când se năruise podeaua, nici chiar când văzuse în ce hal era casa Harlowe, nu fusese înfrântă. Furioasă, da. Tristă, categoric. Dar nu învinsă.

La cinci și un sfert, Luke își consultă ceasul și-l întrerupse pe Rich.

— Va trebui să stabilim altă întâlnire pentru a discuta despre asta, spuse el. Am să vin mâine la

Bellow's Falls dacă vrei, dar nu pot face acum treaba asta.

Rich îl privi surprins.

— Glumești.

— Ba nu glumesc deloc.

— E tranzacția finală – aia mare, care te va împinge peste limită.

— Îmi pare rău, Rich, spuse Luke, ridicându-se.

— Ce Dumnezeu coci, de-i mai important decât contractul ăsta? întrebă Rich, urmându-l spre ușa cafenelei. Orice ar fi, fă bine și pune-mă și pe mine la curent.

— N-are nicio legătură cu problemele financiare, răspunse Luke.

— Nu-mi spune... E vorba de Liberty Jones.

Luke nu răspunse, dar o lucire din ochi îl dădu de gol.

Rich rămase năucit.

— Dumnezeule...! murmură el. *Asta e*, nu? Compromiți o întâlnire de afaceri, din cauza lui

Liberty Jones.

Luke clătină din cap.

— Nu, protestă el. Nu tocmai. Numai că nu pot să mă concentrez.

— Anunță-mă dacă-ți pierzi pofta de mâncare sau dacă începi să câști și să dansezi pe stradă când plouă, zâmbi Rich. Pot întocmi un acord prenupțial rău de tot.

Luke nu era deloc amuzat. Îi aruncă avocatului o privire ucigătoare, dar Rich nu făcu decât să râdă.

— Succes! strigă el pe urmele lui Luke, care mergea spre camionetă.

Luke nici măcar nu întoarse capul.

* * *

— Lib?

Ușa din față era deschisă, iar Luke intră.

Casa arăta deprimant. Cum putea locui acolo? îi văzu sacul de dormit făcut sul în sufragerie, lângă o

valijoară și pe pereche de cizme de cowboy uzate.

Trecu repede prin casă, ieși pe ușa bucătăriei și-și continuă drumul pe cărarea bătătorită care ducea prin curtea din spate, urcând panta colinei, spre iaz.

Pajiște de lângă eleșteu era plină cu flori de câmp, margarete și susane cu ochi negri. Luke o zări pe Lib lângă iaz, culcată pe spate în iarbă, cu mâinile sub cap. Privea norii albi și pufoși care pluteau pe cer. Se opri, aplecându-se să culeagă o margaretă, apoi porni mai departe și se așeză lângă ea.

— Știu că-s ultimul om pe care vrei să-l vezi acum, spuse el, oferindu-i floarea, dar ce-ai zice dacă mi-aș cere iertare?

Lib zâmbi, umbrindu-și ochii cu mâna ca să-l privească.

— Tu? Să-ți ceri iertare?

— Niciodată în viața mea nu mi-am cerut iertare de la mine. Te rog să fii îngăduitoare.

Deodată, Lib se ridică în capul oaselor.

— Voi avea nevoie de îngrozitor de mulți bani

cu împrumut de la tine, spuse ea. *Eu* sunt cea care ar trebui să-și ceară iertare.

— Ți-am spus că-ți împrumut banii. Mi-i dai înapoi când poți.

— Va trece un timp...

Lib își strânse genunchii cu brațsele.

— Harriet nu și-a asigurat casa.

Luke înjură încet.

— Lib, îmi pare rău.

— Acum *trebuie* să te însori cu mine, îl tachină ea. Dacă-mi poți suporta temperamentul, aş fi o proastă să te las să-mi scapi.

Apoi ochii îi deveniră serioși.

— Nu-mi bine să cred că încă mă mai placi, după ce-am răcnit la tine azi-dimineață.

Privirile li se întâlneau, iar Lib își ținu respirația. Avea s-o sărute. De data asta, *categoric* avea s-o sărute. Numai că de această dată, *Lib* fu aceea care se retrase, desprinzându-se încet din brațele lui.

— Dacă vorbești serios în legătură cu

împrumutul, spuse ea, nu sunt sigură că-i o idee foarte bine să... știi, să fim împreună.

Fața și cuvintele ei erau atât de serioase, încât Luke rămase descumpănit.

— De ce? întrebă el.

— Nu vreau să crezi că accept să mă întâlnesc cu tine numai pentru bani.

— N-am să cred asta! protestă Luke.

— De ce nu mă crezi când îți spun că am venit aici ca să rămân?

Luke îi evită privirea.

— Aș vrea să te cred.

— Dar nu mă crezi.

Lib citi pechipul lui că avea dreptate.

— Trebuie să mă hotărăsc ce-am să fac, spuse ea. Am nevoie de câtva timp de gândire.

Luke se ridică în picioare, privind-o.

— Vreau să-ți împrumut banii ăia, spuse el, Și-ți voi respecta decizia, dacă nu vrei să te întâlnești cu mine. Dar asta nu înseamnă că nu ne vom mai

vedea. Suntem vecini. Și, mai devreme sau mai târziu...

Lăsă fraza neterminată. Scuturându-și firele de iarbă de pe blugi, plecă fără să-și ia rămas-bun.

Lib îl privi cum se îndepărta pe cărarea care ducea spre casă șidrum. Nu mai avea nicio îndoială. Era un bărbat extraordinar de atrăgător.

Și o atrăgea periculos de tare.

Capitolul 5

Lib stătea în magazia de auto-depozitare, înconjurată de inventarul mobilei și al lăzilor lui Harriet. Erau atât de multe *lucruri!* Privind în jur, își dădea seama că tază de o mie o sută de dolari pentru un trimestru de depozitare era foarte avantajoasă. Walocuisse în apartamente cu trei camere mai mici decât acea încăpere.

Deschise un cufăr, și simți aroma de neuitat a lemnului de lăzi. Avu impresia că Harriet apăruse pe

neasteptate în fața ei.

În cufăr erau împachetate cu grijă rochii – rochiile lui Harriet – confecții cusute frumos de mână, din materiale de toate culorile și modelele. Harriet le purtase în anii treizeci și patruzeci.

Capacul cufărului avea încorporată o oglindă, iar Lib scoase una dintre rochii, ținându-și-o în față. Își amintea cum căutase prin acel cufăr împreună cu Harriet, asucitând-o cum îi povestea despre Marea Criză și Al Doilea Război Mondial. Lib le încercase pe unele. La paisprezece ani încă nu crescuse complet, iar rochiile stăteau largi pe trupul ei deșirat.

— Într-o zi, spusese Harriet, cu o licărire în ochii ei albaștri, vei fi la fel de înaltă ca mine, și să fiu a dracului dacă n-o să fii și la fel de drăguță. Dacă tocmai eu o zic...!

— O, Harriet, oftă acum Lib, privindu-se în oglinda cu valuri. Ce să fac?

Rochia aveaun model cu floricele negre pe fond bej. În timp ce Lib o împăturea, lumina tubului de

neon de deasupra se reflectă într-un mic obiect strălucitor. Era un medalion. O bijuterie de aur, în formă de inimă. N-o observase, pentru că părea contopită cu culorile rochiei.

Cu grijă, Lib apăsă pe buton, și pandantivul se deschise. Înăuntru, în locul fotografiei pe care se așteptase s-o găsească, văzu câteva cuvinte, scrise îngrijit în caligrafia ascuțită a lui Harriet.

„Urmează-ți inima!”

Aceasta fusese toată viața deviza lui Harriet.

„Urmează-ți inima!”

În loc să pună rochia la loc în cufăr, Lib o luă cu ea, încuind cu grijă ușa magazinei în urma ei.

* * *

Micile ventilatoare de la baza ferestrelor abia reușeau să răcorească aerul cald din biserică, iar Luke se simțea aproape copleșit de căldură și de oboseala care o însoțea. Închise ochii, în timp ce orga începea

să cânte. Avea să tragă un pui de somn în timpul recitalului doamnei Howard, știind că Brenda, soralui, avea să-i dea un cot dacă începea să sforăie.

Dar îi fu clar de la prima notă că nu doamna Howard era solista din acea dimineață. Vocea care cânta era mai tinerească, mai melodioasă, și...

Luke deschise ochi și întoarse capul spre corul din spatele bisericii.

Era Lib. Dar o Lib pe care niciodată n-o mai văzuse. Purta rochie, iar părul îi era împletit într-o coadă. Rochia era de modă veche, parcă scoasă dintr-un film cu Katharine Hepburn, și-i stătea bine, scoțându-i în evidență formele trupului în toate locurile potrivite.

În timp ce cânta, Lib îi întâlnește privirea și zâmbi la vederea expresiei lui surprinse. Îi făcu cu ochiul, după care afișă din nou o expresie mai cucernică. Luke nu-și mai putea lua ochii de la ea, simțind că începea să-i crească tensiunea. Doamne, frumoasă mai era! Și ce mai *voce*...!

Cotul Brendei i se înfipse scurt în coaste.

— Ea e? șopti sora lui. Noua ta vecină?

Luke dădu din cap. Văzu expresia răutăcios-speculativă din ochii Brendei.

— Nici nu mă mic că n-ai reușit să mai vii la cină în săptămâna trecută, spuse ea.

— Nu e ceea ce crezi, clătină din cap Luke. Suntem doar prieteni.

— În viața ta n-ai fost „doar prieten” cu o femeie, șopti sora lui. Nu știi *cum* să fii.

— Ba știu, șopti și Luke. Nu-i chiar atât de greu.

Mă rog, n-ar fi fost, dacă ar fi găsit o cale de a nu mai dori s-o sărute tot timpul, s-o țină în brațe, s-o... Halal! Grozave gânduri acum, când era la biserică, se dojeni el în sinea lui.

* * *

După ce slujba luă sfârșit, Luke se opri pe

treptele bisericii, așteptând-o pe Lib. Soarele dinainte de amiază îi ardea nemilos umerii, așa că-și lărgi cravata și-și scoase sacoul. Tocmai începea să-și suflece mânecile, când Lib apăru.

Luke nu-și mai putut desprinde privirea dinspre ea.

Coborî încet treptele spre el, parcă hipnotizată de căldura din ochii lui. Luke făcu un efort să zâmbească.

— Arăți foarte frumos, spuse el. Rochia asta a fost a lui Harriet, nu?

Lib dădu din cap.

— Nu sunt sigură c-aș fi purtat-o, dacă știam ce căldură e în balconul corului, spuse ea, zâmbind ușor.

— Ai cântat superb, o felicită Luke. Nu știam că știi să cânți așa.

Se opri din mers la marginea parcului. Spitfire-ul albastru al lui Lib nu se vedea nicăieri.

— Vrei să te duc cu mașina acasă?

Lib își făcea vânt cu programul bisericii.

— Nu, mulțumesc. Nu mă duc acasă. Doamna Etherton m-a invitat lacină. Vor veni și doamna Clancy, și domnișoara Price. Le e foarte dor de Harriet, și...

Zâmbi, ridicând din umeri.

— Le amintesc de ea.

— Pot să te duc eu până acolo?

— Prefer să merg pe jos, refuză Lib. Nu e departe.

— Atunci, ai ceva împotrivă să te însoțesc?

Îi venea să se ia la palme. Cum putea fi atât de băcător la ochi?

Lib zâmbi din nou.

— Sigur că n-am nimic împotrivă, spuse ea.

Porniră din nou.

— Ce program ai azi?

— Diseară am un meci de softball. Vrei să joci?

— N-am mănușă.

— O poți împrumuta pe cea veche a Brendei.

Cred că e tot în hambar.

— La ce oră e meciul? întrebă Lib. Probabil că n-am să plec de la doamna Etherton înainte de unu, și pe urmă, când ajung acasă... voiam să mai lucrez la acoperiș.

— Meciul începe abia la șapte, răspunse Luke, rezistând imboldului de a o lua de mână.

Mai aveau câțiva metri până în fața vechii case Etherton. Încercă să încetinească pasul.

— Am să te ajut cu acoperișul. Și vin să te iau după cină.

— Nu e nevoie.

Libse opri în fața gardului de șipci care înconjură curtea întreținută cu multă grijă a doamnei Etherton. Cu mâna pe poartă, îl privi pe Luke.

Atenția lui, însă, fusese atrasă de medalionul în formă de inimă care era prins pe rochie. Se apropie de ea și întinse mâna, atingându-i ușor pieptul cu degetele, în timp ce-l privea mai de aproape.

— Și ăsta a fost tot al lui Harriet? se interesă el.

Lib dădu din cap, întrebându-se dacă Luke îi

putea simți bătaile accelerate ale inimii.

— E frumos, spuse el, dând drumul pandantivului.

— Da, și eu mi-am zis la fel.

Stătea prea aproape de ea, mult prea aproape... Lib deschise poarta și intră în curte. Acum era în siguranță. Încercă să nu ofteze de ușurare prea sonor.

— Vin să te iau la unu, mai spuse Luke, ridicând mâna într-un gest de salut.

Lib îl privi cum se îndepărta în lungul străzii. Se rezemă de una dintre colonele mari de lemn care susțineau veranda din jurul casei, încercând să-și regăsească echilibrul înainte de a se confrunta cu barajul întrebărilor puse de doamna Etherton și prietenele ei.

În spatele ei, ușa de la intrare se deschise.

— Nu sta aici, oftând după tânărul ăla al tău, spuse doamna Etherton. Intră în casă.

Cu un zâmbet, Lib se întoarse spre ea. Doamna Etherton era o femeie micuță ca o păsărică, trecută de

nouăzeci de ani. Avea părul rar dar coafat perfect, și ochii încă ageri. Prea ageri, după părerea lui Lib.

— Nu e tânărul meu, răspunse ea, deschizând ușa scârțâitoare cu plasă.

Doamna Etherton își șterse mâinile de șorț.

— N-aș fi crezut.

O pofti pe Lib în bucătărie, unde doamna Clancy și domnișoara Price lucrau grăbite, punând munți de mâncare pe platouri.

— Tocmai la timp, zâmbi doamna Clancy, cu fața ei grasă încrețindu-se de încântare, în timp ce o îmbrățișa pe Lib.

— Stătea în față, spuse doamna Etherton, de vorbă cu băiatul ăla, Fulton.

Domnișoara Price pufni.

— Luke Fulton ăla e un mare cotoi, spuse ea cu vocea ei uscată; o privi pe Lib cu o expresie posomorâtă. Eu în locul tău m-aș ține departe, *cât mai* departe de el.

— Sigur că da, replică doamna Etherton, și uite

unde-ai ajuns. La șaptezeci și șapte de ani, n-ai fost sărutată măcar o dată.

Domnișoara Price pufni din nou.

— Mai bine *așa*, decât ce-a pățit sărmana Harriet.

— Ei, Allegra, interveni doamna Clancy, repezindu-se să ia un platou cu broccoli și conopidă aburinde din mâinile domnișoarei Price. De-atunci, au trecut ani de *zile*, și-n plus, Harriet nu mai e aici, ca să se apere.

— Ce s-a întâmplat cu Harriet? întrebă Lib, intrigată.

Doamna Etherton îi puse în mâini un castron imens cu piure de cartofi.

— Nu contează, spuse e. Du-l pe ăsta în sufragerie, și pe urmă să ne așezăm. Bine, doamnelor?

Masa din sufragerie era pusă elegant, cu cel mai bun serviciu de porțelan al doamnei Etherton, o față de masă cu dantelă și o vază cu flori în mijloc.

Femeile se așezară și, după o scurtă rugăciune,

începură să mănânce. Toate erau delicioase, de la șunca de țară care aproape că se topea în gură, până la biscuiții cu unt și lapte. Lib nu mai mâncase atât de bine de... în fine, din vara când Harriet suferise atacul de apoplexie.

Ce se *întâmplase* cu Harriet? Tocmai se pregătea să întrebe, când domnișoara Price se aplecă spre ea.

— Băiatul ăla, Fulton, nu urmărește decât un singur lucru, dacă nu ți-e cu supărare, șopti ea, cu buzele strânse dezaprobat.

— Allegra, cață bătrână, interveni doamna Etherton, s-au spus destule despre Luke Fulton.

Buzele domnișoarei Price se strânsesă și mai tare.

— Cineva trebuie să i-o zică feței.

— Băiatul ăla trebuie să se așeze la casa lui odată și-odată, spuse doamna Clancy, cu un zâmbet blând. Poate că într-adevăr *are* gânduri serioase cu Liberty.

Toate cele trei bătrâne se întoarseră s-o privească pe Lib.

— Are? întrebă domnișoara Price.

— Suntem prieteni, răspuse Lib. Vecini. Atâta tot.

— La fel a spus și Harriet despre Trevor Fulton, intonă amenințător domnișoara Price.

— Ba n-a spus! replică doamna Etherton, ridicând tonul.

— Doamnelor, vă rog... murmură doamna Clancy.

Lib își puse furculița pe masă.

— În reuglă, zise ea. Ce *anume* i s-a întâmplat lui Harriet?

Tăcere.

Trei perechi de ochi o priveau clipind înapoia ochelarilor cu lentile groase.

— Ei? insistă Lib.

— S-a îndrăgostit, dragă, răspuse doamna Clancy.

— De nesuferitul ăla de Trevor Fulton, adăugă domnișoara Price.

Doamna Etherton zâmbi.

— Era chipeș-foc.

Îi făcu cu ochiul lui Lib.

— Semăna mult cu tânărul tău Luke.

— Nu-i al meu, mormăi din nou Lib, știind că nimeni nu-i lua în seamă protestele.

— Trevor înnebunise de-a binelea după Harriet, continuă doamna Clancy cu un oftat, și la început *și ea* a insistat că erau numai prieteni.

— Halal prieteni! pufni domnișoara Price. Că doar îi purta copilul în burtă!

Lib rămase cu gura căscată.

— Ce?!?

— Vioiau să se căsătorească, în explică grăbită domnule. Harriet mi-spuse că Trevor i-a dat inelul, înainte de a pleca.

— A plecat și nu s-a mai întors, nu-i așa? aminti domnișoara Price.

— Sunt sigură că *voia* să se întoarcă, nu se lăasă doamna Clancy.

— Nu vom ști niciodată, așa-i? întrebă domnișoara Price.

Doamna Etherton se încruntă la ea, peste masă.

— Doar nu crezi că Trevor Fulton a murit în război intenționat?

— Cum să cred așa ceva! exclamă domnișoara Price, deși expresia ei parcă ar fi stăruit în continuare: „nu se știe niciodată...”

— Și copilul? întrebă Lib.

— A pierdut sarcina! declară pe un ton funest domnișoara Price. Slavă Domnului!

— Harriet a fost distrusă, spuse doamna Etherton, pârjolind-o pe domnișoara Price cu privirea. Tocmai aflase că Trevor murise eroic în Normandia și-și dorea acel copil mai mult decât orice. A fost o tragedie.

— O adevărată tragedie! îi ținu isonul doamna Clancy.

— N-am știut... spuse încet Lib.

Nu și-ar fi imaginat niciodată că Harriet fusese îndrăgostită. Dar... „Urmează-ți inima!” Își amintea că Harriet îi dăduse acest sfat. Fusese o vreme, tot spunea bătrâna, când avusese de ales, iar după aceea îi mulțumise la nesfârșit lui Dumnezeu că-și urmașe inima. Cunoscuse patru luni de fericire cum nu se putea mai intensă și mai minunată. Unii oameni nu au parte nici măcar de-un minut de așa ceva.

Acum totul avea sens. Însemn că se referise la povestea ei de dragoste cu Trevor Fulton.

— E vremea să trecem la plăcintă, spuse doamna Clancy, ridicându-se. Cine vrea cafea?

* * *

— Hei, bățator, bățator, bățator, bățator! Dă-i!

Luke stătea pe movila aruncătorului, privind spre prima bază, unde Lib, ghemuită, cu mânușa în mână îl zădăra pe bățator. O singură privire în direcția

ei era de ajuns ca să-i trimită pe pustie toată concentrarea. Lib purta un tricou scury și o pereche de pantaloni colanți scurți, formând o combinație explozivă. Chiar și plină de praf cum era, chiar și cu părul desprins din coadă, chiar și cu pata aia de pământ pe nas, îi făcea sângele să fiarbă în vene.

Adunându-și toată energia mintală de care era în stare, Luke se concentrează asupra mingii din mâinile lui și o lansă. Fu o aruncare perfectă, direct în zona de lovire. Băătorul dădu cu bâta, iar aceasta lovi mingea, trimițând-o cu putere în linie dreaptă direct spre capul lui Lib. Fata o prinse fără efort, iar punctul și partida luară sfârșit.

— Bine jucat, spuse Luke, în timp ce se întorceau spre bancă.

— O nimica toată, replică Lib, aruncându-i mingea.

Pe minge era sânge.

— Of, fir-ar...! exclamă Lib, luându-i mingea și ștergând-o de irbă. Scuză-mă.

În jurul lor, coechipierii țopăiau, sărbătorind sfârșitul seriei neîntrerupte de înfrângeri. Dar Luke o trase pe Lib deoparte, ținându-i brațul la vedere, în lumina puternică de nocturnă a stadiounului. Avea cotul julit și-i sângera.

— M-am lovit când am alunecat, explică ea, cu o ușoară strâmbătură. Credeam că mi-am oprit sângerarea, dar văd că a început din nou.

Ochii lui Luke erau întunecați, de nepătruns. Părul transpirat i se cârlionța de umezeală. Nu-i eliberă brațul, iar Lib și-l desprinse ușor.

— Trebuie să faci un duș, spuse el. Hai, la spălat cu tine.

Mai târziu, după ce Lib își făcuse dușul și plecase acasă, Luke rămase întins în pat, cu privirea în întuneric, închipuindu-și că nu se gândea la ea. Îi reveni în minte remarca lui Rich Lowell despre dansatul și cântatul în ploaie. „Nici nu mă gândesc!” își spuse el înversunat! „Nici în ruptul capului!”

* * *

— Hei! strigă Luke, trântind portiera camionetei și luând-o la fugă spre scara șubredă care ducea pe acoperiș.

Lib se uită la el peste streășină, scoțându-și din gură un cui.

— Hei ești tu! Ce e? întrebă ea, ridicând privirea spre cer. Încă nu e șase, nu-i așa?

— Trei și un sfert, răspunse Luke, urcând pe scară.

Se opri, privind-o încruntat.

— Tranzacția mea trebuie să mai aștepte, spuse el. Știi, vânzarea magazinelor video. Cumpărătorii sunt plecați în Japonia pentru trei săptămâni. Am avut de ales între a sta în birou, bătând din degete și înnebunind treptat, și a veni aici, să te-ajut pe tine cu acoperișul, înnebunind tot treptat.

— Iar acoperișul meu a câștigat, spuse Lib. Norocoasa de mine!

Luke apucă vreo câteva țigle și luă ciocanul din mâna lui Lib, începând imediat să lucreze.

— Poate n-ai să te mai crezi la fel de norocoasă, cam de prin ziua a treia, spuse el. Până atunci, am să-mi ies complet din minți. Nu pot să *sufăr* așteptările. Doamne, cât le mai detest!

Lib încălecă pe creasta acoperișului, luând o sorbitură de apă din sticla pe care și-o agățase la centură.

— Vrei să spui... ai să mă ajuți timp de *trei săptămâni*?

Luke îi aruncă o privire.

— Ai ceva împotrivă? Tot trebuie să fac ceva, iar celelalte afaceri ale mele merg practic de la sine. Cred c-aș putea să mă duc în centru și să-i cer lui Tony să mă învețe să prepar pizza.

Lib îl privea așezată pe acoperiș, într-o pereche de blugi tăiți, stropiți cu vopsea uscată. Mai avea o pereche de ghete butucănoase în picioare, un maiou roșu pe trup și, pe buze, un zâmbet mai strălucitor ca

soarele. Luke își simți inima începând să derapeze și, o secundă, piciorul îi alunecă, făcându-l să se clatine înainte de a-și regăsi echilibrul. Totuși, mult mai înspăimântătoare decât gândul de a cădea de pe acoperiș era senzația lăuntrică de cădere liberă din fiecare moment când Lib îi zâmbea.

Poftă carnală, își spuse el, prinzând încă o țigla pe acoperiș. Asta era și nimic mai mult. Simplă dorință fizică. O reacție normală. O reacție *extrem* de normală.

* * *

După mai puțin de o săptămână, acoperișul era gata, iar Lib și Luke se avântară cu elan în munca din interiorul casei. Împreună, goliră casa de gunoaie și resturi, iar pe la jumătatea după-amiezii celei de patra zile, putându-și permite în sfârșit să facă o pauză, luară camioneta lui Luke până în Bellow's Falls, ca să scoată de la magazie un pat pentru Lib.

Îl duseră în casă, urcând cu greu pe scara din dos cadrul greu de stejar și salteaua. În dormitor, Lib îl privi cu ochi critic.

— Are nevoie de un baldachin, spuse ea. Cu o ramă ca asta, dar fără baldachin, o să am senzația că zac printre oase de dinozauri. Hai să aducem cufărul ăla din mașină. Sunt sigură că pe-acolo pe undeva e și baldachinul.

Luke îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Mă chinuiești ca pe un sclav, se plânse el. N-am luat nici măcar *prânzul* încă. Hi să mâncăm ceva.

Lib se așeză pe pat privind rama pentru baldachin.

— Mhm, făcu ea. Oase de dinozaur, nu altceva. O să am niște coșmaruri îngrozitoare.

— Numai a oase de dinozaur nu arată, spuse Luke, așezându-se alături, ca să vadă din aceeași perspectivă. Oasele de dinozaur sunt curbate spre interior. Te gândești la coaste, nu?

— Mda... Poate din cauza culorii lemnului...

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu niște copaci iarna. Știi, fără frunze pe crengi – cu coroanele golașe profilate pe un cer alb...

— Copaci morți. Excelent. Copaci morți, sau oase de dinozaur. Oricum n-am să pot dormi.

Luke se întoarce pe o parte, privind-o, cu capul rezemat pe o mână.

— Deci, vrei să cărăm sus un cufăr de cinci tone, pe scara aia imposibil de strâmtă, și să atârnam un baldachin vechi și prăfuit? o tachină el. Tot n-ai să poți dormi – ai să strănuți toată noaptea.

— N-am alergie la praf, replică Lib, zâmbindu-i.

— Ei bine, eu am! îi zâmbi și Luke.

Lib deveni conștientă de poziți lor intimă în același timp cu el – i se citea în ochi. Luke îi privi gura și se aplecă spre ea, dar Lib se rostogoli în partea opusă, dându-se jos din pat.

— Hai să aducem cufărul, spuse ea, coborând

scara aproape în fugă.

După ce se urcă în bena camionetei, Luke o prinse de braț. În ochii lui se vedea aceeași fierbințeală din dormitor.

— Nu știu cât mai pot să rezist, Lib, spuse el încet.

Lib se prefăcu că nu înțelegea.

— Ajută-mă doar să duc cufărul sus, și am terminat pe ziua de azi spuse ea.

Luke ar fi vrut s-o sărute. Voia s-o sărute. Dar Lib se îndepărtă, așa că o ajută să urce cufărul la etaj și să agațe deasupra patului un baldachin albstru cu modele delicate.

Acum avea să poată dormi bine.

Lib. Că el, nici pomeneală!

Capitolul 6

— Uite-mă! spuse Lib, arătând spre ecranul televizorului. Apasă pepauză.

— Unde? miji Luke ochii spre imaginea cam
turbure de pe ecran.

— Aici, îi arată din nou Luke. În stânga
ecranului. Îmbrăcată într-o rochie neagră, cu un pahar
de martini în mână și fumând o țigară. Mă rog, nu
fumam cu adevărat. Mă prefăceam numai.

— Asta eu *tu*? întrebă Luke, apropiindu-se de
televizor să vadă mai bine.

— Pe-atunci, îmi purtam părul tuns foarte scurt.

Luke apăsă pe butonul *rewind*, apoi pe *play*,
uitându-se atent cum Lib râdea și conversa cu alți
figuranți, în planul secund al cadrului. Purta cercei
lungi, scânteietori, și o rochie ce părea pictată pe trup.
Părul îi era tuns băiețește, lăsând să i se vadă gâtul
lung și grațios.

— Mai ai rochia asta? întrebă el. Sau ți-au dat-o
de la costume?

— Nu, e a mea. Este rochia mea pentru
secvențe de petrecere de la Hollywood. Figuranții
trebuie să vină cu hainele lor de-acasă – în afara

filmelor de epocă, evident.

Luke derulă secvența și o puse din nou.

— Îmi place rochia asta, declară el. Ar trebui s-o mai porți uneori.

— Când? În timp ce lipesc tapetul pe pereți? Sau poate la biserică? râse Lib. N-aș prea crede.

— Am putea merge undeva la cină, propuse Luke. La stațiune, eventual.

Lib îi aruncă o permă în cap.

— Îți arde de glumă? Și să mă ia lumea drept o animatoare de la schi? Nu ține.

Un tunet o făcu să tresară și, când începu să se audă zgomotul ploii, ridică privirea spre tavan, zâmbind.

— Plouă! spuse ea încântată. Și nu mai e nenovie să alerg acasă și să mă asigur că prelata e prinsă bine, după care să mă grăbesc să pun găleți pe sub toate locurile pe unde curge.

Se rezemă de spătarul canapelei, ridicându-și picioarele pe un taburet.

— Dom'le, mă simt de-a dreptul decadentă, lenevind așa aici.

Luke se ridică și închise televizorul, după care o privi cu o expresie ciudată.

— Lib, nu cumva te-ai urcat pe acoperiș ca să-l repari în timp ce ploua, nu-i așa?

Nu fu nevoie ca Lib să spună nimic. Răspunsul i se citea clar pe față.

— La naiba, nu-mi vine să cred că ai fost în stare să faci o asemenea prostie! exclamă el.

— Liniștește-te. După cum vezi, am supraviețuit ca să le povestesc și altora.

Luke se apropie de ea, amenințător.

— Fir-ar să fie...

— Am fost atentă...

— Fir-ar să *fie*!

Lib se apropia de capătul răbdării, și se ridică în picioare, refuzând să se lase intimidată.

— Și ce voiai să fac, Fulton? ridică ea tonul. Să las ploaia să-mi șiroiască în casă? Sau să te trezesc la

două noaptea ca să mă ajuți?

Luke tăcu un timp, privind-o încruntată. Treptat, expresia i se schimbă, îmblânzindu-se, iar glasul îi redevenise mai calm când îi răspunse.

— Da. Categorie, vreau să mă trezești la două noaptea. Chiar te rog.

Zâmbi trist.

— Știi, n-am mai avut un prieten adevărat din clasa a unsprezecea, când Tommy Keams a plecat din oraș. Așa că ai grijă și nu te sinucide, Lib. Am început să mă obișnuiesc cu prezența ta prin preamă.

Lib zâmbi strălucitor ca o rază de soare, provocând în sufletul lui o explozie de căldură amțitoare. „Lasă-l încolo pe Tommy Keams”, își spuse Luke. Niciodată nu voise să-l sărute pe Tommy Keams.

— Fotografiile... spuse Lib.

Luke clipi din ochi. Expresia lui nedumerită o făcu pe Lib să zâmbească.

— Mi-ai spus că ai niște albume vechi cu

fotografii. Vreau să văd o poză a lui Trevor Fulton, ai uitat?

Luke se încruntă.

— Trevor? repetă el. A murit în Al Doilea Război Mondial. Nu-s sigur că am multe fotografii de-ale lui ca adult.

Lib îl urmă în salonul din față, unde Luke se duse la o etajeră înaltă până în tavan.

— Avea aceeași vârstă cu Harriet, spuse ea. Înseamnă că era fratele bunicului tău, nu?

— Exact.

Luke scoase de pe un raft un album cu scoarțe roșii și începu să-l răsfoiască.

— Doamne, nu m-am mai uitat la astea de ani de zile, spuse el. Nu, ăsta-i din partea mamei...

Lib veni să se uite peste umărul lui, în timp ce lua un alt album de fotografii.

— Aici e, spuse el.

Prima pagină a albumului conținea un pirtret de familie ce părea să fi fost făcut la începutul anilor

douăzeci. Un bătrân stătea ȝeapăn lângă o femeie așezată pe un scaun. Trei fete solemne, în rochiile asemenea, cu funde în păr, stăteau în picioare în spatele mamei lor, iar doi băieți stăteau alături. În poală, mama ținea un bebeluș cu obraji de heruvim.

— Ȃsta-i bunicul, spuse Luke, arătându-l pe cel mai mare dintre băieți. Iar ăsta de lângă el e Trevor.

Lib examinează atentă vechea fotografie de familie. Băieții reușeau să-și stăpânească zâmbetele, dar ochii le străluceau de amuzament.

— Drăguți mai erau, comentă ea. Și tu arătai la fel când erai mic?

— Aproape. De fapt, chiar mă cam sperie, știi, toată asemănarea asta de familie.

Luke întoarce paginile albumului, trecând rapid peste veri și rude îndepărtate. Lib stătea destul de aproape de el ca să i se simtă căldura trupului și mirosul părului proaspăt spălat.

— Stai, îl opri ea. Dă înapoi. Ce-i aici?

Doi tineri, ținându-se cu brațele pe după umeri,

amândoi îmbrăcați în salopete, cu pălării de paie pe cap, zâmbeau spre obiectiv.

— Ei sunt, răspunse Luke. Bunicul și Trevor. Cred că erau în liceu – probabil chiar înainte ca pe Trevor să-l dea afară.

— L-au dat afară? repetă Lib, ridicând privirea spre el.

— Unchiul Trevor era un elev-problemă. Nu știu ce-a făcut de l-am eliminat din școală, dar după aceea s-a certat cu taică-său și-a plecat de-acasă. Nu s-a mai întors decât la moartea străbunicului – chiar înainte de a începe războiul.

— Probabil că atunci l-a cunoscut Harriet.

Luke se uita în ochii lui Lib, înecându-se în nuanța aceea irezistibilă de violet.

— Harriet? întrebă el distrat. L-a cunoscut pe Trevor?

— Destul de bine, zâmbi complice Lib. Plănuiau să se căsătorească, după război.

Apoi, zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Numai că el nu s-a mai întors...

— N-am știut, spuse Luke.

Întoarse mai departe paginile albumului.

— Cred că e pe-aici un portret al lui, știi, în uniformă. Și l-a făcut chiar înainte de a pleca pe front. Mda, uite-le. Sunt două poze diferite.

Părul lui Trevor era mai scurt, iar nasul îi arăta puțin mai altfel, dar în afară de asta, omul din fotografii arăta exact ca Luke.

Într-una dintre fotografii, Trevor privea drept în aparat, serios. Ochii, însă, îi licăreau cu umor și amuzament. În cea de-a doua fotografie râdea, privind puțin într-o parte, probabil spre cineva care stătea lângă fotograf. Avea o expresie de fericire și iubire neasemuită.

— Ciudată asemănare, nu-i așa? spuse Lib, aruncând o privire spre Lib.

Fata avea lacrimi în ochi.

— Crezi că există paradisul? întrebă ea. Crezi că acum sunt împreună?

— Nu știu, răspunse încet Luke.

O cuprinse cu un braț pe după umeri, iar Lib își rezemă capul de pieptul lui.

— Eu sper că există, spuse ea. Odată, m-am întrebat de ce nu s-a măritat niciodată Harriet. Nu mi-o puteam imagina trecând așa prin viață – *dorind* să fie singură. Dar nu ea a dorit-o. A fost silită să rămână singură, fiindcă Trevor a murit. Probabil că nu s-a mai măritat niciodată fiindcă niciun bărbat nu se putea compara cu el.

Se simțea atât de bine în brațele lui Luke, care o strângeau cu putere, ocrotitor. Închise un moment ochii, inspirându-i mirosul masculin, familiar. Mirosea a săpun și a șampon, a iarbă proaspăt cosită și...

Se desprinse de el.

— Cum poți mirosi a ceară de schiuri în toiul verii?

Luke râse surprins, punând albumul de fotografii la loc pe raft.

— Am recondiționat o pereche de schiuri vechi de fond în hambar, răspunse el. În timp ce tu erai sub duș, eu le-am răzuit de ceară.

Lib clătină din cap.

— Voi, schiorii, sunteți toți la fel. Pariez că-mi poți spune exact câte zile mai sunt până la iarnă, îl tachină ea.

— Anul ăsta nu. Anul ăsta, mă bucur de vară. Iarna va veni destul de curând.

Lib era o persoană estivală. De fapt, pentru Luke, ea *era* vara. Și simșea că, la fel ca vara, avea să dispară când afară se răcea, și chiciura schimba culorile frunzelor.

— La iarnă, ai să mă-nveți și pe mine să schiez? îl întreabă Lib.

Luke simți că-l cuprindea un val de speranță. Chiar era posibil să rămână? vorbi cu glas potolit, temându-se să nădăjduiască prea mult:

— Sigur.

— O, ce târziu e! constată Lib, zărind ceasul cu

cuc pe peretele din salon. Ar fi cazul să plec.

— Mă duc să iau o umbrelă, spuse Luke, și te conduc acasă.

Tăcu în timp ce mergeau împreună sub umbrelă, adăpostiți de ploaie. Lib îi spusese de la început că plănuia să se stabilească acolo. N-o crezuse. Dar dacă vorbise serios?

— Îți mulțumesc pentru că m-ai condus acasă, spuse ea când ajunseră pe verandă.

Îl cuprinse cu brațele și-l îmbrățișă scurt, înălțându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Și-ți mulțumesc și că mi-ai arătat fotografiile. Au însemnat foarte mult pentru mine.

Înainte ca Luke să poată răspunde, înainte s-o sărute și el, intră în casă.

— Ne vedem mâine, mai spuse ea și închise ușa.

Luke rămase pe verandă, zâmbind prosteste.

Îl sărutase.

Continuând să zâmbească, ieși în ploaie. În

mijlocul Forest Road-ului erau băltoace, și începu să plescăie prin ele, dansând de fericire.

Îl sărutase!

Încremeni. O, Doamne! Chiar dansa în ploaie! Lib Jones îl sărutase pe *obraz*, nici mai mult nici mai puțin, iar el se făcea de râs, dansând și cântând în ploaie!

Începând să calce cu grijă printre băltoace, își continuă drumul grăbit spre casă.

* * *

Luke își scoase haina și-și lărgi cravata, privind în jur, la mulțimea de oameni care se adunaseră în scuarul satului, vizavi de biserică.

— Cauți pe cineva anume? îl întreabă Brenda.

Întorcându-se, Luke își văzu sora zâmbindu-i complice.

— Pe cineva care se numește Lib Jones, întâmplător? continuă ea, mișcând din sprâncene. Știi,

încerc să te găsesc la birou, dar mi se spune că ești acasă. Iar când sun acasă, nu te găsesc nici acolo. Nici măcar robotul nu l-ai mai pornit. Spune-mi adevărul, frățioare. Ești îndrăgostit, sau ce?

— Sau ce, replică Luke, trecând la umbră și suflecându-și mânecile. O ajut pe Lib să-și repare casa. Asta-i tot.

— Asta-i tot?

Brenda își încrucișă brațele pe piept.

— Atunci, cum numești tu cinele luate împreună, filmele pe carele vedeți împreună și meciurile de softball unde apăreți împreună, după care plecați *tot* împreună...

— Se numește „folosire a mașinii în comun”, răspunse Luke, zărind-o pe doamna Etherton lângă toneta de înghețată. Vorbim mai târziu, spuse el, și plecă, lăsând-o pe Brenda să clatine din cap cu dezgust glumeț.

Doamna Etherton storcea o felie lămâie în paharul de plastic cu ceai de la gheață și, când Luke se

apropie, se-ntoarse și-l măsură cu privirea.

— Tinere domn Fulton, îl salută ea cu vocea ei spartă. Frumoasă zi pentru o conversație la o înghețată, nu-i așa?

— Da, doamnă, răspunse Luke. De bună seamă. Ce mai faceți?

— Am optzeci și șapte de ani în cap, și sunt încă în toate mințile, replică doamna Etherton, așa că pot spune că fac mai mult decât bine, mulțumesc.

Luke nu-și putu ascunde amuzamentul.

— Mă bucur să aud.

— Ai moștenit zâmbetul stră-unchiului dumitale, Trevor, știai? comentă doamna Etherton. Era un mare aventurier – cel puțin, până a cunoscut-o pe Harriet.

Ochii i se îngustară.

— Și dumitale îți cam umblă ochii după fuste, nu-i așa, domnule Fulton?

Luke zâmbi vag, sperând ca doamna Etherton să nu insiste, dacă schimba subiectul.

— Mă întrebam dacă ați văzut-o pe Lib, spus cel.

— O cauți, va să zică? întrebă doamna Etherton, privindu-l din nou lung. De ce?

De ce?

— Fiindcă... vreau s-o văd, răspunse Luke. Fiindcă îmi place compania ei.

Pesemne dăduse răspunsul potrivit, căci doamna Etherton îi zâmbi.

— E plăcut că Liberty s-a întors acasă, nu-i așa? comentă bătrânica. Mi-a fost dor de fata asta, atâția ani, cât a umblat pe drumuri.

Arătă cu capul spre centrul scuarului.

— Ajută formația să se instaleze în chioșc, spuse ea.

— Vă mulțumesc, răspunse Luke, încercând să pornească la pas – nu în goană – spre pavilionul din parc.

O zări pe Lib aproape imediat. Purta altă rochie de-ale lui Harriet. Aceasta avea sute de floricele

albastre pe fond alb, mâneci scurte și decolteu en-coeur, precum și poate lungi și largi care se legănau în vânt, făcând-o să pară o făptură eterică – o zână sau un înger.

„Doamne, îmi pierd mințile”, își spuse Luke deznădăjduit. „Femeia asta mă înnebunește”. O privi cum vorbea râzând cu alte două persoane care puneau scaunele în jurul chioșcului mare, vopsit în alb.

Arăta într-adevăr că la ea acasă, își spuse el, amintindu-și cuvintele doamnei Etherton: „E plăcut că Liberty s-a întors acasă”. Toți locuitorii orașului păreau să fie de aceeași părere.

Lib ridică privirea, îl văzu și-i zâmbi.

— Hei, aruncătorule, spuse ea, pornind spre Luke. Ești gata pentru marele meci de diseară?

Meci. Diseară. Softball. Exact. Luke avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama despre ce vorbea.

— Mda, spuse el.

— Nu trebuia să-ți ții sacoul pe tine? îl întrebă

Lib. Știi, ca să-ți păstrezi cald brațul pentru aruncări.

Luke râse.

— Dacă stau să mă gândesc că sunt optzeci și cinci de grade la umbră, aș zice că brațul meu e destul de încălzit, mulțumesc.

— Ai mâncat o înghețată de fructe?

— Poate mai târziu, răspunse el, privind orchestra care-și acorda instrumentele pe estrada din pavilion. Când vor începe să cânte?

— Curând, cred, răs-șunse Lib.

Chiar atunci, fanfara începu să cânte, iar Lib zâmbi.

— Acum, se corectă ea.

„*Sunday Kind of Love*”. Cântecul se intitula „*Sunday Kind of Love*”. Bunica lui Luke avusese o cutie muzicală care cânta aceeași melodie și, în copilărie, Luke își petrecuse ceasuri întregi în camera ei, în zilele ploioase, ascultând cântecul la nesfârșit. Frumoasa melodie îl mai fascina și acum.

— Dansează cu mine, o invită el.

Își aruncă sacoul pe spătarul unui scaun și o luă pe Lib de mână, trăgând-o pe ringul de dans, fără să-i lase timp să mai protesteze.

— Nu știam că-ți place muzica de fanfară, spuse Lib.

Vocea ei suna cam sufocată. Luke o ținea strâns, cu brațul drept în jurul taliei și mâna stângă aproape de piept. Oare îi simțea bătăile inimii, simțea cum îi gonia sângele prin vene?

— Nu știam că orchestrele de trei instrumente se pot numi „fanfare”, remarcă el.

— Comitetul social al bisericii nu și-a putut permite o fanfară cu paisprezece instrumente, răspunse Lib, așa că folosim versiunea redusă.

— Fanfară în versiune redusă, zâmbi Luke. E un oximoron extraordinar.

Lib îi simți o coapsă musculoasă frecându-se de a ei, iar privirile li se întâlniră și se susținură, în timp ce brațul lui o strângea și mai tare, astfel încât trupurile să li se atingă tot timpul. Necruțător.

Gura lui Lib era uscată. Își umezi buzele.

— Luke, spuse ea. Se uită lumea. Vor crede că...

— Că te doresc? completă el încet. Și vor avea dreptate.

Ochii lui păreau să arunce flăcări care o străpungeau și curgeau printr-însa, adunându-se în adâncurile făpturii ei într-o masă lichidă.

— Nu mai pot să mă ascund, continuă Luke. Sărută-mă, Liberty.

Era o nebunie, o nebunie totală. Avea atâtea motive ca să nu-l sărute... Atâtea motive solide, întemeiate. Erau în văzul întregului oraș. Iar Lib nu era pregătită pentru ca relația lor să pornească în acea direcție – sau, cel puțin, nu încă.

Dar nu se retrase, nu se mișcă. Iar Luke își înclină capul și o sărută.

Lib închise ochii. Buzele lui erau atât de blânde, sărutul atât de dulce... Dulce, dar și cu fâgăduiala pasiunii care pândea imediat sub suprafață.

Luke respira greu – la fel de greu ca ea.

— Doamne, murmură el, cu glasul ușor frânt.

Nici nu știi cât mi-am dorit să fac asta...

— Ar fi cazul să plec, șopti Lib. Trebuie să servesc înghețata de fragi.

— Doar n-ai să pleci ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, după ce m-ai sărutat așa?

— Nu, în niciun caz... răspunse Lib, fâstâcită. Dar nu e locul cel mai...

— Liniștește-te. Te tachinam, se grăbi Luke s-o calmeze. Nu mai ții minte ce mi-ai spus în prima zi când ne-am cunoscut? Mă poți săruta oricând vrei, și nu e nevoie să comentăm pe urmă.

O sărută din nou. Doamne, gura ei era atât de dulce...

— Nu pleca, spuse el.

— Am promis că ajut...

— Atunci, lasă-mă și pe mine să dau o mână de ajutor.

Lib se retrase surprinsă. Dându-și seama

dintr-odată că stăteau nemișcați în mijlocul unei duzini de perechi care dansau, îl luă pe Luke de mână și-l conduse spre marginea chioșcului.

— Chiar vrei să ne ajuți?

„Chiar vreau să stau cu tine”. Luke nu răspunse cu glas tare. Îi era o frică de moarte. Numai Dumnezeu putea ști cum ar fi reacționat Lib.

— Mda, murmură el.

— Luke, *trebuie* să stăm de vorbă.

Ochii ei violeți erau atât de serioși, încât Luke simți un junghi momentan de îngrijorare. Dar apoi își aminti cum îl sărutase, cum i se strânseseră brațele pe după gâtul lui. Nu-și imagina atracția aceea între ei. Și Lib o simțea. Iar Luke știa că o simțea și ea.

Chiar dacă Lib ar fi avut o sută de motive ca să fie numai prieteni, Luke putea găsi alte o sută pentru care să fie mai mult decât atât. Ochii ei, zâmbetul ei, buzele ei, nasul ei cu toți pistruii, felul cum râdea, simțul umorului, felul cum îl făcea să se simtă...

Doamne, felul cum îl făcea să se simtă...

— Mai târziu, spuse ea. Vorbim mai târziu.

Luke dădu din cap, iar Lib îl conduse prin scuar, spre o masă unde erau puse câteva containere enorme cu înghețată. Stăteau în copăi cu gheață, ca să nu se topească prea repede.

Lib își petrecu după-amiaza prea ocupată ca să se mai gândească, servind cupă după cupă cu înghețată de fragi, alături de Luke. De fiecare dată când întorcea capul, îl vedea lângă ea, privind-o cu o căldură inconfundabilă în ochi.

Expresia lui era limpede și pentru ceilalți orășeni, își dădu seama Lib, când zări fața încruntată dezaprobator a domnișoarei Price.

Lib și-ar fi dorit să știe ce să facă.

Știa ce voia să facă.

Voia să-l sărute din nou pe Luke Fulton.

* * *

Lib se rezemă de fereastra din dreapta a

camionetei lui Luke.

— Haide, spuse el. Urcă. E târziu. Meciul începe peste un sfert de oră.

— Mă urc doar cu o condiție, răspunse ea. Trebuie să-mi promiți că nu mă mai săruți până nu apucăm să stăm de vorbă.

Luke o privi lung.

— Glumești.

— Ba nu glumesc deloc.

— Nici măcar un sărut ca să ne poarte noroc, înainte de meci? zâmbi el ademenitor.

— Am câștigat ultimele patru meciuri la rând, replică Lib. N-avem nevoie de noroc ca să câștigăm. Deci... îmi promiți?

— Vorbești serios, nu-i așa?

— Al naibii de serios. Altfel, mă duc singură, cu mașina mea.

— Bine, se grăbi Luke s-o asigure. Ți promit. Dumnezeu...

Lib deschise portiera și se urcă în camionetă. Îi

zâmbi, în timp ce-și încheia centura de siguranță.

— E într-adevăr extraordinar pentru orgoliul meu, bombăni Luke, în pornind mașina. Ești prima femeie pe care am sărutat-o de trei ani încoace, și nu pari fericită decât când îți promit că n-am s-o mai fac.

— Bietul băiețuș! râse Lib.

— Bine, atunci hai, vorbește-mi!

Lib clătină din cap.

— Avem un meci de jucat, peste câteva minute, spuse ea. Doar nu vrei să încep o conversație pe care n-o putem termina acum, nu-i așa?

— Nu înțeleg despre ce am putea avea de vorbit, protestă Luke, în timp ce mașina intra în parcare pe terenul de softball. Știu că simți la fel ca mine. Ți se citește în ochi. Nu mai vreau să fim doar prieteni, Lib. Vreau...

— Știu.

Luke parcă mașina și se întoarse spre ea, întinzându-și brațul pe spătar.

— Despre problema cu banii e vorba, spuse

Lib, ridicând privirea spre el. Nu mă simt bine dacă am relații intime cu un om căruia îi datorez bani. E un risc prea mare de neînțelegeri și neîncredere. Așa că l-am sunat pe Richard Lowell și i-am cerut să-mi aranjeze o întâlnire la bancă. Voi încerca să ipotectez casă, ca să-ți pot da înapoi banii pe care i-am împrumutat de la tine.

— Scuză-mă că te insult, iubito, replică Luke cu un râs neîncrezător, dar asta-i o nebunie. Așa cu ne-am înțeles, nu va trebui să-ncepi să-mi plătești datoria până n-ai terminat reparațiile casei. Dar banca n-o să te aștepte. Îți vor cere prima rată imediat. Va trebui să-ți găsești o slujbă – de fapt, vei avea nevoie de ea încă dinainte, ca să-ți aprobe creditul. Iar dacă muncești cu normă întreagă, nu-ți mai rămân decât serile și weekendurile ca să lucrezi la casă. O să dureze o veșnicie.

Lib nu spuse nimic. Vedea afară echipa încălzindu-se.

— Începe meciul...

— Dracu' să-l ia de meci!

Lib privi ochii întunecoși care o străpungeau cu o intensitate pătrunzătoare. Privirea îi coborî spre gura lui, spre buzele acelea care puteau să sărute și s-o facă să simtă ceea ce niciun alt bărbat nu mai reușise. Voia s-o sărute din nou. O dorea atât de mult...

— Priorități, spuse ea, privindu-l iar în ochi. Ai dreptate – vreau să termin munca la casă. Și mai vreau și să pot aștepta până achit împrumutul. Dar acum îmi doresc mai mult alte lucruri.

— Ca de pildă?

Tot nu înțelegea. Sau voia s-o audă pe ea spunând... Lib deschise ușa camionetei și-și descheie centura de siguranță, privind spre teren.

— Să câștigăm meciul de astă seară, spuse ea zâmbind.

Capitolul 7

Victoria era dulce.

Din păcare, era și udă.

Lib râse, în timp ce o nouă cutie de bere îi împroșca pe ea și coechipierii ei.

— Uluiitor joc la dublu, comentă Joanie, o altă bățătoare. Nu-mi vine să cred că i-am bătut pe Șoimi. Pe Șoimi nu-i bate *nimeni*!

— Cu gândirea negativă nu ajungi nicăieri, replică Lib. De câte ori ți-am spus?

Joan râse, apoi chițâi, când încă o cutie de bere fu scuturată și deschisă.

— Știi, încep să cred că s-ar putea să ai oarecari șanse cu Luke Fulton.

Lib se încruntă ușor?

— Doar „oarecari șanse”?

Joan ridică din umeri.

— Ei, eu m-am convertit doar recent la modul tău de gândire, zâmbi ea. Luke trebuie să fie cel mai arătos tip din oraș.

Aruncă o privire prin mulțime, spre locul unde Luke stătea de vorbă cu Ty Bartlett. Lib se uită și ea

într-acolo și, sub privirile lor, Luke își scoase tricoul. Parcă simțindu-le ochii ațintiți spre el, întoarse capul către Lib și-i zâmbi.

Joan oftă.

— Bine, înregulă, nu e cel mai arătos tip din oraș. E cel mai arătos tip din Vermont.

— Poate chiar din Emisfera Vestică? glumi Lib.

— Nu. Din lume. Din întreaga lume.

Cele două tinere se uitară una la alta și izbucniră în râs.

— Totuși, serios acum, Lib... continuă Joan, schimbând tonul. O fi Luke plăcut la vedere, dar...

Începu să-și frece vârful unui pantof prin praful de pe jos.

— Zi! o îndemnă Lib. Hai, zi odată!

— Omul ăsta e un șarpe, urmă Joan. Eu în locul tău, aș ține distanța.

Ridică privirea spre ea.

— Știi bine că-ți spun asta numai fiindcă îmi

placi.

Lib dădu din cap, cu seriozitate.

— Știu, spuse ea. Dar cred că te înșeli. Luke se poartă foarte civilizat cu mine. E foarte amabil...

— Fiindcă nu te-ai culcat cu el, preciză Joan.

Lib nu spuse nimic, surprinsă că femeia aceea pe care abia o cunoștea se amesteca atât de indiscret în problemele ei personale.

— N-ai făcut-o, nu-i așa? insistă Joan.

În sfârșit, Lib clătină din cap.

— Am cunoscut câteva prietene de-ale lui Luke, continuă Joan. Se pare că-i numai zahăr și miere, până-n dimineața de după. Atunci, se transformă în ghețar – dacă se deranjează să rămână până răsare soarele.

— Joan, nu vreau să aud...

— Pentru el totul e doar un joc, Liberty, insistă Joan. Dacă nu cunoști regulile, n-ai cum să câștigi. Nu-l interesează decât cucerirea, emoția vânătorii.

— Nu, acum e altfel, spuse Lib.

— Cum poți atât de sigură?

— N-ai nevoie să fii sigură, replică încet Lib, când ai credință.

Ridicând ochii, văzu că Luke o privea.

— Haide! o chemă el.

Lib nu-l putu auzi din cauza tărahoiului petrecerii, dar îi citi cuvântul pe buze. Luke îi arată cu capul spre parcare.

— Să mergem! articulă el vizibil.

— Pe curând, Joan, salută ea, desprinzându-se din mulțime.

Simțe un gem de nervozitate în stomac. Sosise momentul. Ea și Luke urmau să stea de vorbă. Trebuia să-i spună... ce anume?

Ajunse față-n față cu el, în cealaltă parte a băncii rezervelor.

Luke era ud-leoarcă de bere, iar părul negru i se cărlionța, lipit de gât. Își stoarse tricoul, făcând să șiroiască pe jos un torent de lichid auriu.

— Puah! se strâmbă Lib.

Luke încercă zadarnic să se șteargă pe față cu brațul gol.

— Nici tu nu arăți ca scoasă din cuter, comentă el, înlăturându-și părul din ochi.

— Ar trebui să punem furtunul pe noi, înainte de a ne urca în camioneta ta, spuse Lib.

Luke îi deschise portiera camionetei.

— Puțină bere n-o să strice nimic pe-aici.

— Mi-aș vinde și sufletul pentru o baie în eleșteu, spuse ea, urcându-se.

— Atunci, hai să facem o baie.

— Tot nu-mi vine să cred că ai punctat trei fugi acasă, comentă ea în timp ce Luke pornea motorul.

O privi cu un zâmbet, scoțând mașina din parcare.

— Nici mie nu-mi vine să cred că după ce le-am nimerit pe primele două, aruncătorul Șoimilor nu m-a păcălit. E clar că tipu' le-aruncă exact așa cum îmi plac mie.

Sprâcnenele lui Lib se înălțară.

— Da' știu că ești modest, pentru un om a cărui medie la bătaia abia a trecut de șase sute.

— Să zicem că-n ultima vreme am fost mai inspirat, remarcă Luke, în timp ce cotea pe Forrest Road.

Apoi îi aruncă o privire.

— Toată echipa a fost. Știi, am pierdut deja prea multe meciuri ca să intrăm în ligă, dar cu tine pe teren, nu m-aș mira ca la anul să câștigăm campionatul.

La anul.

Liberty rămase nemișcată.

Era pentru prima oară când Luke aducea vorba despre viitor. În toate sutele și sutele de conversații pe care le avuseseră despre trecut și despre prezent, Luke nu folosisese niciodată cuvinte ca „la anul” și „tu” în aceeași frază.

Poate că acum avusese o scăpare. Poate că nu se gândise. Lib trebuia să știe.

— Nu mă deranjează să joc baza întâi, spuse ea,

sperând să n-o dea de gol tremurul din voce, dar pe tot parcursul liceului și al colegiului am jucat prinzător.

Trase adânc aer în piept.

— Ce șanse am ca și la anul să fiu tot prinzător?

La anul.

Pentru Lib, aceste cuvinte părură să rămână suspendate între ei, grele, ca o pătură udă. Luke, însă, nu păru să observe.

Miji ușor ochii, gândindu-se.

— Nu știu, spuse el. Ty prinde de câățiva ani. Dar se tot plânge mereu că-l doare prea rău spatele când se apleacă, așa că s-ar putea să ai o șansă.

Îi aruncă o privire, zâmbindu-i.

— Trebuie să-ți mărturisesc că-mi place să te am pe prima bază. Poate că la anul tu și Ty veți putea face schimb de locuri.

Lui Lib îi venea să râdă și să plângă în același timp. Luke o credea că era hotărâtă să rămână în Sterling. În sfârșit, își dăduse seama că vorbea serios

când spunea că voia să locuiască acolo permanent.

Valul de emoții pe care le simțea era copleșitor. Ca să nu-și arunce brațele pe după gâtul lui Luke, însă deschise portiera și sări jos.

— Ultimul la iaz e pro-o-ost! stirgă ea, luând-o la fugă spre ușa din spate.

Era lună aproape plină, scăldând pajiștea în lumina ei argintie. Lib se repezi pe pontonul de lemn și sări de la capătul lui în eleșteu, cu Luke imediat în urma ei.

Apas era întunecoasă și rece. Lib se lăsă să plutească pe sub suprafață, simțind cum căldura și praful de peste zi se risipeau.

Ieși cu un plescăit, la câțiva pași de Luke. Acesta îi zâmbi, dându-și la o parte părul din ochi.

— Întotdeauna înoți încălțată? o întrebă el.

— Numai pe lună plină, răspunse Lib.

Luke ieși din apă, săltându-se pe ponton, și se așeză pe marginea aceastuia. Sub privirea lui Lib, începu să-și dezlege șireturile tenișilor.

— Luna nu va fi complet plină până mâine, spuse el, aruncând tenișii uzi în celălalt capăt al pontonului și scoțându-și șosetele.

Apoi se ghemui pe capătul podețului de scânduri, întinzându-i mâna.

— Hai sus, o chemă el. Ora de înot a trecut. Avem de vorbit. Ai uitat?

Cum să uite...?!

Lib îi luă mâna și-l lăsă s-o ajute, urcându-se și ea pe scânduri.

Șiroia toată de apă, și-și dădu părul la o parte din față, storcându-și-l la spate.

În ochii lui Luke se aprinse o flacără, iar Lib își dădu seama că apa făcea tricoul alb pe care-l avea pe ea să devină transparent. I se mula pe trup, lăsând foarte puțin pe seama imaginației. Aproape să simțea arsura privirii lui Luke, în timp ce se chinuia să nu se uite mai jos de gâtul ei.

Dorința pe care i-o vedea în ochi era excitantă. Luke o dorea. Dar faptul că lupta ca să-și controleze

dorința, că ținea la ea destul pentru a se ține de cuvânt, fu ceea ce o împinse pe Lib dincolo de limită.

Se apropie de el, cuprinzându-l de gât pentru a-i trage gura peste a ei. Îi simți surprinderea în timp ce-l săruta – surprindere ce trecu repede, înlocuită de pasiune, când și el o sărută. Brațele lui o cuprinsă, strângând-o cu putere la piept.

Tocmai când era sigură că avea s-o culce pe scândurile tari ale pontonului, Luke se retrase. Continuă s-o țină în brațe, iar în ochi i se mai vedea și acum flacăra al cărei gust se simțise în sărut – dar se mai observa și nedumerire.

— Am discutat? șopti el, scaldându-i fața cu privirea.

Mâinile i se mișcau pe spatele ei, prin păr, atingând-o, mângâind-o, ca și cum lui Luke nu i-ar fi venit să creadă că o avea în brațe.

— Știi că aici locuiesc, spuse simplu Lib, privindu-l în ochi. Știi că locul meu e aici, în Sterling.

Luke râse. Lib îi citi în ochi că nu înțelegea.

— Acum câteva zile, nu știai asta, îi explică ea.

Chipul lui se luminează de înțelegere.

În razele de lună, Lib îi zâmbi, iar inima lui Luke își începu gimnastica obișnuită cu asemenea ocazii. Dacă asta însemna să fii îndrăgostit, nici nu era de mirare că se porniseră războaie, că se distruseseră și pierduseră țări și orânduiri, că atâtea milioane de vieți individuale fuseseră vătămate iremediabil, de pe urma acestei unice emoții copleșitoare.

O sărută pe Lib din nou, apăsându-i cu putere buzele, prădându-i dulceața gurii cu limba, dorind mai mult, cu atât mai mult. O auzi gemând, îi simți mâinile pe pielea dezgolită a spatelui, trăgându-l spre ea.

Pentru prima oară după atâta vreme, Luke știa prea bine ce dorea. O dorea pe această femeie pe care o ținea în brațe. Dar n-o dorea numai pentru o noapte, nici măcar pentru două. O dorea pentru toată viața. Dorea să îmbătrânească alături de ea, să stea cu ea pe veranda casei și să vadă zece mii se apusuri de soare

estivale.

Voia să se însoare cu ea.

Preț de-un moment, un moment nebunesc, Luke chiar se gândi s-o ceară în căsătorie, atunci, pe loc. „Mărită-te cu mine”. Cuvintele îi stăteau pe buze. Dar, dacă le rostea, Lib l-ar fi crezut complet smintit. Și ar fi avut dreptate. Își pierduse capul. Își pierduse mințile total.

Stând acolo, în lumina palidă a lunii, cu privirea spre fața frumoasă a lui Lib, lui Luke nu-i mai păsa. Și-o fi pierdut el mințile, dar, Doamne, ce câștiga în schimb...!

— Luke.

Felul cum îi șopti Lib numele făcu să-l străbată rachete de dogoare. O sărută iar și iar, pierzându-se în moliciunea buzelor ei, în gingășia trupului ei lipit de al lui.

„Mărită-te cu mine”. Din nou, fu cât pe ce să cedeze impulsului de a rosti aceste cuvinte. Dar se stăpâni. Nu, nu așa trebuia s-o ceară. Dacă știa

într-adevăr ce voia – și știa, de-atâta lucru era al dracului de sigur – atunci trebuia să-și facă un plan, să găsească mijlocul cel mai bun pentru a-și atinge scopul.

Pentru că se temea de moarte să nu strice totul. Se temea să nu facă o greșeală.

Lib oftă când Luke o sărută din nou, închizând ochii și lăsându-se purtată de senzații, de emoții. Buzele lui erau atât de calde, iar gura lui avea un gust atât de dulce...

Numai zahăr și miere.

În minte îi reveniră cuvintele lui Joan. Îl numise pe Luke șarpe, insinuase că nu urmărea decât un singur lucru... Lib încercă să-și alunge aceste gânduri dar, spre dezolarea ei, nu reuși. Cuvintele lui Joan întinau perfecțiunea sărutărilor lui Luke, invadând intimitatea acelui moment deosebit.

Dacă Joan avea dreptate? Dacă pe Luke îl interesa numai sexul? Dacă Lib s-ar fi culcat cu el și apoi, după ce-și atinsese scopul, Luke se transforma

într-un străin rece și indiferent?

O boare adie peste eleșteu, iar Lib se înfioră, atât de teamă cât și din cauza aerului rece care-i atingea pielea și hainele ude.

— Ți-e frig, constată Luke, vorbind cu glas scăzut și răgușit. Vino, să te conduc încasă.

Își luă tenișii și șosetele într-o mână și prinse degetele lui Lib în cealaltă, împreună pornind încet spre casă.

Luke nu mai spuse nimic și, în tăcere, Lib se luptă că sine însăși. Știa că era prea devreme, prea timpuriu ca să-l invite înăuntru, dar inima o îndemna s-o facă. Instinctele și emoțiile îi spuneau că nici nu putea să existe un moment mai potrivit.

Luke își lăsa pantofii și ciorapii pe veranda casei și o cuprinse din nou pe Lib în brațe.

— În legătură cu ipoteca aceea pe care te gândești s-o ceri de la bancă, spuse el. Ce-aș putea face ca să te conving să păstrezi în schimb împrumutul meu?

Lib oftă.

— Mă irită, spuse ea. Înțelege, să am relații intime cu un om căruia îi datorez bani... Nu vreau să intre nimeni la idei – nici chiar tu.

Luke tăcu mult timp, trecându-și degetele prin părul încă umed.

— Nu ai încredere în mine? întrebă el în cele din urmă.

Lib râse.

— Ba da, spuse ea. Dar adevărata întrebare este: *tu* ai încredere în *mine*?

Îl privi în ochi, simțind un junghi de dezamăgire la vederea incertitudinii care se zărea acolo, precum și observând ezitarea lui de a-i răspunde la întrebare.

Dar, spre cinstea lui, Luke răspunse sincer:

— Nu știu. Încerc.

Își umezi buzele aproape nervos, mutându-și un moment privirea. Când se uită din nou la ea, în ochi i se citea o vulnerabilitate reală.

— De mult n-am mai avut încredere în nimeni în afară de mine însumi, spuse el. Am încredere în tine... atât cât pot.

Lib dădu din cap, neputând vorbi, din cauza emoției care-i comprimase dintr-odată gâtul și pieptul.

Luke trase adânc aer în piept.

— Vreau să fin cinstit cu tine, Lib, spuse el încet. Mă tem că, dacă împrumuți suma aia de la bancă pentru a-mi plăti mie datoria, nu vei putea achita dobânzile mai mari ale băncii. Mă tem că vei fi nevoită să-ți vinzi casa ca să le plătești creditul.

Închise o clipă ochii, dar nu înainte ca Lib să fi observat în adâncurile lor o lucire de emoție. Își dresе glasul și o strânse la piept, rezemându-și obrazul de creștetul ei mătăsos, în timp ce-i șoptea:

— Mi-e o frică de moarte c-o să se întâmple ceva care te va obliga să pleci.

Lib simți că ochii i se umpleau de lacrimi. Îl strânse și mai tare, apoi se înălță pe vârfuri și-l sărută.

Luke o sărută și el, aproape cu ferocitate, ca și

cum nu s-ar mai fi săturat de ea, ca și cum ar fi vrut s-o inhaleze, s-o consume toată.

— Liberty, lasă-mă să stau cu tine...

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de a și le putea opri și, în clipa când le rosti, vorbi și ea, spunând:

— Vino în casă... nu vrei să intri puțin...?

Luke se retrase, șocat că nu se putuse stăpâni să i-o ceară și fascinat să vadă că și ea dorea același lucru. O privi în ochi. Păreau incolori în întuneric, și atât de frumoși...

Mult timp, nu făcură decât să se privească. Luke știa că, dacă-l chema din nou, n-ar mai fi putut să refuze. Sub privirea lui, Lib trase adânc aer în piept.

— Nu.

Din nou, vorbită amândoi în același timp, apoi izbucniră în râs.

— Cred... încep Luke.

— Mai bine să așteptăm... adăugă și Lib.

— Nu vreau să aștept... murmură el.

— Nici eu nu vreau, spuse ea, închizând ochii.

— Dar așa ar trebui, adăugă Luke, sărutând-o.

— Nu mă prea pricep să fac ce trebuie. Deci, poate ar fi cazul să...

Luke îi cuprinse fața în palme, acoperindu-i buzele cu degetele mari.

— Te doresc, spuse el simplu. Dar vreau s-o facem așa cum se cuvine. Te rog, nu îngreuna și mai mult situația.

Ochii lui negri erau atât de serioși, chipul atât de neînduplecat, încât Lib nu putu decât să dea din cap afirmativ.

Atunci, Luke o sărută ușor, abia atingându-i buzele cu ale lui.

— Noapte bună, îi șopti el. Ne vedem mâine.

Îi dădu drumul, făcând un pas înapoi, dar Lib nu se clinti.

— Intră încasă Lib, îi spuse el. Și încuie ușa după tine fiindcă, așa să-mi ajute Dumnezeu, om sunt

și eu.

În tăcere, Lib deschise ușa și intră în antreu.

— Nu încui niciodată ușa, spuse ea prin plasa pentru țânțari. Noapte bună, Luke.

Capitolul 8

— Luke!

Luke se opri patinând pe pietrișul din fața magazinului se scule și unelte, aproape scăpând punga din mână. Se uită cu jind către camioneta parcată vizavi, apoi se întoarse spre sora lui.

— Grăbit mai ești, zâmbi Brenda. Ai câteva secunde și pentru mine?

Luke încercă să nu se uite la ceas.

— Una sau două, spuse el, ridicând mai sus punga de hârtie. Ce este?

— Tu să-mi spui, replică Brenda. Se zvonește că în fiecare seară din săptămânâna ai dus-o pe Lib Jones la câte un alt restaurant. Știu sigur că n-am mai

trecut pe la birou – sau, cel puțin, nu cu regularitate – timp de trei săptămâni. Iar iscoadele mele au raportat că v-au văzut dansând împreună la stațiune. Dans *leeent...*

Îi zâmbi suav fratelui ei.

— Deci, ia spune-mi, încă mai susții că tu și domnișoara Jones sunteți numai prieteni?

Lib privea în jurul Străzii Principale, ca și cum ar fi urmărit traficul răzleț din centrul orașului. Ochii, însă, îi erau tulburi și visători, iar micul zâmbet de pe buzele lui îi spunea Brendei că temporar se transportase în altă parte. Era gata să parieze că pe-acolo pe undeva se afla și Lib Jones.

— Alo! exclamă Brenda.

Luke o privi din nou, surprins, parcă neștiind unde segăsea.

— Scuză-mă, spuse el. M-ai întrebat ceva?

— N-ai auzit niciun *cuvânt* din tot ce-am spus, răspunse Brenda, încrucișându-și brațele pe piept. Ești îndrăgostit de fata asta, nu? Dumnezeu mare, în

sfârșit s-a întâmplat! Te-a pocnit și pe tine!

Din obișnuință, Luke vru să protesteze, dar se opri. Ceea ce simțea pentru Liberty, ca și planurile lor de viitor, o priveau și pe Brenda. Avea să obțină o cumnată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt nebun după ea, spuse el.

Doamne, îl speria de moarte s-o recunoască! Totuși, trase adânc aer în piept și continuă.

— Ea e aleasa mea, spuse el simplu.

Brenda râse, dar ochii i se umpluseră de lacrimi. Își îmbrățișă strâns fratele.

— Eram atât de îngrijorată pentru tine, spuse ea. Atâta timp, n-ai putut să te gândești decât la bani, la rapoarte financiare și al răscumpărarea pământurilor ăloră afurisite.

Îl strânse și mai tare.

— Oi fi având tu o mulțime de bani, puștiule, dar abia acum ești cu adevărat bogat.

* * *

În aerul nopții se simțea miros de toamnă.

A doua zi, Luke avea întâlnire cu oamenii de afaceri interesați să-i cumpere rețeaua de magazine video. Stabiliseră să se vadă dimineața în Boston, iar Luke plănuia să plece devreme, înainte de șase, ca să ajungă în oraș din timp.

Tăcut, o conducea pe Lib pe cărare, spre verandă, iar ea își dădea seama că gândurile lui erau deja la Boston. A doua zi, totul avea să se schimbe.

Lib se cutremură ușor, iar Luke se așează împreună cu ea pe balansoarul din verandă, pe care-l instalaseră în weekendul dinainte.

— Ți-e frig? întrebă el, cuprinzând-o strâns cu brațul pe după umeri.

Lib își rezemă capul de umărul lui cald.

— Nu, mi-e frică doar, spuse ea. Vara e pe sfârșite și... se schimbă prea multe lucruri. Nu-mi vine să cred că mâine trebuie să te întorci la birou.

— Mă așteaptă câteva zile destul de intense, fu

Luke de acord, până închei tranzacția asta. Dar pe urmă, după ce-mi răscumpăr pământul, programul o să mi se mai ușureze, și te pot ajuta să-ți termini casa...

Deodată, Lib se îndreaptă de spate, întorcând capul ca să-l privească.

— Glumești, nu-i așa?

Luke o privi lung, cu sprâncenele arcuite ușor de surprindere.

— Nu.

— Dar extinderile stațiunii? Nu plănuiați, tu și Ken Avery, să construiți vile pe lotul pe care i l-ai vândut lui – terenul pe care-l vei răscumpăra?

— A, da... Dar partea mea din muncă s-a terminat. Acum totul depinde de constructori...

— Doar nu crezi că Avery va merge mai departe cu planurile, după ce tu îți răscumperi pământul.

— De ce nu? Locul e perfect, și sunt pregătit să-i concesionez terenul...

— Și crezi că Avery va construi niște clădiri permanente pe un teren *concesionat* de la tine, când ar putea să cumpere acrii din spate ai lui Hodgekin, sau poate chiar pășunea de sus a lui White? Acolo e chiar foarte frumos, și pariez că Lance White îi va oferi un târg avantajos – cel puțin, mai avantajos decât orice concesionare pe care ar putea-o încheia cu tine.

Luke se încruntă.

— Dar am prospectat locul, spuse el. Iar arhitectul a proiectat deja cabanele care se vor integra în peisaj. Muncitorii trebuie să înceapă săparea fundațiilor la sfârșitul lunii septembrie. Dacă arhitectul trebuie să ia totul de la început, pentru un alt loc, proiectul s-ar amâna până în primăvara viitoare.

— Pentru Avery, așa ceva nu va fi prea grav, replică Lib. Va sta pe milionul ăla pe care tocmai îl va fi primit de la tine. Muncitorii vor avea de suferit – oamenii pe care i-ai pregătit ca să construiască vilele. Vor fi concediați încă înainte de a începe munca. Dacă vrei ca proiectul să meargă înainte, dacă vrei ca

Avery să-ți ia pământul în locație de gestiune, dacă vrei ca oamenii ăia să rămână angajați, trebuie să intervii personal ca să pui lucrurile pe roate.

Luke se ridică, iar mișcarea lui neașteptată făcu balansoarul să se încline. Lib își rezemă picioarele de podea, în timp ce Luke se rezema de balustradă. Rămase acolo, privind spre cerul înstelat.

— Consideri că nu ar trebui să răscumpăr pământul, spuse el, întorc cusatele.

— Ți-am spus care e părerea mea, răspunse încet Lib. Cred că ești deja proprietarul acelor terenuri, pentru că deții o parte în cadrul corporației.

Luke se întoarse spre ea, cu chipul ascuns în umbră.

— Nu știu ce să spun ca să te fac să înțelegi ce simt...

— Știu ce simți, spuse Lib, ridicându-se și venind lângă el. Crede-mă că te înțeleg. Numai că, întâmplător, nu sunt de acord cu tine. Consider că ești în continuare proprietarul pământului și cred că e o

parte foarte valoroasă a stațiunii – mai valoroasă decât dacă s-ar desprinde de Gate's Mountain Inn.

Luke privi din nou în întuneric, iar Lib se întreabă dacă auzise ce-i spusese.

— Trebuie să plec, spuse el pe neașteptate. S-a făcut târziu.

O sărută ușor, distrat, apoi coborî treptele.

Lib ar fi vrut să-l cheme, să-l roage să se întoarcă, dar Luke n-o mai privi, nici măcar nu-i făcu cu mâna, până când îl înghiți întunericul.

Lib se înfioră, mai mult din cauza răcelii cu care se despărțise de ea Luke, decât dintr-a frigului nopții.

* * *

Luke nu putea dormi.

Nu era îngrijorat din cauza vânzării magazinelor video. Desigur, exista și riscul de a nu reuși. Dar Luke nu era genul care să-și facă griji fără

motiv.

Dar nu putea înceta să se gândească la Liberty.

Lib era viitorul lui, iar acel viitor arăta al dracului de apetisant.

Numai dacă nu cumva strica el totul...

Îi datora scuze. Și fusese un prost pentru că plecase fără să i le prezinte. La fel de prost era și dacă pleca la Boston fără să mai treacă pe la ea, fără să-și ia rămas-bun.

Se ridică pe neașteptate, uitându-se la ceas. Era patru și un sfert. Se dădu jos din pat și intră repede în baie, unde dădu drumul la duș.

Dacă se grăbea, putea să mai ajungă la timp...

* * *

Ușa din față a casei lui Lib scârțâi, când Luke o deschise. Casa era cufundată în liniște și întuneric. Închise ușa în urma lui și urcă scara din față.

În dormitorul lui Lib, jaluzelele nu fuseseră

trase, lăsând să intre lumina palidă a lunii. Ușa era deschisă.

Luke se opri tăcut în ușă ascultând respirația regulată a lui Lib, privind-o cum dormea.

Purta... Domne, purta un tricou bărbătesc alb de bumbac și o pereche de chiloți albi foarte sumari. Luke înghiți în sec. Văzuse destulă lenjerie femeiască la viața lui, dar nicio piesă, oricât de scumpă sau fantezistă, nu-l excitase atât de tare ca ținuta de noapte improvizată a lui Lib.

Luke se apropie de pat, privind-o. Genele ei păreau lungi de un kilometru. Gura-i arăta atât de gingașă și umedă, atât de ispititoare...

Simțind că autocontrolul era pe cale să-l părăsească, se retrase spre ușă. Dar nu făcuse doi pași, când Lib se mișcă, întorcându-se pe spate și privindu-l cu ochi somnoroși.

— Luke?

Vocea îi era îngroșată de somn.

— Ce oră e? întrebă ea, întorcându-se să

privească spre deșteptător.

Era cinci fără douăzeci. Luke stătea în mijlocul camerei ei, îmbrăcat la patru ace, într-un costum negru, croit în talie. În locul tradiționalei cămăși albe, purta o cămașă neagră, iar cravata era tot neagră. Efectul era scandalos de apetisnat, accentuându-i atracția.

— Ai venit să-ți iei rămas-bun, spuse ea, ghicindu-i intenția. Mă bucur.

Îi zâmbi nostalgic.

— N-am apucat să-ți urez succes aseară. Așa că... Succes!

Lui Luke i se uscaseră gura și nu-și amintea niciunul dintre toate lucrurile pe care intenționase să i le spună. Să-și prezinte scuzele! se gândi el dintr-odată. Așa era. Venise să se scuze.

— Lib, îmi pare rău pentru aseară...

Deși știa că n-ar fi trebuit s-o facă, se așeză pe pat, lângă ea. Salteaua se lăsă sub greutatea lui, cu arcurile gemând.

— Voiam să știi că n-am nicio obiecție dacă nu suntem de aceeași părere în legătură cu răscumpărarea pământului.

Își privi mâinile, strâns încleștate în poală.

— Și mai voiam să știi cât de important e pentru mine să răscumpăr toate pământurile astea. Timp de cinci ani, n-am avut niciun alt scop înviță. Când le-am vândut, am jurat în sinea mea să obțin cumva banii și să le iau înapoi. Trebuie s-o fac.

Ridică privirea spre ea și, câteva secunde, uită totul, pierdut în frumoasa culoare violetă a ochilor ei.

— Știu, spuse ea încet. Voiam doar să fiu sigură că te-ai gândit bine, înțelegi, analizând problema nu numai din punct de vedere emoțional.

Îi zâmbi pe neașteptate, scurt și luminos, ca o rază de soare.

— Dom'le, că bine mai miroși! Și costumul ăsta...

Îl măsură cu privirea, apoi făcu gestul cu degetul mare în sus.

— Îmi place! Arăți extraordinar...

— Și tu.

Căldura din ochii lui întunecoși era
inconfundabilă.

— Și mie îmi place costumația ta.

Aplecându-se înainte, Luke o sărută lene.

— Îți stă nemaipomenit de bine...

O sărută din nou, iar Lib ridică brațele
cuprinzându-l pe după gât. Îl trase pe pat, peste ea, în
timp ce Luke continua s-o sărute, profund, pasional,
făcând s-o străbată fulgere de dorință.

— Domne, Lib... murmură el.

Respirând greu, o privi pe femeia din brațele
lui. Ochii ei erau tulburați de dorință, și o sărută încă o
dată.

— Lib, vreau... Putem să...?

— Da, spuse ea, zâmbindu-i. Categorie, da.

Luke plănuise s-o invite pe Lib la restaurant în
seara zilei când își răscumpăra pământurile. Plănuise
ca în aceeași seară s-o ceară de soție. Dacă totul

mergea conform planului, ea avea să accepte, iar apoi urma s-o aducă acasă... Așa își imaginase că aveau să facă ei dragoste pentru prima oară. N-ar fi trebuit să se întâmple ca acum, dar lui Luke nu-i mai păsa. O dorea – nu, era mai mult decât dorință... Era necesitate. Avea nevoie de ea. Doamne, o iubea atât de mult...!

Își scoase sacoul, întorcându-i mânecile pe dos de-atâta grabă. O sărută pe Lib din nou, dornic să-i simtă gustul, în timp ce-și desfăcea cravata.

Senzația mâinilor ei pe piele era sfâșietor de senzuală. Lib îl săruta și ea, cu gura caldă și umedă, pe gât. Acum, nimic nu-i mai putea opri...

Dar, Doamne...! Poate că *trebuia* să se oprească!

— Lib, nu am prezervativ... spuse el, cu glas răgușit.

Degetele ei tocmai îi găsiseră catarama curelei și i-o desfăceau cu repeziciune.

— Am eu, șopti ea. În poșetă.

Îl privi zâmbind. Era cel mai dulce și mai sexy

zâmbet pe care-l văzuse vreodată, și aproape că-i tăie respirația.

Lib închise ochii în timp ce Luke o săruta, gâfâind sub efectul plăcerii care o străbătea la atingerea lui. Era atât de firesc să facă dragoste cu el, atât de normal... Desigur, așteptaseră – dar ce anume? Așteptaseră acest moment – momentul ideal, momentul *perfect*.

Mâinile lui îi ridicară tricoul, iar Lib îl ajută să i-l scoată peste cap.

— O, Lib... murmură Luke.

Glasul îi era întretăiat, iar Liberty deschise ochii, privindu-l.

— Ești frumoasă, șopti el, atingând-o cu privire – apoi, ușor, aproape reverențios, și cu mâinile. Nu știi câte nopți am pierdut, neputând dormi, numai la gândul că făceam dragoste cu tine...

Lib fu nevoită să râdă.

— Ba cred că știi, spuse ea. Nu ești singurul care a pierdut nopțile, să știi. Toate nopțile astea de

vară... când știam că ești doar la câțiva pași mai încolo... Zăceam ici, cu ventilatorul dat la maximum, închipuindu-mi că mă sărutai peste tot...

Căldura din ochii lui Luke se înteeți și mai mult.

— Peste tot... repetă el. De pildă... aici?

Își coborî gura pe sânul ei, atingându-i ușor sfârcul cu buzele și limba.

— O, da... șopti Lib.

Dar Luke nu se grăbea. Îi sărută încet și celălalt sân, apoi porni în jos, coborând până la ombilic. Degetele lui Lib i se înfîpseră adânc în păr, în timp ce el îi săruta și explora cu limba zona sensibilă a abdomenului.

— Luke, *te rog*... gâfâi ea.

Luke ridică privirea, cu un zâmbet feroce pe fața lui chipeșă. Părul îi era o învâlmășeală de valuri negre, iar ochii-i scânteiau arzător.

— Credeam că vrei să te sărut peste tot, spuse el.

Respira la fel de greu ca ea. În timp ce-i

susținea privirea, o sărută sub ombilic.

— Vrei să mă opresc?

— Vreau să faci dragoste cu mine... îngăimă

Lib.

Luke zâmbi.

— Credeam că asta făceam.

O sărută cu putere pe gură în timp ce se potrivea deasupra, iar Lib icni când, o, îl simți înăuntru, umplând-o complet, incredibil, perfect.

Eternitatea începea în acel moment. Acea împreunare era o unire a sufletelor, o fuzionare a trupurilor, precum și a inimilor.

Liberty era în extaz.

Nimic nu putea fi mai minunat. Luke era *al ei* – până la sfârșitul timpului.

* * *

Biiip, biiip.

Sunetul unui claxon de mașină străbătu tăcerea

dinaintea zorilor, și amândoi înțepeniră. Lib înălță capul, privind îi ochii căprui ai lui Luke.

Biiip. Biiiiiip.

— Mașina mea, spuse Luke.

Era aproape cinci și jumătate, iar limuzina sosise, gata să-l ducă la micul aeroport local. Luke închise ochii, înjurând încet.

— Lib, nu vreau să plec. Am să-i spun șoferului că n-am nevoie de el azi.

Lib se ridică în capul oaselor, cu o expresie surprinsă.

— Luke, nu poți vorbi serios.

— Iubito, răspunse el, rezemându-se în coate, vorbesc cât se poate de serios.

— Trei săptămâni ai așteptat întâlnirea asta.

— Am așteptat mai mult decât atât ca să fac dragoste cu tine, replică Luke, strângând-o la piept. Iar acum, că am făcut-o, nu pot să plec de-aici așa, hodoronc-tronc.

Claxonul limuzinei se auzi din nou.

— Luke, te rog, insistă ea, smulgându-se din brațele lui.

Se așează lângă el, pe pat, și-i dădu părul la o parte din față.

— Dacă nu te duci la întâlnirea de la Boston, s-ar putea să pierzi afacerea. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

— Dracu' s-o ia de afacere! ripostă Luke, sărutând-o.

Lib închise ochii. Ar fi fost atât de ușor să cedeze...

Dar ar fi fost o greșeală.

— Nici nu mă gândesc să te las să rămâi, spuse ea, desprinzându-se din brațele lui. Dumnezeu, Luke, mi-ai explicat cât de important e pământul acela pentru tine! Nici nu mă gândesc să-ți pui în pericol planul de a ți-l răscumpăra.

— Dracu' să-l ia și de pământ.

Lib, însă, îl opri.

— Nu vorbești serios și-o știi foarte bine, spuse

ea, cu ochii violeți serioși. Du-te la Boston, iar când te întorci, ai să mă găsești aici.

Îi văzu incertitudinea din ochi și se dădu jos din pat, adunându-i hainele împrăștiate pe jos.

— Poate ar fi bine să faci un duș, spuse ea. Am să iau pe mine un halat și mă duc să-i spun șoferului că vii imediat și...

— Nu, o întrerupse Luke.

Se ridică și intră în baie, dar nu deschise dușul. Când se întoarse, își luă pe el chiloții și pantalonii.

— Dacă mă duc, vreau să păstrez mirosul tău pe trup. Am să fac duș diseară. Când mă întorc.

Lib îi dădu cămașa, zâmbindu-i.

— La ce oră aterizează avionul?

— La cinci și jumătate, răspunse Luke, în timp ce-și lua cămașa pe el; clătină din cap, cu un râs amărât. Nu-mi vine să cred că stai în fața mea goală, iar eu *plec*.

O cuprinse în brațe și o sărută, plimbându-și mâinile peste spatele ei gol. Râzând, Lib încercă să-l

încheie la cămașă.

— Așa, o să dureze mai mult, spuse ea. Riști ca șoferul să plece.

— N-o să plece. A venit cu un sfert de oră mai devreme. Va sta aici ca întotdeauna, bânduă-și cafeaua și mâncând o gogoșă, în timp ce mă așteaptă.

Doamne, frumoasă mai era! Și nu se jena deloc să stea goală în fața lui, când Luke aproape se îmbrăcase. Nu mai putu rezista, iar degetele lui îi găsiră locul cald și umed dintre coapse.

— Mai vreau, șopti el senzual.

Își simți trupul reacționând, întărindu-se, ca și cum ar fi fost un adolescent. Lib se frecă de el, făcându-l să geamă.

— Liberty, așa cum vrei să plec?

Îl sărută. Gura ei avea gustul paradisului.

— Dacă avionul aterizează la cinci și jumătate, îi spuse ea, ne vedem la șase.

Îi zâmbi, în timp ce se desprindea cu blândețe din mâinile lui.

— Atunci, vom putea sărbători vânzarea magazinelor tale video.

Luke tăcu, în timp ce o privea cum mergea prin cameră și-și lua pe ea un halat de mătase gri-argintiu, de modă veche. O acoperea complet, dar stătea strâns pe trup în toate locurile esențiale, făcând-o să arate, dacă era posibil, și mai sexy. Lib reveni, aducându-i cravata.

— Hai să luăm diseară cina în orș spuse el, în timp ce și-o lega la gât.

La naiba, avea să rămână în erecție toată ziua? Ciudat, crezuse că dacă făcea dragoste cu Lib, urma să i se mai risipească tensiunea. Și când colo, era și mai rău.

— La pizzerie sau la han? întrebă ea, potrivindu-i nodul de la cravată.

— La han. Hai să ne îmbrăcăm elegant. Vreau să fie o ocazie deosebită.

Și ce dacă era cu câteva săptămâni mai devreme? Avea s-o ceară în căsătorie în aceeași seară.

— Vrei să rezerv o masă pentru cină? întrebă Lib, în timp ce-l conducea în jos pe scară; zâmbetul ei deveni răutăcios de-a dreptul. La zece, să zicem?

Privirile li se întâlneau, iar Luke zâmbi și el.

— Sună aproape perfect.

Capitolul 9

La cinci și jumătate, în timp ce Lib își aplica ultimele tușe de machiaj, sună telefonul. Puse la loc capacul rujului și răspunse după al doilea apel.

— Alo?

— Lib, n-ai să mă crezi, dar sunt tot în Boston.

Era Luke și nu suna deloc fericit.

Lib se așează încet pe pat.

— Ce-i în neregulă? întrebă ea cu voce scăzută.

Luke râse, dar fără veselie.

— Ce nu-i în neregulă? replică el. Am negociat de la nouă și jumătate, și încă n-am idee ce vor oamenii ăștia. Dacă aș ști, aș fi mai mult decât dispus

să cedeze – fie și numai ca să scap dracului de-aici.

Lib își privi imaginea reflectată în oglinda măsuței de toaletă a lui Harriet. Purta rochia neagră – cea pe care o folosisese ca figurantă în secvențele de petrecere, și-i plăcuse atât de mult lui Luke. Pielea neagră a escarpenilor cu tocuri înalte lucea în lumina soarelui de după-amiază târzie.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Și mie, răspunse Luke.

Tăcu un moment, apoi continuă:

— Doamne, nici nu știi cât aș vrea să fiu acasă acum!

Lib zâmbi.

— Ba știu.

Îl auzi trăgând adânc aer în piept și expirându-l încet.

— La naiba, murmură el, obosit și descurajat.

— Mi-a plăcut ce-am făcut azi-dimineață, spuse încet Lib.

Luke nu răspunse nimic un timp, dar Lib

aproape că putu simți energia electrică neașteptată trosnind brusc prin firele telefonice.

— Mda, spuse el cu glas răgușit, senzual. Și mie.

— Mă bucur că am așteptat, continuă Lib, dar mă bucur și că am încetat să mai așteptăm.

— Ar trebui să te sărut. Și ar mai trebui să te dezbrac, nu să mă pregătesc pentru încă o afurisită de întâlnire.

— Îmi place să te simt în mine. Și când ne mișcăm... ohhh...!

Luke gemu.

— Doamne! Încerci să mă omori?

— Și gura ta, continuă Lib. Felul cum m-ai sărutat... Mă tot gândesc că te sărut...

„... peste tot”. Nu rostise cuvintele. Nu era nevoie. Dar imaginea pe care o inspirau era chinuitor de delicioasă.

— Mă torturezi, spuse el.

Lib râse.

— Consider-o o anticipare. Sau un stimulent ca să închei tranzacția și să te întorci acasă cât mai repede.

Luke oftă.

— Aș vrea și eu. Marea porcărie e că nu sunt sigur *când* mă voi întoarce acasă. Pentru diseară avem programată o cină de afaceri, iar Rich se așteaptă să se prelungească până după miezul nopții. Dacă ai nevoie de mine, am o cameră rezervată la Adam's Mark Hotel.

— Am nevoie de tine, răspunse Lib cu voce senzuală, dar pot să aștept.

* * *

Richard Lowell se încruntă la Luke peste masa cu micul dejun.

— Nu poți vorbi serios.

Luke își împinse omleta consumată pe jumătate, privind-o cu dezgust.

— Nu mai țin minte când am fost ultima dată atât de serios, spuse el, luând o sorbitură prelungă din cafeaua care începea să se răcească.

— Șunca ți-o mănânci? întrebă Rich cu speranță.

Luke îi făcu semn că putea s-o ia el, iar avocatul nu se lăsă rugat.

— Nu mănânci destul, remarcă el, privindu-l pentru prima oară cu atenție.

Arăta ca toți dracii. Prăbușit în scaun, cu cafeaua neagră în gfață, Luke semăna mai mult cu un refugiat decât cu un om care negocia vânzarea unor foarte sănătoase magazine video dintr-o zonă a Noii Anglii neafectat de recesiunea economică. Sub ochi avea cearcăne negre, semn că dormise foarte puțin în timpul celor trei zile de tocmeli. Chipul îi era brăzdat de oboseală, și-și apăsa podul unei palme pe frunte, ca și cum l-ar fi chinuit durerea de cap.

— Dacă pleci acum, spuse Rich, arătând spre el cu o felie de șuncă, poți să-ți iei adio de la tranzacția

asta.

— N-au de gând să cumpere, declară sec Luke.
Ne pierdem vremea de pomană.

— Mai acordă-le douăzeci și patru de ore, îi recomandă Rich, privindu-i omleta aproape neatinsă.
Vrei să-ți comand altceva de mâncare?

Luke clătimnă din cap. Se uitase deja. Nu aveau pe listă Liberty Jones.

* * *

Brenda răspunse la al șaselea apel al telefonului, cu răsuflarea tăiată.

— Mda, aici sunt, aici sunt, spuse ea. Eram afară, în grădină.

— Brenda.

— Luke! Ai încheiat afacerea?

Luke închise ochii.

— Nu. A picat.

— Îmi pare rău, îl consolă Brenda. Pot să te

ajut cu ceva?

— N-ai cumva să-mi împrumuți nouăzeci de mii de dolari?

— Aș vrea eu...

— La naiba, Brenda, eram atât de aproape! spuse el, apoi trase aer în piept, adânc, încercând să se calmeze. Ce șanse am să vând sau pizzeria, sau magazinul de schi, până vineri?

Brenda nu-și putu stăpâni un râs sceptic.

— E bună, nu? comentă Luke.

— Nu mi se pare tocmai realist să-mi acorzi șase zile lucrătoare ca să vând o proprietate imobiliară.

— Mda, știu. Dar fă o încercare, bine? Și poți să-mi mai faci un serviciu? Poți să treci pe la Lib și să-i transmiți un mesaj din partea mea? Am tot sunat-o, dar nu răspunde. Probabil lucrează afară, și n-are robot la telefon. Înțelegi, n-am să ajung acasă până miercuri, cel mai devreme. Rich a aflat despre doi tipi din Texas pe care s-ar putea să-i intereseze

magazinele video. Spune-i lui Lib c-am s-o sun
imediat ce știu unde voi sta. Și mai spune-i...

— Da? îl îndemnă Brenda.

Luke se ridică, punând telefonul la loc pe
noptieră. Privi pe fereastră, spre panorama orașului
Boston.

— Mai spune-i lui Lib...

Ce? Că suferea de dorul ei? Că-l ardea dorința?
Că o dorea mai mult decât dorise oricare altă femeie
din lume?

Sau, poate, că o iubea?

Nu, încă nu-i spusese aceste cuvinte, și voia ca
Lib să le audă direct de la el, personal.

— Spune-i că, dacă avem un dram de noroc, o
să ne vedem miercuri.

* * *

Lib aproape terminase de vopsit brâul casei,
când văzu norul de praf care anunța sosirea unei

mașini pe Forest Road.

Luke, își spuse ea cu un val de emoție care se transformă rapid în dezamăgire când își dădu seama că mașina respectivă era un microbuz sportiv, nu o limuzină de aeroport.

Sub privirea ei, microbuzul intră pe alee. Motorul se opri, iar tăcerea neașteptată mai fu întreruptă doar de țăcănelile metalului care se răcea. Apoi, portiera din față se deschise și coborî Brenda Fulton.

Sora lui Luke purta pantaloni croiți de comandă și un sacou din aceeași garnitură, cu o bluză albă apretată pe dedesubt. Își puse mâna streășină la ochi, privind spre scara unde stătea cocoțată Lib.

— Bună! o salută ea.

Lib coborî, ținând într-o mână găleata cu vopsea și bidineaua.

— Bună, răspunse ea când ajunse jos.

Puse găleata pe iarbă și-și șterse de blugii tăiați mâinile mânjite de vopsea.

— Ce surpriză!

— Mi-a telefonat Luke, spuse Brenda, observând unda de speranță care apăruse în ochii lui Lib.

— Vine spre casă? întrebă aceasta nerăbdătoare.

Brenda făcu o mutră abătută.

— Regret, scumpo, spuse ea cu compasiune. M-a rugat să-ți spun că se duce în Texas.

— Tocmai în *Texas*?!?...

Lib nu-și putu stăpâni un râs deznădăjduit.

— O, bietul Luke...

— Nu-i face plăcere să călătorească, încuviință Brenda. Spune că n-o să se întoarcă până miercuri – în cel mai bun caz.

Miercuri? Era duminică – încă trei zile fără el... Lib oftă.

— Poți săvii până-n casă? o invită ea pe Brenda, urcând treptele verandei proaspăt vopsite. Aș bea un pahar de limonadă – vrei și tu unul?

— Excelent, răspunse Brenda.

Lib îi ținu deschisă ușa cu plasă, iar Brenda o urmă înăuntru.

— Dumnezeule, da' știu c-ai muncit ceva! constată ea, uitându-se în jur.

Podelele fuseseră lăcuite recent. Pereții erau proaspăt zugrăviți, iar lemnăria din jurul ușilor și al ferestrelor lucea. Brenda aruncă o privire în living. Pereții fuseseră tapetați cu un model floral plăcut, de la brâu în jos, și zugrăviți într-un alburii blând deasupra. Grasswandul care ducea în sufragerie fusese reparat, iar frumoasa lemnărie de stejar era restaurată.

— Poți să te uiți dacă vrei, îi strigă Lib din bucătărie, iar Brenda trecu din living în sufragerie.

Lib înlocuise teracota spartă care orna șemineul și lustruise lambriurile victoriene de pe pereți. Bovindourile mari lăsau să intre un belșug de lumină, iar soarele făcea lemnul să strălucească.

O ușă batantă ducea în cămară. Un perete era

acoperit cu dulapuri, iar lângă chiuveta de ceramică mare, cu instalații lucitoare, se întindea o plată groasă de marmură albă.

Printr-o altă ușă batantă, Brenda ajunse în bucătărie – și ce mai bucătărie!

Încăperea era enormă, cu o grindă uriașă străbătând tavanul prin mijloc. Un perete întreg era din cărămidă netencuită, cu un cuptor imens construit în mijloc. Restul bucătăriei era modern, având în centru o masă de lucru. Toate dulapurile erau noi, albe și lustruite, cu furnituri sclipitoare.

Lib stătea în dreptul bufetului de lângă frigider, turnând limonadă în două pahare. Îi oferi unul Brendei.

— Extraordinar! o laudă Brenda, arătând în jur.

— Mda, zâmbi Lib. Sunt aproape gata să aduc înapoi mobila.

Brenda o privea cu o expresie ciudată pe față.

— Câte dormitoare are casa asta? întrebă ea.

— Cinci. Șase, dacă pui la socoteală și camera

de jos.

— Și băi?

— Două sus, și una de serviciu aici. De ce?

— Cunosc niște oameni care caută o casă de vacanță. Vor să fie gata ca să se instaleze în ea de Thanksgiving, dar întâmplător vor să plătească în cash, așa că, dacă o găsesc, probabil ar fi de acord să achite avansul în următoarele câteva zile.

Lib clătină din cap.

— Nu, spuse ea. N-o vând.

— Probabil că ai obține două sute cincizeci de mii, continuă Brenda. Ți-ar ajunge ca să-i plătești datoria lui Luke și să-i mai dai un beneficiu destul de mare pentru investiție vea să-și poată răscumpăra pământul de la Ken Avery.

Lib tăcea.

— N-ai nevoie de două case, spuse Brenda. Dacă ai să te măriți cu Luke...

— Cine-a spus c-o să ne căsătorim? o întrerupse Lib, râzând.

— Știu c-o să te ceară, răspunse Brenda.

Îi zâmbi, cu ochii ei negri atât de asemănători cu ai fratelui ei plini de căldură.

— E doar o problemă de timp.

Lib se întoarse, privind afară pe fereastra bucătăriei. Vedea curtea din spate și cărarea care ducea la eleșteu. Dincolo de ea, panta colinei era împădurită dens, iar în depărtare se înălțau munții.

Ar fi făcut orice ca să-l ajute pe Luke, dar... să-și vândă casa? Și totuși, cuvintele Brendei aveau sens. Cu siguranță, nu aveau nevoie de două case. *Dacă* aveau să se căsătorească...

— Regret că te presez, spuse Brenda, dar după-amiază am o întâlnire cu oamenii aceia. Vor să vadă o casă din Chester. Nu-i la fel de frumoasă ca asta, dar...

Lib continua să se uite afară.

— Luke ce-a spus?

— Luke?

Se întoarse spre Brenda.

— Despre ideea ca eu să vând casa asta.

Brenda călțină din cap.

— Luke nu știe. Nici mie nu mi-a venit ideea decât când am văzut ceât de extraordinar ai renovat-o.

— Vreau să discut cu el, spuse Lib. A lăsat numărul de telefon?

— Nu, nu era sigur unde avea să stea, nici măcar când va ajunge acolo.

Lib tăcu. Iubea casa aceea. Cum ar fi putut s-o vândă? O decizie atât de importantă avea nevoie de gândire și discuții amănunțite. Cum putea să ia pe loc o asemenea hotărâre?

— Ce-ar fi să-i aduc pe oamenii aceia pe-aici? propuse Brenda. Pot arunca o privire. Și, dacă-i interesează...

— În regulă, acceptă Lib. Dar dacă primești vreo veste de la Luke, spune-i că trebuie să discut cu el.

* * *

Luke stătea lângă telefonul public din aeroport, rugându-se ca Lib să audă. Când sună pentru a opta oară, Richard Lowell îl bătu pe umăr.

Luke îl privi.

— Trebuie să mergem, spuse Rich. Altfel, pierdem avionul de legătură.

Luke închise telefonul, dar nu-l urmă pe Rich. În schimb, își rezemă capul de peretele cabinei. Se întreba unde era Lib, ce făcea. Se întreba de ce naiba stătea el în aeroportul din Atlanta, epuizat, gata să se urce în avionul de Corpus Christi, Texas, când nu voia decât să se întoarcă în Sterling. Înapoi, la zâmbetul dulce și brațele iubitoare ale lui Liberty...

— E-n regulă, Luke?

Deschizând ochii, văzu chipul îngrijorat al lui Rich.

— Haide, amice, îl chemă avocatul. Au anunțat cursa noastră. Putem să ne urcăm în avion.

Luke clătină din cap.

— Nu, Rich, spuse el, îndreptându-se de spate.
Nu, e prea improbabil. Eu mă duc acasă.

— Și afacerea noastră...? întrebă surprins Rich,
urmându-l în afara zonei de filtru.

— Dă-n mă-sa de afacere.

— Și pământul tău?

Luke se așeză la coada unei case de bilete,
zâmbindu-i lui Richard Lowell:

— Lib consideră că, având o parte în
corporație, încă mai sunt proprietarul pământului,
spuse el. Iar *eu* consider că pot s-o duc pe fata asta
într-o lună de miere extraordinară cu cele nouă sute de
mii de dolari pe care le am în condul din bancă.

Coadă înaintă, lăsându-l pe Rich singur.

— *Lună de miere?* repetă el, grăbindu-se să-l
urmeze pe Luke. Ai spus cumva *lună de miere?*

* * *

— Au oferit două șaizeci.

Lib o privi pe Brenda cu ochi mari.

— Pur și simplu s-ar *îndrăgostit* de ea, continuă Brenda. Nu știi de câte ori a comentat Bess Wiltshire în legătură cu modelul bucătăriei. Și când au văzut și iazul de pe pășunea din spate... îți spun eu, o *adoră*!

Două sute șaiszeci de mii de dolari. Era cu mult mai mult decât crezuse Luke că Lib putea obține pentru fermă, când se oferise prima oară să-i împrumute banii.

Cum ar fi putut să refuze?

Trase adânc aer în piept.

— Hai s-o facem, spuse ea. Dar trebuie să-mi plătească în mână, până vineri, cincisprezece.

Se îndrăgostiseră de casa ei. Lib o iubea și ea.

Dar mai mult îl iubea pe Luke.

* * *

Luke o prinse pe stewardesă de braț.

— Ce este? întrebă el. De ce nu decolăm?

Femeia îi zâmbi.

— Probleme meteorologice, spuse ea pe un ton de scuză. Plouă atât de tare, iar pistelesunt inundate.

Luke se uită la ceas. Avionul avea deja cincisprezece minute întârziere.

— Cât ne mai țin aici? întrebă Rich.

— Nu știu, domnule.

— Pot da și eu un telefon? se interesează Luke.

— Îmi pare rău, în acest avion nu avem telefoane, răspunse stewardesa.

Luke încercă să-și stăpânească nerăbdarea, Nu era vina ei că nu puteau să decoleze. Dacă se răsteara ea, n-ar fi reușit decât să se enerveze și mai tare.

— Ne puteți aduce două sucuri? întrebă Rich.

— Și o aspirină? adăugă Luke. Sau chiar două.

* * *

Lib îi privea pe prietenii Brendei cum îi încărcau patul în camion. Asta era. Cu excepția

așternutului și a valizei, ultimele ei lucruri părăsiseră casa.

— Ești sigură că nu vrei să stai cu mine la noapte? o întreabă Brenda.

— Mda, răspunse Lib. Îți mulțumesc, dar nu mă deranjează să dorm pe jos. Vreau să fiu aici în caz că sună Luke.

Brenda îi zâmbi.

— Va avea o mare surpriză, comentă ea. O *foarte* mare surpriză.

* * *

Luke se uită la ceas.

Era ora zece. Stătuseră în salonul înăbușitor al avionului vreme de aproape patru ore. Turnul de control din Atlanta recunoscuse în sfârșit că aveau să mai treacă încă vreo câteva ore înainte ca avionul de Boston să poată decola, așa că pasagerii aveau voie să coboare.

Luke aştepta la telefon, bătând nervos din picior. Era zece seara. Unde putea să fie Lib?

Formă repede numărul Brendei, dar nici ea nu era acasă, şi iar uitase să-şi pună robotul în funcţiune.

Înainte de a-i ceda locul următoarei persoane de la coadă, Luke mai încercă o dată la Lib.

Unde *putea* să fie...?

* * *

Lib auzi telefonul sunând în timp ce Brenda o lăsa în faţa casei, şi alergă spre uşă. Era încuiată – probabil Brenda o încuiase la plecare – şi începu să caute cheia. În sfârşit, *în sfârşit*, deschise uşa şi o luă la fugă spre bucătărie.

Se repezi să ridice receptorul.

Prea târziu. Nu mai auzi decât sunetul impersonal al tonului.

Înjurând, închise telefonul.

* * *

Când Luke ajunse în sfârșit la Boston, găsi o mulțime imensă care aștepta să folosească telefoanele publice. Scrâșnind din dinți, se postă la coadă. Când reuși să foremeze numărul lui Lib, era opt și jumătate dimineața.

Sună numai de două ori, după care se auzi o voce care spunea că postul fusese desființat.

Frustrat, Luke fu convins că greșise numărul. Când auzi același mesaj a doua oară, frustrarea i se transformă în nedumerire. Iar a treia oară, sună la centrală.

— Îmi pare rău, domnule, spuse centralista, dar postul a fost scos din funcțiune. Azi dimineață, la ora opt.

Luke simți un cuțit în inimă.

— Mulțumesc... murmură el, înainte de a închide telefonul.

Trebuia să existe un motiv – un motiv pentru

care Lib renunțase la telefon. Dar lui Luke nu-i putea trece prin minte decât unul singur...

Își călcase promisiunea și plecase din Sterling.

* * *

— Nu mai face mutra asta tristă, spuse Brenda. Cum poți arăta atât de amărâtă, când ții în mână un cec cu șase cifre?

Lib zâmbi fără tragere de inimă, privind spre cealaltă parte a sălii de conferințe, unde soții Wiltshire, noii proprietari ai casei, discutau cu avocatul băncii.

— Ar trebui să-ți planifici o vacanță, ca să te mai înveselești, spuse Brenda. Pot îndrăzni să fac o aluzie la... *miere*?

Miere? Lib o privi un moment nedumerită, apoi roși. *Lună de miere.*

— Trebuie să-ți recomand insulele Barbados, continuă Brenda. Sunt superbe. Și *foarte* romantice.

Lib zâmbi, imaginându-se pe sine cu Luke, într-un paradis tropical. Își putea închipui zilele însorite, plajele albe, cerul albastru, apa de culoarea acvamarinei – și nopțile toride... O privi pe Brenda.

— Barbados, hmm?

Soții Wiltshire se apropiară să-i strângă încă o dată mâna, înainte de a pleca.

— Mai aveți în plan să renovați și alte case vechi din zonă? o întreabă Bess Wiltshire. Am niște prietenei pe care i-ar interesa cu siguranță.

— Nu-i deloc rea ideea, răspunse Lib.

Îi aruncă Brendei o privire, zâmbind.

— Dar mai întâi cred c-am să fac un drum până în Barbados.

* * *

Pe alee stătea o mașină străină. Era un autovehicul de teren, roșu închis, masiv.

Frica îl izbi pe Luke cu forța unui bolid.

Lăsă mașina în stradă și străbătu în fugă
cărarea, spre verandă.

Ușa era întredeschisă. O împinse și intră în
casă.

Era goală.

Toate lucrurile dispăruseră.

Lib plecase.

Luke rămase în mijlocul camerei pustii, uimit
că organismul încă-i mai funcționa, că putea continua
să respire, să gândească, să se țină pe picioare.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Încet, Luke se întoarse spre ușă. Acolo stăteau
un bărbat și o femeie, privindu-l.

Femeia nu era Lib.

— Probabil o căutați pe Liberty Jones, spuse
femeia. Ne-a vândut casa în dimineața asta.

O vânduse.

Casa.

— Eu sunt Cameron Wiltshire, se prezintă
bărbatul, iar ea este soția mea, Bess.

Luke reuși să-i strângă mâna, prezentându-se și el.

— Lib v-a... începu el.

Apoi se opri. Nu putea să-i întrebe. Dar nu avea încotro.

— Știți cumva unde s-a dus Lib?

— Cred...

Cameron Wiltshire își privi soția.

— Parcă spunea ceva despre...

— Barbados! răspunse hotărâtă Bess Wiltshire. Categorie, a spus că vrea să se ducă în Barbados.

Tot ce mai rămăsese din inima lui Luke se făcu fărâme.

Cumva, reuși să coboare treptele, ieșind din casă. Cumva, porni cu mașina închiriată înapoi pe Forest Road, parcând-o pe aleea casei lui.

Casa era înăbușitoare și caldă, din cauza ferestrelor care stătuseră închise în lipsa lui. Dar Luke nici nu observă, nu deschise nicio fereastră.

Nu conta.

Nimic nu mai conta.

Liberty Jones plecase.

Capitolul 10

Cu un oftat, Lib încuie ușa camerei ei și se îndreptă spre holul hotelului Gate's Mountain Inn. Urma să se ducă acasă la Luke, luând în drum cheia de la Brenda. Voia să-i lase un mesaj, anunțându-l unde stătea, și prefera să nu pună hârtia afară, de unde putea s-o ia vântul.

Coborî scara arcuită elegant care ducea în holul hotelului. Gate's Mountain Inn era un local plăcut. Scump, dar *foarte* agreabil.

Seopri brusc, apoi ocoli niște persoane care-i tăiau vederea, lungindu-și gâtul ca să se uite mai bine.

Nu, nu avea halucinații. Luke stătea așezat în sala de mese a hotelului, singur! Era întors cu spatele spre ea, dar Lib l-ar fi recunoscut oriunde.

Nerăbdătoare, traversă holul și intră în

restaurant. Ocolind mesele, se grăbi spre el.

— Luke!

Luke întoarse capul spre ea și, o fracțiune de secundă, Lib îi văzu expresia șocată.

De ce Dumnezeu se mira că o vedea? Nu-și pierdu vremea întrebându-se. În timp ce Luke se ridica în picioare, Lib se aruncă în brațele lui.

— Te-ai întors! exclamă ea, cuprinzându-l strâns. În sfârșit, te-ai întors!

Inima lui Luke se oprise în loc la vederea ei. Cumva, reuși să facă un pas înapoi, ținând-o la distanță.

Ce căuta acolo?

Răspunsul îi veni în minte aproape imediat. Fără îndoială, încă nu-și primise banii pentru casă. Probabil aștepta transferul de fonduri, după care avea să-și ia zborul, liberă ca o pasăre, liberă cum spunea și numele ei.

Îl cuprinse furia. O furie rece, copleșitoare, care-i amorțea mintea.

— Când te-ai întors? îl întrebă Lib, zâmbindu-i.

— Ieri, răspunse el, cu glasul sunându-i aspru în propriile urechi.

Zâmbetul lui Lib păli. *Ieri?* Luke o ținea de brațe atât de strâns, încât o durea carnea. Și se uita la ea... Altfel, atât de... atât de *rece*... În ochii lui nu se citea niciun sentiment.

Lib se înfioră.

— De ce nu m-ai căutat? întrebă ea încet. Începeam să fiu îngrijorată pentru tine...

Luke râse fără umor.

— Te cred, replică el.

Îi eliberă brațele atât de brusc, încât Lib fu cât pe ce să cadă de pe picioare.

— Luke ce se întâmplă? îl întrebă ea, cu o voce înceată dar intensă.

— Într-adevăr, și eu i-aș putea pune lui Luke aceeași întrebare.

Lib se întoarse și văzu ochii reci și albaștri ai unei femei mai scunde aproape cu un cap decât ea.

Părul scurt și blond îi încadra fața fardată impecabil, iar rochia albă fără umeri îi stătea strânsă pe trupul bine înzestrat de la natură.

Lib o mai văzuse undeva pe femeia-aceea, dar trecură câteva secunde până își aminti.

Diamante. Era femeia care purta diamante și briliante, cea care încercase să-l agațe pe Luke în prima seară când el și Lib luaseră cina împreună la restaurant. Stacey cutare...

În seara aceea, Stacey purta smaralde. Îl atârnavă la urechi și-i scânteiau pe claviculele perfect bronzat.

Lib privi în ochii reci ai lui Luke și, deodată, în minte îi reveni răciturile de avertisment ale lui Joan, rostite cu câteva săptămâni în urmă. *E numai zahăr și miere până în dimineața de după. Atunci, devine ca un ghețar...*

— Credeam că...

Privind pustiul înghețat din ochii lui Luke, Lib nu-și putu termina fraza. Ce crezuse? Că era îndrăgostit de ea?

Luke zâmbi, dar surâsul nu i se regăsea și în ochi.

— Mă scuzi un minut? îi spuse el lui Stacey.

— Firește.

Blonda se aplecă înainte, rezemându-și bărbia în palmă.

— Apropo, telefonul ăla pe care l-am dat... Tăticul a spus că pot să iau banii. Sunt ai tăi, dacă-i vrei.

Lib o privi lung pe Stacey, neputându-i înțelege în primul moment cuvintele. Dar, când Luke o luă de braț, nu tocmai cu blândețe, și porni cu ea spre ieșirea din restaurant, totul se limpezi. Își smulse brațul din mâna lui.

— Nu-mi vine să *cred* că ai fost în stare să faci asta! spuse ea furioasă.

Un recepționar ridică privirea la auzul vocii ei ridicate, când ieșiră în hol.

— Îți iei de la ea banii ca să-ți cumperi pământul ăla afurisit! continuă Lib, răsucindu-se spre

el și subliniindu-și cuvintele cu o împunsătură puternică în piept. Nu-i așa? *Nu-i* așa?

Luke rămase pe loc, neclintit ca un zid. Își încrucișă brațele pe piept, cu o expresie rece și dură.

— Dumnezeu! exclamă Lib, aruncând flăcări de furie din ochii ei violeți. Cum am putut fi atât de proastă? Chiar tu m-ai prevenit. Mi-ai spus clar că-ți iubești pământul mai mult decât pe oricine sau orice pe lume!

— N-am spus niciodată că te iubesc, replică Luke cu un calm remarcabil, în pofida tumultului de emoții care i se învolburau prin suflet.

Lib încremeni, ca și cum ar fi intrat sub efectul unei vrăji malefice. Sub privirea lui Luke, frumoșii ei ochi se umplură de lacrimi.

— Ticălos fără suflet! șopti ea cu aprindere.

Nu-i venea să creadă că-și vânduse casa pentru el, că i se dăruise cu totul – cu trup, suflet și inimă.

Neputându-și stăpâni lacrimile, Lib se întoarse și ieși din hol în fugă, alergând spre camera ei.

În mai puțin de trei minute, avea să-și împacheteze lucrurile și să plece. Urma să se urce în mașină și să se îndrepte spre sud, departe de Green Mountains, departe de Sterling. Departe pentru totdeauna de Luke Fulton, lua-l-ar dracu' și mama lui să-l ia!

Dar în adâncul ei știa că, oricât de departe s-ar fi dus, oricât de repede ar fi fugit, inima ei avea să rămână frântă pentru totdeauna.

* * *

Când ieși din hotel, Luke aproape că se ciocni de sora lui. Brenda era atât de grăbită, încât nici nu se uita pe unde umbla, și numai reflexele rapide ale lui Luke o împiedică să cadă de-a berbeleacul pe scări.

— Tu! excimă ea cu sufletul la gură, privindu-l încruntată. Te căutam.

Luke îi dădu drumul, după ce se convinse să nu mai era în niciun pericol. Își îndreptă sacoul și-și

continuă drumul spre parcare, fără o vorbă.

Dar Brenda nu se lăsă descurajată cu una cu două. Îl urmă îndeaproape.

— Unde-i Miss Cont-în-Bancă?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, spuse rece Luke.

— Las' că știi tu la cine mă refer! Blondă platinată, munți de parai, lăptării cât balconul, și mai multe bijuterii decât familia regală... Nu-ți spune nimic? Nu mi-a venit să cred când am auzit de la Penelope Green că ieși cina cu ea.

— Se numește Stacey Hrrington, spuse Luke, scoțând cheile mașinii. Și i-am dat bună seara la bar. Voia un păhărel înainte de culcare, iar eu nu voiam. Deși nu văd cu ce te privește treaba asta.

— Te înșeli! replică Brenda pe un ton amenințător. De data asta, frățioare, *mă* privește. Și nu pleci *nicăieri* până nu-mi spui de ce *naiba* ai luat cina cu-o pițipoancă bogată, când mi-ai spus doar acum o săptămână că o iubești pe Liberty Jones.

Luke își încrucișă brațele pe piept.

— N-am spus niciodată că o iubesc.

— Ai dat foarte clar de înțeles! replică Brenda aruncând scânteii din ochi. Ce naiba, Luke! Vreau să-mi spui ce te-ai apucat să faci!

— Aranjez un împrumut, spuse el, pe un ton la fel de rece ca ochii. Scumpul tătic al lui Stacey îmi va împrumuta restul banilor de care am nevoie ca să-mi răscumpăr pământul de la Ken Avery.

— Ce *faci*?!? murmură Brenda, holbându-se la el.

— Ce-ai auzit. Și acum, dacă nu te superi, sunt obosit...

Dădu să deschidă portiera mașinii, dar Brenda îi țină calea cu trupul ei.

— Stai, să ne înțelegem, spuse ea. Ești dispus să riști șansa unui viitor cu Liberty, ca să duci cu vorba o fată bogată să-ți împrumute bani?

Rostea fiecare cuvânt tot mai tare, până ajunse să strige la el:

— Idiotule! Și eu, care credeam că poate n-ai moștenit totuși gena prostiei din neamul Fulton, la urma urmei. E clar că m-am înșelat amarnic!

— Iar *tu* e clar că ai moștenit năravul Fultonilor de a se repezi să tragă concluzii înainte de a afla toate detaliile, ripostă Luke. Dacă trebuie neapărat să știi adevărul, află că Liberty e cea care m-a părăsit. Ieri și-a vândut afurisita aia de casă.

Când își auzi propriul glas rostind aceste cuvinte, pe Luke îl străbătu un junghi de durere.

— Iisuse, Bren, bâigui el răgușit. Mi-a promis că n-o să plece...

Apoi se întoarse, aproape împingându-și sora din portiera camionetei.

— Dă-te la o parte, ce naiba!

Brenda, însă, nu se clinti.

— Dumnezeuule, Luke, doar nu crezi...

— Mișcă!

— Nefericitule, prostule ce ești!

Privindu-l, Brendei îi veni aproape să râdă. Era

o situație aproape comică.

— Liberty nu te-a părăsit! Nu pleacă nicăieri! Și-a vândut casa pentru *tine*, tolomacule, ca să ai bani să-ți răscumperi ferma!

Luke se holbă la ea cu o expresie atât de șocată, încât Brenda nu-și mai putu stăpâni râsul.

— Cine vorbește despre concluzii pripite! comentă ea. Ascultă, *aw* am fost cu ideea să vândă casa Harlowe. Aveam niște clienți care căutau ceva serios și...

Lui Luke i se învârtea capul. Lib își vânduse casa pentru... *el*? N-o vânduse pentru că avea nevoie de bani, pentru că venise vremea să plece?

— Am convins-o s-o vândă, continuă Brenda. I-am spus c-o vei cere în căsătorie și nu veți avea ce face cu două case.

Lib își vânduse casa pentru *el*. Sacrificase singurul simbol al stabilității din viața ei, pentru *el*. Iar el cum îi mulțumise? Încă îi mai vedea ochii violeți plini de lacrimi, la auzul cuvintelor lui crude.

— Barbados! spuse el deodată. Soții Wiltshire au spus că Lib pleacă în Barbados.

— Dumnezeule! râse Brenda exasperată. Parc-am juca telefonul fără fir, de nu mai înțelege nimeni nimic! O tachinam pe Lib în legătură cu luna de miere, și am făcut o referire la Barbados.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ai *mare* noroc că nu te-a văzut luând masa cu...

Luke se întoarse și fugi înapoi în holul hotelului. Recepționarul îl privi alarmat, când se opri derapând pe podelele lustruite.

— Liberty Jones, spuse el, gâfâind. La ce cameră stă?

— Regret, domnule, răspunse omul. Domnișoara Jones tocmai a predat cheia.

Luke înjură.

În spatele lui apăru Brenda.

— Luke, ce vrei să...

— Când? îl întrebă el pe recepționar, încordat.

De cât timp a plecat?

— Ce? întrebă Brenda. Cine, unde, când, de ce să plece?

— La opt, spuse înțepat recepționarul. Acum două ore și jumătate.

— A spus unde se ducea? întrebă disperat Luke. N-a lăsat nicio adresă?

— Nu, domnule, regret.

— Dumnezeu! murmură Brenda. A plecat Lib?

Luke se întoarce spre sora lui, cu o privire chinuită.

— O, Brenda... spuse el. N-ai să crezi ce-am fost în stare să fac...

* * *

Avea s-o găsească.

Luke descuie ușa din față a casei și se duse direct la telefon.

— Rich, Luke sunt, se prezintă el imediat ce avocatul îi răspunse.

— Banca, intră Rich direct în subiect, fără niciun preambul. Lib a plecat din oraș, dar toți banii ei sunt încă aici – la *Sterling Savings and Loan*. Nu putea să aibă mai mult de câteva sute de dolari la ea când a plecat...

— Glumești, nu? îl întrerupse Lib. Lib nu poartă asupra ei asemenea sume.

— Ei, se pare că avea la ea destui bani ca să-i ajungă, răspunse Rich. Pentru că a și sosit. A sunat la bancă și le-a cerut să-i transfere banii în...

— Florida, încheie Luke în locul lui.

— De unde știi?

— Am ghicit. Un frate al ei locuiește acolo. Se numește Rodriguez. O familie complicată... mi-a explicat ea totul, cândva.

— Ei, e clar că n-ai nevoie de ajutorul meu...

— Stai! îl opri Luke. Florida e ditamai statul! M-ai putea ajuta s-o găsesc mai ușor. Presupun că ai

adresa ei actuală, nu?

— Aș avea-o, dac-aș putea, amice, răspunse Rich cu un oftat. Dar banca nu vreau să-i dea informații din astea oricărui ucigași în serie ca mine și ca tine. Totuși, am *reușit* să obțin locul noii ei bănci. E pe Sanibel Island, în Golf, știi, în larg față de Fi. Myers.

— Rămân cu o datorie la tine, replică Luke.

— De fapt, ai vreo cinșpe datorii la mine, spuse Rich, înainte de a-și da seama că vorbea cu tonul.

* * *

În Sanibel Island domnea o caniculă înăbușitoare. Luna septembrie era infernal de caldă în Florida, fierbinte, umedă și apăsătoare. Nori cumulo-nimbus se adunau amenințători la sud-vest, pândind pe marginile unui cer matinal deja cețos și umed.

Stația service pe care Lib o studia, gândindu-se

s-o cumpere, avea s-o coste tot profitul obținut din vânzarea casei lui Harriet. Și ceva pe deasupra.

Lib intră în garajul cu două puncte de depanare, încercând să nu se gândească la Luke. Era vineri – ziua socotelilor. Ziua când Luke avea ocazia să-și răscumpere neprețuitul pământ strămoșesc. Parcă-l și vedea, îmbrăcat la patru ace, într-unul dintre costumele lui croite de comandă, care-i veneau atât de bine. Avea părul negru pieptănat cu grijă, impecabil. Intra în biroul lui Ken Avery împreună cu Richard Lowell. Ochiul lui negru lucea de satisfacție când deschidea servieta și pune pe biroul lui Avery un cec confirmat în valoare de un milion de dolari...

În cealaltă parte a garajului, agentul imobiliar își dres glasul.

— E o afacere remarcabilă, spuse el. A ieșit la vânzare numai fiindcă fostul proprietar a decedat, iar moștenitorii lui nu vor să se deranjeze cu concesiunea proprietății. Au evaluat-o pentru vânzare, și-o să se cumpere cât ai bate din palme.

Dacă vă interesează, nu ezitați să faceți o ofertă. Vă spun eu, o stație service combinată cu apartamentul acela de sus – vă spun eu, o să se vândă până cel târziu la începutul săptămânii viitoare.

— Nu știu... răspunse încet un glas cunoscut. Nu cred că e locul cel mai potrivit.

Luke.

Stătea rezemat de perete, lângă ușa biroului din față. Inima lui Lib se opri în loc.

— A, nu, spuse agentul imobiliar. Locul e extraordinar. Aici este unul dintre vadurile noastre principale. De fapt, intersecția asta e cea mai circulată de pe insulă.

Lib nu-și mai putea lua ochii de la fața lui Luke. Purta șortul lui kaki favorit și un tricou vechi al clubului sportiv din Sterling. Părul i se cârlionța peste urechi, iar chipul lui slab părea obosit. Privirea, însă, îi era ageră – pătrunzătoare și foarte caldă.

Lib întoarse capul, dându-și seama dintr-odată că agentul imobiliar îi privea.

— Ne scuzați un minut, vă rog? întrebă ea.

Agentul ridică din umeri.

— Aștept afară.

— Ce cauți aici? îl întrebă Lib pe Luke, privindu-l din nou.

Luke nu ezită.

— Am făcut o greșală îngrozitoare, spuse el. N-am avut încredere în tine. Mă aflu aici ca să-mi prezint scuzele. Și ca să te aduc acasă.

Lib dădu încet din cap.

— Și ai vrea să te iert, murmură ea. Așa, simplu.

Luke zâmbi.

— Ideal așa ar fi.

— Du-te la dracu-n praznic, replică Lib, pornind spre ușă.

— Liberty, așa să-mi ajute Dumnezeu, sunt acolo de mult.

Cuvintele lui o opriră, dar nu se întoarse.

— Te-ai culcat cu ea? îl întrebă, continuând să

stea cu spatele spre el.

Închise ochii, pregătită să audă răspunsul.

— Nu.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta și, surprinsă, Lib se întoarse cu fața spre el.

— De ce nu?

Deși i se părea cel mai evident lucru, Luke îi spuse totuși:

— Fiindcă te iubesc pe *tine*.

— Mie nu așa mi-ai spus...

— Eram furios, zise Luke, pornind spre ea.

Lib, însă, se retrase, făcându-l să se oprească. Trăgând aer în piept, Luke expiră zgomotos, în timp ce-și răvășea părul cu degetele.

— Nu știam că-ți vânduseși casa ca să-mi dai mie banii. Credeam că voiai să pleci... la naiba, credeam că plecaseși deja. Și mi-am pierdut mințile, Lib, am înnebunit complet.

— Și asta ar trebui să scuze ceea ce-ai făcut?

— Nu există nicio scuză pentru felul cum m-am

purtat cu tine, spuse Luke încet.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar făcu un efort să-i susțină privirea.

— M-am chinuit îngrozitor până să te găsesc, continuă el, încercând să zâmbească. Azi dimineață, am sunat la toți cei cu numele C. Rodriguez din...

— Azi-dimineață? îl întrerupse Lib pe neașteptate.

Se uită la ceas. Era ora trei și treizeci de minute.

— Nu-i cam târziu?

Luke o privi cu o expresie ciudată.

— Târziu? Pentru ce?

— E vineri. Astăzi e vineri.

Era clar că nu știa la ce se referea.

— Termenul limită? Ca să-ți răscumperi pământul? Trebuie să ajungi înapoi în Sterling peste mai puțin de nouă ore.

În ochii lui licări lumina înțelegerii. În sfârșit, pricepuse.

— Puțin îmi pasă de pământ, spuse el. Singurul loc unde vreau să fiu e aici, cu tine.

Lib își trase respirația, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Ochii lui Luke se umpluseră iar de lacrimi.

— Te iubesc, spuse el, și, fir-ar să fie, am făcut o greșeală. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi petrec tot restul vieții plătindu-mi-o. Lib, nu mă obliga să trăiesc fără tine. Am nevoie de tine.

Fu nevoit să se oprească, trăgând adânc aer în piept. Brusc, se șterse cu podul palmei la ochi.

— Spune-mi ce să fac, îi ceru el încet. Spune-mi ce trebuie să fac ca să mă ierți.

Lui Lib nu-i venea să creadă. Nu putea crede că Luke renunța efectiv la visul lui de-o viață, răscumpărarea fermei, numai pentru ea. Cum l-ar fi putut lăsa să facă asta?

— Chiar mă iubești atât de mult? întrebă ea.

— Chiar te iubesc.

— Și-ai să ai încredere în mine toată viața?

Luke clătină din cap.

— Îmi pare atât de rău...

— Atunci, te iert.

Neclintit, Luke rămase privind-o, ca și cum cuvintele ei n-ar fi avut niciun sens, ca și cum n-ar fi putut să înțeleagă ce voia să spună.

— Nu mă săruți? îl întrebă Lib, cu un tremur ușor în voce.

Nu fu nevoie să i-o ceară de două ori.

Din doi pași, Luke ajunse lângă ea, cuprinzând-o în brațe. Și o sărută, prelung, dulce. Mirosea delicios, și avea un gust și mai plăcut. Lib știa că dacă-l lăsa, ar fi sărutat-o o veșnicie.

Dar nu aveau o veșnicie la dispoziție – sau, cel puțin, nu imediat. Aveau doar opt ore și jumătate. Lib se retrase.

— Vino, spuse ea, trăgându-l de mână spre ușă. Trebuie să ne grăbim.

Agentul imobiliar stătea rezemat de mașină, iar la vederea lor se îndreptă.

— Regret, locul e prost! îi strigă Lib, în timp ce-l trăgea pe Luke spre mașina ei.

— De ce ne grăbim? întrebă el, privind-o cum deschidea portiera Spitfire-ului. Unde ne ducem?

— Înapoi, în Vermont.

Îl sărută scurt, iar Lib profită de ocazie ca s-o strângă iar în brațe.

— Dacă avem noroc, prindem un avion care să ajungă acolo înainte de miezul nopții...

Lib încercă să se smulgă, dar Luke o ținea strâns.

— Am cel mai mare noroc din lume, spuse el, dar nu vreau să mă întorc în Sterling. Nu încă.

— Dar...

O sărută din nou.

— Suntem aici, spuse el. Hai să ne luăm o vacanță, să mergem un timp la plajă.

— Dar credeam...

Un nou sărut o opri.

— Ne putem lua o săptămână sau două, spuse

el zâmbindu-i, și *pe urmă* ne ducem și în Sterling.

— Dar pământul tău... Luke, credeam că...

— Ai avut dreptate în multe privințe, o întrerupse el. L-am sunat pe Ken Avery de la aeroport și i-am spus că am milionul cash, așa cum ne înțeleseserăm. Nu s-a bucurat deloc. Mi-a spus că dacă răscumpăr pământul ăla, toate planurile pentru extinderea stațiunii va trebui să fie amânate. Ai avut dreptate, nu-l interesa să construiască pe teren concesionat. Așa că i-am făcut o contraofertă. I-am oferit cinci sute de mii.

Lib clipi din ochi.

— I-ai oferit *mai puțin*?

— E o tranzacție mai complicată și, mda, pentru el înseamnă mai puțini bani, dar i-a luat. Înțelegi, tot ceea ce obțin cu adevărat este numele meu pe titlul de proprietate asupra pământului, și o garanție că dacă Gate's Mountain Inn închide vreodată prăvălia, pământul îmi revine mie, sau copiilor, nepoților ori strănepoților mei. Ca investor

mai important, obțin și o parte mai mare din profiturile obținute de pe urma stațiunii. E o soluție din care nu pot să ies decât în câștig. Pământul e folosit profitabil, în condiții ecologice, și toți muncitorii și angajații își păstrează locurile de muncă.

Lib dădu încet din cap.

— Iar pământul îi aparține din nou unui Fulton, spuse ea.

Luke încuviință.

— Ai obținut tot ceea ce ți-ai dorit! râse ea. Plus cinci sute de dolari în plus, la bancă.

— Nu am totul, replică el. Nu încă.

— Ce altceva ai putea să-ți mai dorești?

Luke îi atinse obrazul. Piele ei era atât de fină, atât de mătăsoasă...

— Pe tine, spuse el. Mărită-te cu mine, și atunci voi avea tot ceea ce mi-aș mai putea dori, pentru tot restul vieții.

Ochii violeți ai lui Lib se umplură de lacrimi, dar zâmbetul ei strălucea de fericire.

— Într-adevăr.

Luke o sărută.

— Te iubesc, spuse el. Știi că niciodată n-am mai spus asta unei femei.

— Știu.

— Hai să ne căsătorim mâine! Putem zbura la Las Vegas, dacă trebuie...

— Glumești? Eu am să mă mărit în Sterling, la biserică, așa cum ar fi vrut Harriet.

— Dar eu vreau să mă însor cu tine acum, fără să mai așteptăm! Vreau ca viața noastră împreună să înceapă cât mai curând posibil!

Lib îl cuprinse și mai strâns cu brațele pe după gât și îl sărută.

— O nuntă e doar o ceremonie, spuse ea, doar un simbol a ceea ce simțim. Ești deja al meu, mai ții minte?

Luke zâmbi, închizând ochii, în timp ce trupul ei se lipea strâns de al lui. O, da...! își amintea atât de bine...!

— Urcă-n mașină, șopti Lib, cu respirația adiindu-i caldă peste urechea lui.

Luke se urcă în mașină.

Liberty îi zâmbi, în timp ce se așeza la volan și pornea motorul, cu un duduie.

— Iar s-a stricat toba de eșapament! strigă ea peste toată hărmălaia.

— Te-ajut eu s-o repari! strigă și Luke.

— În unele țări, este considerat scandalos ca un bărbat și o femeie să instaleze împreună o tobă de eșapament, spuse ea cu un zâmbet glumeț.

— Nu și dacă bărbatul o iubește pe femeie din toată inima, replică Luke, aplecându-se s-o sărute.

Lib râse și ieși din parcare. Luke nu știa încotro se îndrepta și nici nu-i păsa. Atâta vreme cât era cu Liberty, știa că avea să fie fericit.

— Sfârșit